

நீதேவ்
பொன்கள்
(கீழாட்சிமுறை)
மிதியின் பிரசாரம்

அங்களிடப் :

தி. பெர்ஸ்தீயா.

நிழல் மனிதன்!

EE8

1. நிழல் மனிதன்!

“வீட்பேஸ்” ஹோட்டலின் முன்றுவது மாடியை நோக்கி பின் ஏணி விரைந்துகொண்டிருந்தது. அதில் பாரிஸ் ராஸ், சீப் பேரமில் பிஸ் மியூனியஸ், சென்றுகொண்டிருந்தாள். அவளின் கருநீல விழிளில் ஏனே கல்வரத்தின் மேலே பாளிக்கிடந்தது. வலது கையிலூல் இடதுபற்பு கூடினால், அழக்கிப் பிடிந்துகொண்டிருந்தாள். அந்த கூடுதலின் நிலை நாளைமான விரல்களிலுமாக சிவந்தூர் நிழல் சொட்டுக் கொட்டாகக் கசிந்து, விழியுயர்ந்த போக்குவரதையெல்லாத்தது. அதைப் பொருட்படுத்தாதவர் போல், கன் பொன்னிற மேனியில் பாரும் செக்கர் நிறக் கூந்தலே மருக்காததால் சிவிலிட்டப்படி அவன் சென்றுகொண்டிருந்தாள்.

பின் ஏணி முன்றுவது மாடியை வந்துகொடுந்தது. தடியை வெளியே நீட்டி, அங்குமிங்குமாக மிரண்டப்படி மார்த்தாள். எதுவித ஆளரவழுவின்றி திசுப்பதம் குப்புகொண்டிருப்பதைக் கண்டதும், அவளிடமிருந்து நிம்மதிப் பெருமூசுக் கவனியே வந்தது. என்குறும் அவளின் ஒந்தேமுக்கால் அடி உயரமும், நிரட்டுமான அங்கங்களும் கொண்ட-

வாளிப்பான உடலமைப்பை ஏதோ ஒருவகைப் புதட்டமும், நடுக்கமும் அலைக்கழித்தன.

ஏனியை விட்டிறங்கி வேகமாகத் தனது அறையை நோக்கிச் செல்லக்காலடி எடுத்து வைத்தவள், அறைக்கதவு திறந்து கிடப்பதையும், உள்ளே வெளிச்சம் எரிவதையும் கண்டு சிறிது தயக்கமடைந்தாள்.

‘அறையைவிட்டுப் புறப்படும்போது, கதவைப் பூட்டி விட்டல்லவா சென்றேன். நான் செல்லும்போது, ‘லீட்’ போடவில்லையே...? உள்ளே இருப்பது யாராக இருக்கும்...?’ மனத்தில் எழுந்த கேள்விகளை அவள் விசுக்கென்று அடக்கி விட்டாள்.

‘ஒருவேளை ஹோட்டல் பணியாட்கள் அறையைத் துப்புரவு செய்துவிட்டுக் கதவைச் சாத்த மறந்துவிட்டிருக்கலாம்’ என்று தன்னைச் சமாதானப்படுத்திக்கொண்டாள் மிஸ் மியு.

பாதி திறந்துகிடந்த கதவைத் தள்ளிக்கொண்டுள்ளே சென்ற மியூறியலை, வரவேற்ற அந்தக் காட்சி, அவளின் இரத்தத்தை உறையவைத்து, ஒரேயடியாக அவளை நிலை குலையச் செய்துவிட்டது.

மிஸ் மியூறியலின் இணபிரியாத் தோழி, பாரிஸ் நகரத்திலிருந்து, அவஞ்டன் கூடவே வந்த மிஸ் டெரரினின் சம்பிரத்த சடலம், அவங்கோலமான நிலையிலே கட்டிலடியில் கிடந்தது.

பருவத்தின் பூரிப்புக் கொப்பளிக்கும் மிஸ் டெரரினின் கட்டுடவிலிருந்து இரத்தம் வடிந்து சீமெந்துத் தரையில் பரவிக் கிடந்தது. எங்கிருந்தோ வந்த இலையான்கள் அந்த இரத்தத்தைச் சுற்றி வட்டமிட்டுக்கொண்டிருந்தன.

கண்களை இமைக்காது மியூறியல் தன் தோழியின் பிணத்தைப் பார்த்தபடியிருந்தாள்.

சில வினாடிகள் கழிந்தன.

சிறிது சிறிதாகத் தன்னைச் சுதாகரித்துக்கொண்டாள் மிஸ் மியூறியல். மேசையில் கிடந்த தனது டம்பஸ் பையைத்

022017

நியூஸ் மலிந்தன்

8

மிஸ் டொரினின் உயிரற்ற சடலம் அலங்கோல
மாண் நிலையிலே சட்டில்லடில் கிடந்தது.

திறந்து, சிகிரெட் ஓன்றை எடுத்துப் பற்றவைத்துக்கொண்டாள். புகையை இரண்டு, மூன்று தட்டை உள்ளே இழுத்து விட்டபின், ஆயாசம் தெளிந்துவிட்டதுபோல், அவளின் முகம் சுகலூநிலைக்குத் திரும்பியது.

கதிரையை விட்டெடுமுந்து தன் தோழியின் சடலத் தருகே சென்று குனிந்து பார்த்தாள். சாவுக்குக் காரணம் நெஞ்சில் துப்பாக்கிக் குண்டு பாய்ந்திருப்பதுதான் என்பது ஏந்தேகமறத் தெரிந்தது.

குனிந்த தலையை நிமிர்த்திய மியூறியலின் பார்வை எதிர்ப்புறமாக இருந்த வெண்கவரில் படிந்தது. என்ன இது...? அவளுக்குத் தலையைச் சுற்றி மயக்கம் வருமாப் போனிருந்தது. பிரயாணசப்பட்டுத் தன்னைச் சமாளித்துக் கொண்டாள்...!

அங்கே அவள் கண்டது...?

நெடிய ஒரு உருவத்தின் நிழல் பயங்கரமாக வெண்கவரில் படிந்திருந்தது. ஒருகணம்தான்! அதை மியூறியல் கண்டாள். என்னிமைக்கும் நேரத்துக்குள் அந்த நிழலுகு வய மறைந்துவிட்டது. ஆனால், அந்த உருவத்தின் நிழல் மியூறியலின் மனதைவிட்டு மறையவேயில்லை.

“யார் அந்த உருவம்?”

“யாருடைய நிழல் அதுவாக இருக்கும்...?”

மியூறியல் பல தட்டை தன்னைத்தானே கேட்டுக் கொண்டாள்.

விடை பிடிப்படவேயில்லை...!

இமைப்பொழுதில் தோன்றி மறைந்த அந்த நிழலுகுவம், மில் மியூறியலுக்கு மேலும் மேலும் அதிர்ச்சி யைக் கொடுத்தது. தன் திட்சண்யப் பார்வையை நாலா பக்கமும் செலுத்தி, அறை முழுவதையும் விழிகளினால் தழாவினாள். புலன்களை அடக்கிக்கொண்டு அவதானித்தாள்.

அசம்பாலிதமான ஏந்த அரவழும் சே கால்லிலே. அறையில் நிசப்பதம் நிலவிக்கொடுக்கப்பட்டிருந்ததே.

ஒரு கணப்பொழுதுக்குள் அவள் யாவற்றையும் யூகித் துக் கொண்டாள். அவனுக்கு எல்லாமே வெளிச்சமாகி விட்டது.

ஏதோ ஒரு முடிவுக்கு வந்த மில் மிழு, அறையிலிருந்த டெவிபோன் அருகில் சென்று, ரிஸீவரைக் கையில்ளடுத்து ஓர் என்னைச் சுழற்றினான்.

அவள் சுற்றிய நம்பர் கிடைக்கவில்லை. ஸின் என் கேஜா'க இருந்ததால் மனச் சலிப்போடு ரிஸீவரை வைத்துவிட்டு அறைக்குள் குறுக்கும் நெடுக்குமாக நடந்தாள்.

மில் மிழுறியவின் உள்ளம் இனம் தெரியாத ஒரு பறப்பில் ஆழ்ந்துகிடந்தது. கலவரத்தின் அறிகுறிகள் முகத்தில் முத்திரையிட்டன. ஆனால், மேற்கொண்டு என்ன செய்யவேண்டுமென்பதில் அவள் தெளிவோடு இருந்தாள்.

சில நிமிடங்கள் கழிந்தன. திரும்பவும் அவள் டெவிபோன் நோக்கிச் செல்ல என்னியபோது, சுற்றும் எதிர் பாராதவிதமாக டெவிபோன் மனி நிசப்தத்தைக் குலைத்த வாறு, “கிரங்...கிரங்” என்று ஒலித்தது.

“இந்த நேரத்தில் நம்மை அழைப்பது யாராக இருக்கும்? ஒருவேளை மிஸ்டர் தனிகாசலமாக இருக்குமோ?” என்று சிந்தித்துக்கொண்டு, மில் மிழு, ரிஸீவரைக் காதில் பொருத்தி நிதானமாக “ஆலோ” என்றான.

மறு கறையிலிருந்து வந்த குரல், உறுமலோடு இரை வது ரிஸீவரைப் பியத்துக்கொண்டு கேட்டது. ‘இது நிச சயம் தனிகாசலத்தின் குரல் அல்ல, என்று அவள் உணர்ந்து கொண்டாள்,

2. மர்மக்குரல் மிரட்டியது!

“வீடுபஸ் ஹோட்டலா?” டெலிபோனில் வந்த அந்தக் குரல் கர்ணகட்ரமாக ஒலித்தது.

“ஆமாம். நீங்கள் யார்?”

“நான் யாரென்பது இருக்கட்டும். பேசுவது மியூறியல் அம்மையார்தானே?”

மியூறியல் ஒருகனம் தயங்கினான். பின்னர் சமாளித்துக் கொண்டு, “ஆமாம் மியூறியல்தான் பேசுகிறேன். நீங்கள் யார்?”

“நான் யாரென்பதுதான் இருக்கட்டும் என்றேனே! காதில் விழுவில்லையா?”

“விழுந்தது...!”

“சரி! இப்போ நான் கேட்பதற்குமட்டும் பதில்சொன் னால் போதும்...!” ஆணையிடுவதுபோல் ஒலித்தது அந்தக் குரல்.

“உங்களுக்கு என்ன வேண்டும்? நீங்கள் பேசும் தோர் ஜையைப் பார்த்தால், ‘மியூறியல்’ என்ற பெயர்கொண்ட வேறு யாரோ பெண்ணுடன் பேசுவதற்குப் பதில், தவரூக என்னுடன் பேசுவதுபோல் படுகின்றது. இருங் நம்பர் போவிருக்கிறது...” என்றால் மியூ, சிறிது கெஞ்சலாக.

“நான் ஒன்றும் தவரூன எண்ணைக் கூப்பிடவில்லை. பாரிலிலிகுந்து இவங்கைக்குப் பறந்து வந்திருக்கும் தங்களோடுதான் பேசவிரும்புகிறேன்” என்று துடுக்காகப் பதிலளித்தது அந்த மர்மக்குரல்.

மறுக்கரையிலிருந்து குரல் பேசியது...!

“உங்கள் முன்னால் ஒரு பெண்ணின் உயிர் பிரிந்த சடலம் கிடக்கின்றதல்லவா?

இதைக் கேட்டதும், மியூறியலீப் பீதி பற்றிக்கொண்டது. பரபரப்பைச் சமாளித்துக்கொண்டு “ஆமாம்” என்றுள்ள.

“ரொம்பச் சந்தோஷம்! அந்தப் பின்துக்குரியவள் யாரென்பதைக் கொஞ்சம் கூறுவீர்களா?” அதிகாரத் தோரணையில் கேட்டது அந்த முரட்டுக் குரல்.

“ரிஸீவரைப் போட்டுவிட்டு ஓடினுலென்ன?” என்று ஒருக்கணம் எண்ணமிட்டாள் மியு.

அதற்குள் அந்தக் குரல் கூறியது; “ரிஸீவரை வைத்து விட்டுத் தப்பித்துக்கொள்வோமா என்று யோசிக்கிறீர்கள் இல்லையா? அதுதானே முடியாது! நம் சம்பாஷினை முடிவதற்குள் நீங்கள் டெவிபோன் தொடர்பை மறித்துக் கொண்டால் உங்கள் நிலைமை ரொம்பவும் ஆபத்தாக முடிந்துவிடும். பொலிலாக்கு உடனே போன் செய்து, உங்களுடைய குட்டையெல்லாம் உடைத்துவிடுவேன். ஜாக் கிரதை...! சொல்லுங்கள்: அந்தப் பின்ம் யாருடையது?”

மியூறியலுக்கு இப்போது பயம் முழுதாகப் பிடித்துக் கொண்டது. “நான் நினைத்ததை அப்படியே அந்த மனிதன் சொல்லுகிறேனே! யார் இந்த மர்ம மனிதன்? இவன் ஓர் மாயாவியாக இருப்பாரே?” என்று வியந்துகொண்டு மேறும் தாமதிக்காமல் மியூறியல் நடந்ததைக் கூறினான்.

“என் தோழி டொரின்தான் என் முன்னுலே துப்பாக்கிச் சூடுபட்டு இறந்து கிடங்கிறான். ஏன் இறந்தாள், யார் இந்தக் கொலையைச் செய்தது என்று எனக்கு எதுவும் தெரியவில்லை. ஒரே திகைப்பாக இருக்கிறது.”

டெவிபோனின் மறுமூனையில் இருந்து வந்த ‘கனி’ ரென்ற கர்ண கடுரோமான ஏளனைச் சிரிப்பு, மியூறியலின் மென் செவிகளைத் துளைத்தது.

“கனம் மியூறியல் அம்மையாரே! என்னையும் ஒமாற்றலாம் என்று பார்க்கிறீர்கள்? நான் ஒன்றும் அசடனல்ல. அந்தத் தணிகாசலத்தைப் போல... நினைவில் வைத்துக் கொள்ளுங்கள்...”

மியூ, உண்மையில் பிரண்டுபோனான். அவளின் கால்கள் தளர்ந்தன; கைகள் நடுங்கின, தொண்டைக்குள் ஏதோ அடைத்துக்கொண்டது. பதிலளிக்க முடியாமல் திண்டாடி னான்.

மெளவத்தைக் கலைத்துக்கொண்டு, மறு கரையிலிருந்து மர்மக்குரல் திரும்பவும் ஒலித்தது.

“அழகிய உங்கள் வாய்கால் உண்மையை அறிந்து கொள்ள என்னினேன். நீங்கள் கருவிட்டால் பாதக மில்லை. நானேன் காற்டுமா...?”

“மியூ கைரியத்தை வரவழைத்துக்கொண்டு கேட்டான்: ‘என்ன நீயே சொல்லப்போனிருயா? அப்போ உங்களு அதெல்லாம் தெரியுமா...?’”

“ஆயாம் அம்மையாரே. எனக்கு எல்லாமே தெரியும். நீங்கள் இந்த நாட்டுக்கு வந்த நோக்கமும் தெரியும், இன்று நடந்தவையும் தெரியும், இனி நடக்கப்போவதும் தெரியும். உங்களுடைய நடவடிக்கைகளையும், உங்களைச் சேர்ந்தோரின் நடவடிக்கைகளையும் சுதா கவனித்தபடியே இருக்கிறேன். எனது பார்வையிலிருந்து நீங்கள் தப்பவே முடியாது. உங்களுடைய நோக்கத்தை முறியடிக்கவும், சட்டத்தின் பிடியில் உங்களைப்போன்ற அரக்கிகளைச் சிக்கவைக்கவும் சபத மெடுத்துள்ள மாயாவி நான்... தெரிந்து கொள்ளுங்கள் அம்மணி!

மீண்டுமியூறியல் அதிர்ச்சியின் பிடியிலிருந்து மீளவேயில்லை. “நீதானு அந்த மாயாவி. இப்போக்ட சிறிது நேரத்துக்கு முன்பு தோன்றி மறைந்த உருவும் உண்ணுடையதுதானு?” என்று கேட்டான் வியப்போடு.

“அவன் திரும்பவும் ஏன்மாகச் சிரித்தபடி, “ஆயாம், மியூறியல் அம்மையாரே. நான்தான் அந்த நிழல் மனிதன்! உங்கள் இயக்கத்தை நிழல்போல்த் தொடரும் நிழல் மனிதன் நானே!” என்று ஏத்தான்பிட்டான் அந்த மர்ம மனிதன்.

“நியல் மனிதன்” என்று கூறக்கேட்ட மியூறியவின் மென்மையான உடல் பட படவென்று நடுங்கியது. அழு கிய முகத்தில் வியர்வை முத்துக்கள் துளிர்த்து கன்னம் வழியே வழிந்தோடின். மேவியும் வியர்வையில் குவித்து விட்டதுபோல், அவள் அனிந்திருந்த சில்க் கவண் நன்னான்து போய் உடலோடு ஒட்டிக்கொண்டது.

நியல் மனிதன் தொடர்ந்து பேசினான்: “மில் மியூறி யல் அம்மையாரே! உங்களின் துணிவை நான் மிகவும் பாராட்டுகிறேன். பெண்ணுடப் பிறந்தாலும், நீங்கள் செய்யும் திடுக்கிடும் செய்களைப் பார்த்து நானே ஒரு கணம் தழுங்குற்றுவிட்டேன் என்றால் கேட்பானேன்?”

“உங்கள் முன்னால் படுகொலை செய்யப்பட்டுப் பின் மாகால் கிடக்கிறுனே உங்களின் உயிர்த்தோழி, அவளை, நீங்கள் மல்லிகைத் தோட்டப் பங்களாவில் வைத்து சுவிரக்கமின்றிச் சமூல் துப்பாக்கியால் சட்டுத் தள்ளின்றிர்கள் அல்லவா? அந்தப் படுகொலையைத் தடுப்பதற்காக நான் உங்களின் வழுவழுப்பான புஜத்தின்மீது எனது கத்தியைப் பாய்க்கினேன். அதற்குள் நீங்கள் முந்திக் கொண்டுவிட்டார்கள். நான் தோற்றுவிட்டேன். பாவம், மில் டோரின் பின்மானிவிட்டாள்.”

“மல்லிகைத் தோட்டப் பங்களாவில் வைத்துச் படுகொலை செய்யப்பட்ட மில் டோரினின் சடலம் ஸீபேஸ் ஹோட்டல் உள்ள உங்கள் அறைக்குள் எப்படி வந்து குதித்ததென்று மனதைப்போட்டு உடைத்துக்கொண்டிருக்கிறீர்களால்லவா? திகைக்கவேண்டாம்! கொஞ்சம் பொறுங்கள்! திகைக்க வைக்கும் மாயாஜால் வித்தைகளும், வேட்க்கை விடுதுங்களும் இனித்தானே நிகழப்போகின்றன. அவசரப்படாதீர்கள், முதல் அங்கம் இப்போதுதானே ஆரம்பமாகியுள்ளது...!”

“நியல் மனிதன்! இப்படி முழுங்கிக்கொண்டிருந்த சமயம், சுற்றும் ஏழைபாராத வளையில் மின்கார வெளிச் சம் ஓய்சென்று, கீழைத்துக்கொடுப் பேருள்ளுடத்துறை!

திட்டரென்று ஏற்றப்பட்ட அந்தச் சம்பவத்தால் பரபரப் புக்கொண்ட மியூ, டெவிபோன் ரிஸீவரைத் ‘தடால்’ என்று கீழே வைத்துவிட்டுப் பயந்துபோய் விழித்தாள். எங்கும் நிசுப்தம் நிலவியது.

வெளியே வீசிக்கொண்டிருந்த குளிர் காற்றில் உதறல் எடுத்த சவுக்க மரங்கள், “உய்யஸ்ல்” என்ற பயங்கரமான ஓலியை எழுப்பின.

இருளோடு இருளாக — ஒரு கரிய உருவம் யன்னல், வழியாக வீழுவின் அறைக்குள் குதித்தது! அந்த உருவத் தின் கையிலிருந்த “டார்ச் லைட்” அந்த அறைக்குள் ஒரு மங்கலான ஓளியைப் பரப்பியது. டார்ச் லைட்டின் ஓளியில் குருதியில் தோய்ந்துகிடந்த டொரினின் பிணம் பயங்கரமாகக் காட்சியளித்தது.

3. காரிஞ்சில் ஓர் உருவம்!

அறைக்குள் குதித்த கரிய உருவம் கையில் பிடித் திருந்த லைட்டை அணைத்தது. அறையை இருள் விழுங்கியது. இருளோடு இருளாக வந்த அந்த உருவம் தனது குரலைத் தாழ்த்தி அன்போடு, ‘‘மியூ’’ என அழைத்தது.

அந்த அழைப்பில் என்னதான் மாயச் சக்தி இருந்ததோ? குரலைக் கேட்டதும், அதற்கு உரியவளை மியூறியல் இனம் கண்டுகொண்டாள்.

சோர்ந்துபோயிருந்த மில் மியூறியளின் இதயத்தில் ஒரு புதிய தெம்பு பிறந்தது.

‘‘தணிகாசலம்— என் அன்போ’’ என்று கூவியபடி அவனை நெருங்கினான் அவன்.

‘‘உஷ்! மெல்லப் பேசு’’ என்றான் தணிகாசலம். மேலும் தொடர்ந்தான்: ‘‘பேசுவதற்கு இப்போ நேரமில்லை. இக்

கணமே பின்ததை இங்கிருந்து அகற்றவேண்டும் இல்லா விட்டால் எமக்கெல்லாம் ஆபத்து! தெரியுமா...?"

"தனிகாசலம்! தெய்வம்போல இந்த இக்கட்டான தருணத்தில் நீ இங்கு வந்தாய். சற்றுமுன், 'நியல் மனி தன்' என்ற ஒரு பயங்கர மனிதன், என்ன டெவிபோனில் அழைத்து மிரட்டிக்கொண்டிருந்தான். நம் திட்டத்தை யெல்லாம் அவன் எப்படியோ தெரிந்துகொண்டிருக்கிறோன். இனி நாம் மிகவும் ஜாக்கிரதயாக இருக்க வேண்டும். டோரினின் பின்ததைக்கூட அவன்தான் உன் வீட்டில் இருந்து கடத்திவந்து இங்கே போட்டிருக்கிறோன். என் புஜத் தில் கத்தியைப் பாய்ச்சியதும் அவன்தான். வலி தாங்க முடியவில்லை. உயிர் போகுது..." என்றால் மியு.

தனிகாசலம் தனது வைரம் பாய்ந்த கரத்தால் மியுறி யலின் காயம்பட்ட புஜத்தைத் தடவிக் கொடுத்தான். நெருக்கடி நிறைந்த அல்வெளொயிலும் மியுறியலின் மென்மையான ஸ்பரிசம் பட்டவுடன் அவனது உணர்ச்சி நரம்பு கள் புடைத்து முறுக்கேறின. அவர்கள் இருவரும் வீட்ட சூடான சுவாசம் ஒன்றேடோன்று மோதிக்கொண்டது.

வெறியுட்டும் அந்தச் சூழலிலிருந்து தன்னைக் கட்டுப் படுத்திக்கொண்ட தனிகாசலம், "மியு! நீ உடனே டாக்டர் சங்கரன் 'டிஸ்பென்ஸரி'க்குப் போய் உன் காயத்துக்கு மருந்து கட்டு. நான் ஒரு நொடியில் இந்தப் பின்ததை மறைத்துவிட்டு டாக்டரின் வீட்டுக்கு வந்து சேருகிறேன்" என்றான்.

அவளின் பதிலுக்குக் காத்திராதவன் போல அவன் டோரினின் பின்ததை அலக்காத் தூக்கிக்கொண்டு வந்த வழியாகவே பேயிருட்டில் கலந்துவிட்டான்.

அவன் மறைந்த அடே கணம் அணைத்திருந்த மின்சார பஸ்ப் 'பஸீர்' என்று பிரகாசமான ஒளியைப் பறப்பியது.

மியுறியல், டோரினின் பினம் சிடந்த இடத்தைப் பார்த்தாள். பின்ததிலிருந்து வடிந்த சிவப்பு இரத்தத் தின் கறை, தறையெங்கும் படிந்து சிடந்தது.

அவனின் பார்வை கவரில் விழுந்தது.

'என்ன இது...? மீண்டும் அந்த நிழலுருவமா...??'

ஓரே ஒரு கணம்தான் அந்த நிழலைச் கவரில் கண்டான். கண்களை வெட்டி முழிப்பதற்குள் அது மறைந்துவிட்டது!

அங்கு தோன்றி மறைந்த நிழலுருவம், தன்மை டெலி போனில் மிரட்டிய மனிதனின் உருவமா? அப்பொழுது தான் பாதியில் ரிஸீவரை தொய்பொன்று வைத்த சம்பவம் அவனுக்கு நினைவுக்கு வந்தது.

'நிமல் மனிதனே இங்கே வந்திருக்க வேண்டும். பேசிக் கொண்டிருந்தபோது, டெலிபோன் தொடர்பு நின்றதும் அந்த மனிதன் அதிர்ச்சியும் ஏமர்ந்தமும் அடைந்திருப்பான். தொடர்ந்து என்னுடன் பேசுவதற்கு அவன் முயன் நிருப்பான். முயற்சி பளிக்காமல் போகவே, ஹோட்டலில் ஏதோ அசம்பாவிதம் நடந்திருக்கவேண்டுமென்று கூறி உடனே இங்கு வந்திருக்கலாம். அப்படியானால் தள்க்கும் தனிகாலத்துக்கும் இடையில் நடந்தஇரசிய சம்பாவுள்ள யைக்கூட அவன் ஒட்டுக் கேட்டிருக்கலாமல்லவா? பேச்சு நடந்து இவ்வளவு குறுகிய நேரத்துக்குள்ளாகவே அவனுல் இங்கு வர முடிந்தால், அவனின் இருப்பிடம் இந்தக் ஹோட்டலுக்கு அண்மையிலேயா இருக்கிறது? ஒருவேளை... ஒருவேளை... அவனும் இந்தக் ஹோட்டலில்தானு இருக்கிறான்?' மேற்கொண்டு மிழுநியலால் சிந்திக்க முடிய வில்லை.

அந்த நிமல் மனிதன் நிச்சயமாகத் தனிகாலத்தைப் பின்தொடரவே செய்வானென்று என்னிய மிழு, 'ஐயோ! தனிகாலத்தை இந்த நிலையில் அவன் பின்தொடர்ந்தால் எவ்வளவு ஆபத்தாக முடியும்? உடனே இதைத் தனிகாலத்துக்குத் தெரியப்படுத்த வேண்டும், காயத்துக்கு மருந்துவோடு வதைப் பின்னால் கவனித்துக் கொள்ளலாமென்று நிமை மிட்டுக்கொண்டு 'மனமா'வென்று சீழே உயினான் மிழுற்றால்.

அவனுக்கு ஒமாற்றம் காத்திருந்தது. தனிகாலத்தின் கார அங்கு இருக்கவில்லை.

மியூறியல் மேற்கொண்டு நேரத்தை விணக்காமல் வாசலில் நிறுத்தியிருந்த தனது காரிலேறி, தனிகாசலம் சென்ற பாதையில் அதைச் செலுத்தினான்.

கண்ணுக் கெட்டிய தூரம்வரை தனிகாசலத்தின் கார் சென்ற சுவடே தெரியவில்லை. ரோட்டு வெறிச்சோடிக்கிடந்தது.

எதிரே பாதையில் ஒரு வளைவு. அதைத் தாண்டியதும் முன்னால் காரோன்று செல்வது அவளின் கண்களுக்குத் தென்பட்டது. கால் அக்விலெட்டரை அழுத்தியது. கார் பறந்து சென்றது.

தனிகாசலத்தின் காரை நெருங்க நெருங்க மியூறிய விள் காரின் வேகமும் ஏறிக்கொண்டே வந்தது.

டோரினின் பின்துடன் சென்றுகொண்டிருந்த தனிகாசலத்தின் காரை, தன்றுடைய காரின் 'ஸ்ட' ஒளியில் அவளால் நன்கு அவதானிக்க முடிந்தது.

அவளது கழுகுக் கண்கள், தனிகாசலத்தின் காரின் பின்புறத்தில் நிலைகுத்தி நின்றன. அங்கே மேலதிகமாக இணக்கப்பட்டிருந்த டயருக்குள் மறைந்து பதுங்கிக் கொண்டிருந்த மனித உருவம், யாராக இருக்க முடியும் என்று அவனுடைய சிந்தனை நின்டு கெல்லவில்லை. அந்த உருவம் அனிந்திருந்த முகமுடியும், நீண்ட கரிய அங்கியும் அது சந்தேகமில்லாமல், "நிழல் மனிதனே" என்பதை அவருக்கு உணர்த்தின.

"நிழல் மனிதனே" என்று தீர்மானித்ததும், அவளுக்கு ஏன் அவளாவு பெதி தோன்ற வேண்டும்? ஏன் தலையைச் சுற்றிக்கொண்டு வரவேண்டும்?

மியூறியவின் கரங்கள் ஸ்டேரிங்கை விட்டுத் தளர்ந்தன.

அதேசமயம் சற்றும் எதிர்பாராத சம்பவம் அங்கே அவள்முள் நடந்தது....!

4. டாக்டர் சங்கரன் நர்சிங்ஹோம்...!

டாக்டர் சங்கரனின் நர்சிங்ஹோம், கொழும்பில் மிகவும் பிரசித்தி பெற்றது. பார்ப்பதற்குப் பகட்டாக, அது ஒரு சிறிய மாளிகைபோல் காட்சியளிக்கும். வண்ண வண்ண மலர்கள் பூத்திருந்த அழிய பூங்கா, கட்டிடத் தைச் சுற்றிலும் அமைந்திருந்தது. முன்றவிலிருந்த தாம ரைத் தடாகத்தில் அல்லி மலர்ந்திருக்க, அதைச் சுற்றி வண்டுகள் மொய்த்து ரீங்காரம் பாடியபடியிருந்தன.

நர்சிங்ஹோமின் உரிமையாளரான சங்கரன் எம். பி. பி. எஸ். ஒரு சிறந்த ரசிகர், அழகுப் பிரியர் என் பதைக் கூருமலே தெரிந்துகொள்ளலாம்.

சாதாரண மக்கள் அங்கு வைத்தியம் செய்ய வருவதில்லை. சமூகத்தின் மேல்மட்டத்திலுள்ள பணம் படைத்த மிகப் பெரிய புள்ளிகள் மட்டும் தங்களுக்கு வரும் அசாதாரண நோய்களைப் போக்கிக்கொள்ள, டாக்டர் சங்கரனின் நர்சிங்ஹோமைத்தேடி வருவார்கள்.

வியாதியஸ்தர்களுக்கு சுகல வசதிகளும் பொதுநிய விசாலமான அறைகள் பல அங்கேயிருந்தன. ஒவ்வொரு அறைக்கும் ஒவ்வொரு நம்பர் கொடுத்திருந்தார்கள்.

நம்பர் பத்தொன்பதாம் அறையிலே, அடுத்தடுத்திருந்த இரு படுக்கைகளிலே மீஸ் மியூறியலும், தணிகாசலமும் சாய்ந்திருந்துகொண்டு, சம்பாவித்துக்கொண்டிருந்தார்கள்.

மியூறியலின் தலையில் கட்டுப்போட்டபடியிருந்தது. தணிகாசலத்தின் வலது கரத்திலும் அடிப்படிருக்கவேண்டும். பிளாஸ்திரி போட்டுக்கட்டியிருந்தார்கள்.

இருவரையும் பார்க்கும் போது, அவர்களுக்கு ஏற்பட்ட கார் விபத்திலிருந்து, சிறு காயங்களுடனே, தெய்வாதன மாகத் தப்பிவிட்டார்கள்போல் தெரிகின்றது.

தணிகாசலம் பேசிக்கொண்டிருந்தான்; “நல்ல வேளை, விபத்து நேர்ந்த இடம், சமஷுமியாயிருந்தபடியாலும், பக்கத்திலே புல்லுவெளி யிருந்ததாலும் தப்பிக்கொண்டோம்!”

“சிறு காயத்துடன் தப்பியதற்கு ஆண்டவருக்கு நன்றி கூறவேண்டும்” என்று ஆமோதித்தாள் யிடு.

“எனக்கு ஆச்சரியமாயிருக்கிறது, உனக்கு அன்று என்ன நடந்ததென்று, உனது கார் பின்னால் துரத்திக் கொண்டுவந்தபோது, அது உன்னுடைய கார் என்பதை அறிந்துகொண்டு, நானும் எனது காரின் வேகத்தைத் தணித்தேன். அப்போது, டிறைவிங் கண்ணேடி ஊடாக, உன்னைப் பார்த்தபோது, நீ மயங்குவதையும், உன்னுடைய கார் தடம்புரண்டு ஒடுவதையும் கண்டேன் அதே சமயம் வேகமாக வந்த உன்னுடைய கார், எனது காரின் மேல் மோதி குடைசாய்ந்தது!...அன்று உனக்கெள்ள நடந்து விட்டது யிடு? அதைக் கூறமாட்டாயா?” என்றான் தணி காசலம்.

மியூறியல் அன்று நடந்த அந்தச் சம்பவத்தை வருணித்தாள். தணிகாசலத்தின் காரின் பின்புறத்தில், டயர் மறைவில் பதுங்கியிருந்த நிழல் மனிதனைக் கண்டுவிட்டு மயங்கிய விபரத்தைக் கூறினார்.

அப்போது தணிகாசலம், இடைமறித்துக் கேட்டான்: “நிழல் மனிதன்” என் காரின் பின்புறத்தில் இருந்து வந்திருந்தால், உன்னுடைய கார் வந்துமோதியபோது, அவன் நகங்கிப்போயிருக்க வேண்டுமல்லோ? ஆனால், அப்படி வேரூருவனும் விபத்தில் சிக்கவில்லையே? சிக்கியிருந்தால், இங்கு நர்விச்ஹோமில் இருப்பானே?”

“எனக்கும் அது தான் மிகவும் மர்மமாயிருக்கிறது!” என்றாள் மியூறியல்.

“சில சமயம் நான் காரின் வேகத்தைத் தணித்த போது, அந்த மாயாவி, பாய்ந்து தப்பித்திருக்கலாமல்

வவா?'' என்று கேட்டான் தணிகாசலம், சிந்தனையில் ஆழ்ந்தபடி.

“எப்படியிருந்தாலும் இந்த விபத்து இரண்டு வழி களில் எமக்கு நன்மையைத்தான் செய்திருக்கிறது” என்று மேறும் கூறினான்.

“எப்படி?” என்றான் மியு.

“முதலாவதாக, உன் சிநேகிதி மிஸ் டோரின் கார் விபத்தாலேயே மரணமானார் என்று உலகத்தை நம்ப வைத்துவிட்டோம்...!”

“இரண்டாவது நன்மை?'' என்று கேட்டான் மியு ஆர்வத்தோடு.

“எப்படியாவது, அந்த மாயாவி, “நிழல் மனிதன்” கோம்பட்டுத்தானிருக்க வேண்டும். எல்லா மருத்துவ நிலை யங்களையும், கண்காவனித்தால், அம்பிடாமல் போகவா போகிறேன்...!'' என்று தணிகாசலம், நம்பிக்கையொடு கூறினான்.

தணிகாசலம் இவ்வாறு சொல்லும்போது, மியூறியலின் செலிகள் மட்டும் அதைக் கேட்டுக்கொண்டிருக்கன. அவளது கண்கள், யன்னலுடாக வெளியே பார்த்துயர்திருந்தன. அவளின் புலன்களைல்லாம் படிப்படியாக, பார்வை சென்ற வழியே செல்வதைக் கண்ட தணிகாசலரும், பேசுவதை நிறுத்திவிட்டு, வெளியே பார்த்தான்.

நர்சிங்கேஹாம் கம்பவுண்ட் கதவைத் திறந்துகொண்டு இரு நபர்கள், எதுவிதத் தயக்கழுபின்றி உள்ளே நுழைந்து கொண்டிருந்தார்கள்.

மியூறியலின் கழுகுப் பார்வையில் ரிக்குண்ட் இவர்கள் இருவரும் யாவராக இருக்க முடியும்?

டாக்டர் சங்கரனின் நர்சிங்கேஹாமுக்குள் நுழைந்த இரு நபர்களையும் தொடர்ந்து கவனிக்கும் முன்பாக, இக் கதையின் ஆரம்பத்தில் சொல்யுண்டிரத்த மிஸ் டோரி

னின் மரணம் சம்பவித்த காரணத்தையும், அந்தச் சூழ் நிலையையும் நேயர்களுக்கு அறிவிப்பது அவசியமாகின்றது.

5. சதி உருவாயியது.....!

மல்லிகைத் தோட்ட பங்களாவில் மிஸ் டொரின் படுகொலை செய்யப்பட்ட தினத்தன்று, பிறபகல் "ஸ்ரீபேஸ்" ஹோட்டலின் மூன்றாம் மாடியிலுள்ள ஒரு பிரத்தியேக அறையில், மிகவும் மனமோகனமான குழ் நிலையில் இரு காதகர்கள் சதி ஆலோசனையில் ஈடுபட்டிருந்தனர்.

மது நிரப்பப்பட்ட இரண்டு கிளாக்கள் அவர்கள் மூன்வைக்கப்பட்டிருந்தன. இருவர் கைகளிலும் பாதினரிந்து போன சிகிரெட்டுக்கள் புகைந்தவன்னமிருந்தன. அடிக்கொரு தரம் சிகிரெட் புகையை ஊதித் தள்ளியவாறு, ஒரு வரை ஒருவர் உறிஞ்சுவதுபோல் பார்த்துக்கொண்டு, மது கொடித்த மயக்கத்தில் மிதந்து கொண்டிருந்தார்கள்.

இருவரில் ஒருவர், பாரிஸ் நகரப் பேரழகி மிஸ் மியூறியல். அன்றைக்கென்று, காம உணர்ச்சியை தூண்டிவிடும் விதமாக சிங்காரித்துக்கொண்டு, தனது இளமை பொங்கும் அங்கங்களின் பொலிவை அப்பட்டமாக எடுத்துக்காட்டும் உடையணிந்து கவர்ச்சிப் பாலையாக வீற்றிருந்தாள். அவளின் மயக்கும் பேரழகை கண்களால் அள்ளிப் பருகியபடி, அவள் தாராளமாக அள்ளி வழங்கும் காமப் போதையை மாந்தி, கிறங்கிப்போன நிலையிலிருந்த அடுத்த பேர்வழி திரு. தணிகாசலம்.

தான் இலங்கைக்கு வந்ததன் நோக்கம் கைகூட தணிகாசலத்தையே முழுவதும் நம்பியிருந்தாள் மியூறியல். அவ

கீர்க்கைகள் வைத்திருக்க !அவள் தனது மோகனப் பேரழகையே ஆயுதமாகப் பாவித்தாள். அந்தக் காமப் பித்தனும், தனது மனைவியையும் மறந்து, மேல் நாட்டுச் சிங்காரியின் மோகவலையில் வீழ்ந்து கிடந்தான்.

மியூறியலின் பார்வை தணிகாசலத்தின் மேல் பதிந்தது. மதுவின் போதையிலும் அவள் தளம்பிளிடவில்லை. தான் வந்த நோக்கத்தையே முக்கிய இலக்காக அவள் கொண்டிருந்தாள். அந்த இலக்கையடைய இந்த சிருங்கார நாடகத்தை ஆடுவது, அவளைப் பொறுத்தவராயில், மிக வும் சுலபமானதே. சிருங்காரக் கலையில் அவள் கூரைகண் டவளாயிற்றே. பாரிஸ் நகரச் சீமான்கள் மத்தியில் அவள் சுற்ற அத்தனை பாடங்களையும், வேண்டுமென்றால் இலங்கை இளைஞர் தணிகாசலம் முன் வீசி, தன் இலக்கையடைய அவள் தயங்கவில்லை. ஆனால், அதற்கு தேவையில்லாத வகையில், ஒரு மோகனப் பார்வையிலேயே கிறங்கி வீழ்ந்து விடும் நிலையில் அன்று தணிகாசலம் இருந்தது, அந்த மோக ஞங்கிக்கு அதிக வேலையில்லாமல் போய்விட்டது.

மியூறியல் எழுந்து சென்று, தணிகாசலம் இருந்த கடிரையின் சட்டத்தில் நளினமாக அமர்ந்துகொண்டாள். அருகில் அவள் அமர்ந்த போது, அன்று அவள் விசேஷ மாக அணிந்திருந்த, “பாரிஸ் குவீன்” அத்தரிசி சுகந்தம், தணிகாசலத்தின் புலன்களை காந்தம் போல் இழுத்தது. போதாததற்கு மியூறியல் நளினமாக அவன் மேல் சாய்ந்து கொண்டாள். அவளின் மிருதுவான சிவந்த விரல்கள் அவனுடைய, புருவத்தையும், கன்னங்களையும் தடவிக் கொடுத்தன.

காம அக்கினி கொழுந்துவிட்டு எரிய, தணிகாசலம் அதில் தகித்துக்கொண்டிருந்தான். அவனுடைய ஒரு கரம் மியூறியலின் இடையை அணைத்துப் படர்ந்துகொண்டிருந்தது. அடுத்த கரம் அவளின் வழவழப்பான தோலை அணைத்த படி, கீழே தன்னிச்சையாக நகர்ந்து கொண்டிருந்தது.

தான் எதிர்பார்த்த சமயம், வந்து விட்டதென்பதை உணர்ந்த மியூ, போவி ஊடலுடன் அவனின் கரங்களுக்குள் சிக்குண்டு கிடந்த தன் மேனியை நகர்த்தி, எழுந்து நின்றார்கள்.

அந்த நேரத்தில் அந்த அழகு தேவதை கேட்பதை அவளின் பாதங்களில் சமர்ப்பிக்க தணிகாசலம் தயாராக விருந்தான் என்று சொன்னால் மிகையாகாது.

சிவப்பேறித் தடித்துப்போன தனது உதடுகளை குவித்து, அழகிய ஒரு புன்னகையை மோகனமாக நெளியவிட்டு, தன் மயக்கும் விழிகளால் அவள் அவனைப் பார்த்தாள்.

“என்ன வேண்டும்...? சொல் அன்பே, உனக்கரக எதையும் செய்யக் காத்திருக்கிறேன்” என்று பிதற்றினான் தணிகாசலம்.

“எதையும்...செய்வீர்களா...?” நளினமாக அவள் கேட்டாள்.

“எதையும்...!” என்று தணிகாசலம் அடித்துக் கூறி னன்.

அப்போது மியூறியவின் சிந்தனையில் தோன்றிய உருவம், அவளின் திட்டங்களுக்கெல்லாம் முட்டுக்கட்டையாகவிருக்கும் தணிகாசலத்தின் மனைவி அஜந்தாவீனுடையதே. அஜந்தாவை அழித்துவிட்டால் தன்னுடைய முக்கிய நோக்கம் கைகூடியது போலத்தான் என்று என்னிக்கொண்டாள்.

அவளின் சிந்தனையைக் கலைப்பது போல், தணிகாசலம் எழுந்து அவளருகில் வந்தான். அவள் எட்டி நகர்ந்து கொண்டாள்.

“வேண்டாம்! சட்டப்படி என்னை மனக்கும்வரை... பொறுத்திருங்கள்!” என்றார்கள் மியூ சிருங்காரமாக.

“எவ்வாறு பொறுத்திருப்பது என் கண்ணே. என் மனைவியிடமிருந்து விவாகரத்து எப்படிப் பெறுவது? எனக்கு ஒன்றுமே தோன்றவில்லையே...” என்றார்கள் தணிகாசலம் அங்க்லாய்ப்புடன். அப்போது அவனது உள்ளம் தொட்டுத் தாலிகட்டிய மனைவி அஜந்தாவைச் சபித்துக்கொண்டது.

மியூறியல், தணிகாசலத்தை மீண்டும் நெருங்கி, அவனுடன் இணைந்தபடி, காதுகளில் ரகசியம் கூறினான்.

“அன்டரே! ஒரே ஒரு வழிதான் உண்டு! உங்களுடைய மனைவியை மறு உலகுக்கு அனுப்பிவிடவேண்டியதுதான்?”

தணிகாசலம் ஒரு கணம் அதிர்ந்து போனான். “என்ன? அஜந்தாவை கொலை செய்வதா?” என்று கத்திவிட்டான்.

“உஸ்!...உஸ்! மெதுவாகப் பேசுங்கள்! சுவர்களுக்கும் காதுகள் உண்டு. தெரியாதா? என் சிநேகிதி டொரினுக் குத் தெரிந்துவிட்டால், உடனே சென்று உங்கள் மனை வியை ஏச்சரித்துவிடுவாள். சர்வஜாக்கிரதையாக நாம் இதை முடித்துவிடவேண்டும்” என்றாள் மியூறியல் சர்வசாதாரணமாக.

தணிகாசலம் அதிர்ச்சியிலிருந்து முழுவதாக விடுபட வில்லை.

மியூறியல், தன் கடைசி அஸ்திரத்தை பாவிக்க ஆயத்து மானான்.

பாவம், தணிகாசலம் மோகத் தீயில் வீழ்ந்து விடும் விட்டில் பூச்சியின் நிலையிலிருந்தான்.

மியூறியல், பட்டுமெத்தை விரித்த கட்டிலை அடைந்து, தன் பூவுடலை அதில் கிடத்தினான். அவள் அணிந்திருந்த மெல்லிய கவுன் முதுகுப் புறமாக நழுவியது, இளமைப் பூரிப்பில் மதர்த்து நிற்கும் திரட்சியான அங்கங்கள் வீசிய மோக சக்தியை தாங்க முடியாத தணிகாசலம், அடிமேல் அடிவைத்து, கட்டிலை நெருங்கினான்.

தணிகாசலத்தின் கரங்கள் அவளை அணைக்க விரைந்தன.

ஒரு கணம்தான். மியூறியல் படுக்கையை விட்டுத் தூள்ளியெழுந்து, அவளை விட்டு விலகிச் சென்று திரும்பவும் கதிரையில் அமர்ந்துகொண்டாள். பாக்கெட்டிலிருந்து சிகரெட் ஒன்றை எடுத்துப் பற்ற வைத்துக்கொண்டு நிதானமாகப் புகையை வெளியே ஊதினான்.

தனிகாசலம் அடிமேல் அடிவைத்து மியூறியல்
படுத்திருக்கும் கட்டிலை நெருங்கினான்.

தணிகாசலம் காமவெறி தலைக்கேறிப்போய், செய்வ தறியாமல் தத்தளித்தான். அவனது நிலையை, மியூறியலின் தீட்சண்யமிக்க பார்வை சரியாக எடைபோட்டுக்கொண்டது.

திரும்பவும் அவள் கூறினாள்: “மிஸ்டர் தணிகாசலம் பொறுமையாக இருங்கள். இன்று நடுச்சாமத்தில் உங்கள் மனைவியின் ஆயனை முடித்துவிட்டோமென்றால், நேரடியாக இங்கே வந்து, இதே கட்டிலிலே, மிகுதி இரவை இருவருமாக இன்பமாகக் கழிப்போம்!...என்ன சொல்கிறீர்கள்.”

தணிகாசலத்திற்கு, பதில் சொல்ல என்னவிருக்கிறது? “நீ சொல்கிறபடியே நடக்கிறேன்...” என்றான், கீழ்ப்படிவுள்ள மாணவனைப் போல.

மியூறியல் அன்று இரவு மல்லிகைத் தோட்ட பங்களாவில் சாமப் பொழுதில் நடைபெறவிருக்கும் சதியை விபரித்தாள். அவறும் கேட்டுக்கொண்டிருந்தான்.

“உங்களிடம், அவளைக் கொல்லும் கைங்கரியத்தை விட்டுவிட நான் விரும்பவில்லை. நானே மறைந்திருந்து அதைச் செய்துவிடுகின்றேன். இரவு, பன்னிரண்டு மணிக்கு நான் உங்கள் பங்களா கம்பவுண்டுக்குள் நுழைந்து மறைவாக இருப்பேன். நீங்கள் அதே நேரம், வெளியிலிருந்து வந்து, ததவைத் தட்டி உங்கள் மனைவியை அழைக்கவேண்டும். அவள் வெளியே வந்ததும் எனது சுழற்றுப்பாக்கி அவளை முடித்துவிடும்; சரிதானே!”

“ஆம்” என்று மென்று விழுங்கினான் தணிகாசலம்.

“துணிவு வேண்டும் அன்பரே! இன்பக் கனியை அடைய உங்கள் நெஞ்சை தயார்படுத்திக்கொள்ளுங்கள். சரிதானே, போய்வாருங்கள். நடுச்சாமத்தில் சந்திப்போம்!” என்று கூறி, செல்லமாக அவன் கண்ணத்தில் தட்டி வழி யனுப்பிவைத்தாள் மியூறியல்.

“இன்றேடு ஒரு முட்டுக்கட்டை நீங்கியது” என்று அவனின் உதடுகள் முனுமுனுத்தன.

ஆனால், இத்தச் சதித் திட்டத்தை அறிந்துகொண்டு, அதைத் தவிசிபொடியாக்க, மாற்றுச் சதித் திட்ட மொன்றை இன்னோர் மனிதன் உருவாக்கிக்கொண்டிருப்பதை, மிஸ் மியூறியல் அறிந்து கொள்ளவில்லை.

அதே அறையில், அவ்வளவு நேரமும் மறைந்திருந்து, சகலவற்றையும் அவதானித்துக்கொண்டிருந்த ஓர் மர்ம மனிதன், அங்கேயிருந்து தப்பிச் செல்லும் தருணத்தை எதிர்பார்த்திருந்தான்.

நேரம் கடந்துகொண்டிருந்தது. மியூறியல் அறையை விட்டு விலகுவதாயில்லை. கதவு உள்ளே பூட்டப்பட்டிருந்தது.

ஒரு மணி நேரம் கழிந்தது. மணி எட்டு அடித்தது, விரைந்து கருமமாற்ற வேண்டியிருக்கும்போது, அந்த அறையில் அடைபட்டுக்கிடப்பதை நினைக்க நினைக்க அந்த மர்ம மனிதனுக்கு ஆத்திரமாய் வந்தது.

அப்போது கதவை வெளியேயிருந்து யாரோ தட்டினார் கள் “மியூ, மியூ” வென்று அழைப்பது ஓர் பெண்ணின் குரல். மியூறியல் எழுந்து சென்று கதவைத்திறந்தாள். அவளின் தோழி மிஸ் டொரின் அறைக்குள் வந்தாள்.

சில நிமிடங்கள் கழிந்தன.

மியூறியல், கு லி ப் பதற்காகச் சென்றுள்ளது. ஆனால், டொரின் கட்டிலில் உட்கார்ந்திருந்தாள். மர்ம மனிதனுக்கு என்ன செய்வதென்று தெரியவில்லை.

துணிவை வரவழைத்துக்கொண்டு, மறைந்திருந்த இடத்தைவிட்டு, வெளியே வந்தான். அவளைக்கண்டு “டொரின் ‘வீல்’ என்று கத்து முன்பே, அவளின் கரம் பாய்ந்து சென்று அவளின் வாயைப் பொத்தியது.

டொரினின் காதுகளுக்குள் அவன் ஏதோ முனுமுனுத் தான். அவள் ஆச்சரியத்துடன் மிரண்டு மிரண்டு அவளைப் பார்த்தாள். மர்ம மனிதன் இப்போது தன் முகமுடியை விலக்கி, தான் யாரென்பதை டொரினுக்குக் காட்டிக்கொண்டான். டொரினின் ஆச்சரியம் அடங்கவில்லை.

மர்ம மனிதன் பேசினான்: “உன்னுடைய உதவியை நாடவேண்டிய கட்டம் வந்துள்ளது. என்னேடு வருவாயா?”

அவரும், மறு பேச்சின்றி ஒவர் கோட் ஒன்றை எடுத்து மாட்டிக்கொண்டு, மர்ம மனிதனைப் பின் பற்றிச் சென்றுள்.

6. மல்லிகை தோட்ட பங்களாவில் கோரக் கொலை...!

இரவு முதலாம் சாமத்தை எட்டிக்கொண்டிருந்தது. மணி பதினேன்று அடித்து ஓய்ந்து, சில நிமிடங்கள் கழிந்து விட்டன.

மல்லிகை தோட்டத்து பங்களா, ஆழ்ந்த அமைதியில் நிம்மதியாக உறங்கிக்கொண்டிருந்தது. போர்டிக்கோவிள் முன்வாசல் கதவு கெட்டியாகப் பூட்டப்பட்டிருந்தது. மின் விளக்கு மட்டும் அழுதுவடிந்தனாறு மின்னிக்கொண்டிருந்தது...

பிரதான விதியிலிருந்து பிரிந்து செங்குத்தாக சீழே இறங்கும் செம்மண் கிறேவல் பாதையில் சுமார் இருநூறு யார் சென்றுவர், அடர்ந்த தோப்பு வரும். அதன் நடுவே, நகரின் ஜஸ்சந்தடியிலிருந்து ஒதுங்கியிருந்தது மல்லிகை தோட்டப் பங்களா.

வானத்தில் நீந்தும் பாதி நிலாவின் ஒளிக்கற்றைகள் பங்களாவைச் சுற்றியிருந்த தோப்பின் ஊடாக புகுந்து பயங்கர நிழல்களைத் தரையில் பதித்து விட்டிருந்தன. மரத் துக்கு மரம் தாவும் வெளவால்கள் சிறகடித்துப் பறக்கும் போது ஏற்பட்ட அசாதாரண ஒலியைத் தவிர, தோப்பும் பங்களாவும் நிச்பத்தில் ஆழ்ந்திருந்தன.

பிரதான வீதியை விட்டு, கிறேவல் பாதையில் கார் ஒன்று வரும் அடையாளமாக, ஓளி வெள்ளம் பாய்ந்து வந்து தோப்பின் மரங்களின் மேல் மோதியது. காரின் லைட் அணக்கப்பட்டிருக்கவேண்டும். திடீரென ஓளி வெள்ளம் அமிழ்ந்துவிட்டது. கார் மெதுவாக வரும் ஒசை காற்றுடன் கலந்துகேட்டது.

காரை ஒதுக்குப்புறமாக தோப்பின் மறு கரையில் நிறுத்திவிட்டு, ஒசைப்படாமல், மியூறியல் சாவதானமாக இறங்கி, மரங்களின் நிழல்களில் மறைந்தவாறு, அடியெடுத்து வைத்து பங்களாவை நோக்கிச் சென்றார். அவளது வலது கரம் அடிக்கடி சட்டைப் பைக்குள் புகுவதும் வெளியே வருவதுமாயிருந்தது.

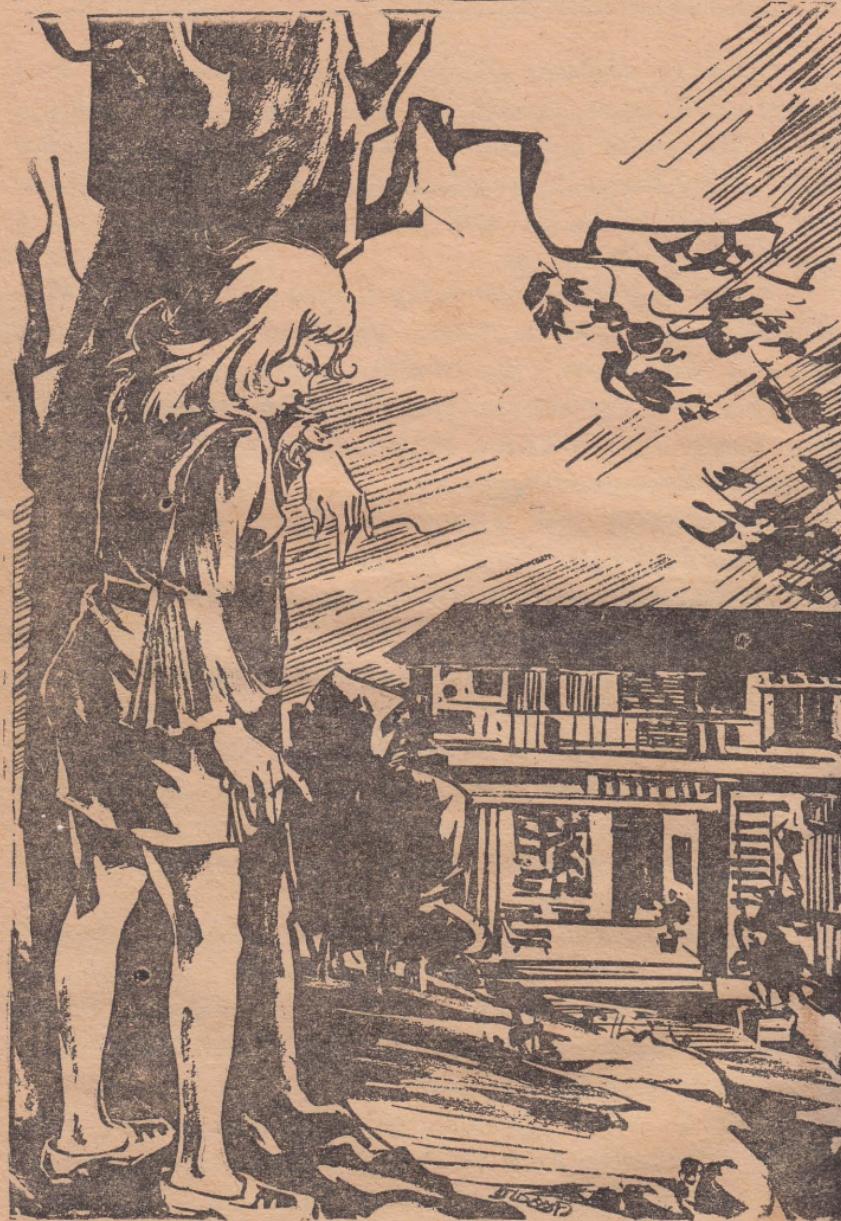
பங்களாவின் முன் வாசலுக்கு நேர் எதிர்ப்புறமாக, ஒங்கி வளர்ந்திருந்த வேப்ப மரத்தின் பின் ஞல் அவள் ஓளிந்துகொண்டாள். அங்கேயிருந்து பங்களா முழுவதை யும் ஒரு தரம் கண்ணேட்டம் விட்டபடி, கைக்கடிகாரத் தைத் தூக்கி நேரத்தைப் பார்த்தாள். பன்னிரண்டு மணிக்கு இன்னும் அரை மணிநேரமிருந்தது.

திடீரென கிறேவல் பாதையிலிருந்து திரும்பவும் ஓளி வெள்ளம் தோப்பின் மீது பாய்ந்தது. அதை அடுத்து கார் ஒன்று வேகமாக வரும் ஒசை கேட்டது.

மியூறியல், மரத்தின் ஈன்னே சர்வஜாக்கிரதையாகப் பதுங்கிக்கொண்டாள்.

வருவது தனிகாசலத்தின் காராகவேயிருக்க வேண்டுமென மியூறியலின் உள்ளம் எண்ணியது. மறைவிடத்திலிருந்தபடி புதிதாக வந்த காரை நோக்கினாள். காரின் இடதுபுறக் கதவைத் திறந்து இறங்கும் பெண்ணைக் கண்டதும், அவள் அசந்தே போனார்.

மிஸ் டொரின் இறங்கியதும், கார் மெதுவாக, வந்த வழியாகப் பின்னேக்கிச் சென்றது. கம்பவுன்டின் முகப்பை அடைந்ததும் ஒருகணம் தாமதித்துவிட்டு, திரும்பவும் தோப்புக்குள் புகுந்து, இருளான் ஓர் ஒதுக்குப்புறத்தை அடைந்து நின்றது.

பங்களாவுக்கு எதிரிலிருந்த வேப்பமரத்தின் பின்
ஞல் மிழுறியல் ஒளிந்துகொண்டாள்.

காரின் வலதுபுறக் கதவைத் திறந்துகொண்டு இறங்கிய உருவம், முகமுடியும், கரிய அங்கியும் அணிந்திருந்தது. இதே உருவத்தை, முன்னர், மியூறியலின் அறையில் சந் தித்ததை வாசகர்கள் மறந்துபோயிருக்க மாட்டார்கள்!

தனது தோழி டொரினின் எதிர்பாராத வரவால் அசந்து போன மியூறியல், சீக்கிரமே தன்னைச் சுவீகரித்துக் கொண்டாள்.

“இவள் எதற்காக இங்கே வந்துள்ளாள்?” என்ற கேள்வியே, மியூறியலின் மனதில் பூதாகாரமாக ஒலித்துக் கொண்டிருந்தது.

எப்படியென்றாலும், டொரின் வந்தது நிச்சயம் தனக்கு உதவுவதற்கல்ல என்பதை மியூறியல் தெரிந்து கொண்டாள். எதற்கும் சர்வஜாக்கிரதையாக இருப்போ மென்றெண்ணிப் பாக்கெட்டுக்கு ஸ்விருந்த தனது “கொல்ற்-77” சுழல் துப்பாக்கியை வெளியே எடுத்து தயாராக வைத்துக்கொண்டாள்.

முன் வாசலை அடைந்த மிஸ் டொரின், “படார் படாரென்று” கதவைத் தட்டி, “அஜந்தா! அஜந்தா!” என்று அழைப்பது, அந்த நிசப்தமான வேளையிலே அவல உணர்வையே ஏற்படுத்தியது.

பங்களாவில் இப்போது, திடர், திடரென லைற்றுக்கள் எரிய ஆரம்பித்தன. கதவைத் திறந்துகொண்டு தனிகாசலத் தின் மனைவி அஜந்தா வெளியே வந்தாள். அகாலவேளையில் தன்னை அழைத்த மிஸ் டொரினைக் கண்டு, ஆச்சரியமடைந்து சில கணங்கள் பேச்சுமூச்சற்று நின்றுவிட்டாள்.

மியூறியல், அவர்கள் இருவரையும் நோக்கியபடி, சுழல் துப்பாக்கியுடன் தயாராக விருந்தாள். ஏதோவொரு உணர்ச்சி ஏற்படவே அவளின் பார்வை, சிறிது தூரத்தில் இன்னேர் மறைவிடத்திலிருந்து தன்னையே விறைத்து நோக்கும் இரு விழிகளைக் கண்டது. அந்த விழிகளுக்குச் சொந்தமான உருவம் இருளோடு இருளாகக்கலந்திருந்தது. ஆனால், அதன் கையில் குறிபார்த்து வைத்திருக்கும் பள

பளப்பான கத்தி ஒன்று ஓளி உமிழ்ந்தபடியிருந்ததை மிழு றியல் பீதியுடன் கண்டுகொண்டாள். அந்தக் கத்தி நிச்சய மாக தன்மேல் குறிவைத்திருப்பதைக் கண்டதும், மிழுறி யலின் நிதானம் தவறிவிட்டது. அவளின் கழல்துப்பாக்கி யிலிருந்து, “‘ரூமீல், ரூமீல்’”எனக் குண்டுகள் பறந்த அதே வேலை பளபளக்கும் கத்தி ஒன்று அவளின் புஜத்தில் ஆழ மாகப் பாய்ந்துவிட்டது.

முன்று பெண்களின் “‘வீல்’”என்ற அலறல் இருளைக் கிழித்துக்கொண்டு ஒலித்தது.

கத்தியை வீசிய மர்ம மனிதன்டனே தான் செய்த தவறை உணர்ந்துகொண்டான். அவன் கண்முன்னே, உத விக்கு வந்த மிஸ் டொரின் சூடுபட்டுக்கிடப்பதை எவ்வாறு தாங்கிக்கொள்ள முடியும்?

கம்பவண்டுக்குள் காரோன்று நுழையும் உறுமல் சத் தம் கேட்கவே, இனி யோசிப்பதில் பலளில்லை, விரைவாக கருமாற்றவேண்டுமென எண்ணி கீட காண்டு, மறை விடத்தை விட்டு நகர்ந்து பங்களாவை நோக்கி விரைந்தான்.

தனது காரின் ஓளிவெள்ளத்தில், தெருவாசலை நோக்கி ஒடும் மிழுறியலைக் கண்டான் தணிகாசலம்.

காரிலிருந்து இறங்கிய அவனிடம் தட்டுத் தடுமாறி விஷயத்தை ஒருவாறு கூறினால் மிழு.

தான் வருவதற்குள் இத்தனை எதிர்பாராத சம்பவங்கள் நடந்துவிட்டனவே என்று தணிகாசலம் குழம்பினான்.

இதோ ஒரு முடிவுக்கு வந்தவாக, “நீ ஹோட்டலுக் குப் போ! நான் டொரினின் பின்த்தை அப்புறப்படுத்தி விட்டு இதோ ஒரு நொடியில் ‘‘ஸீபேஸா’’க்கு வந்து சேருகிறேன். பின்னால் நடப்பதைத் தீர்மானிப்போம்”

என்று தணிகாசலம் கூறி, அவளைத் தன் காரிலேயே அனுப்பி விட்டு பங்களாவை நோக்கி நடந்து சென்றான். முன் வாச லில் லீட் எரிந்து கொண்டிருந்தது. தரையில் இரத்தக் கறைபடிந்தபடி கிடந்தது. ஆனால், என்ன ஆச்சரியம்? பொரினின் பிணத்தை அங்கு காணவில்லை! தன் மனைவி அஜந்தா மட்டும் மல்லாக்காகப் படுத்துக் கிடப்பதைக் கண்டான். தணிகாசலத்தின் தலை சூழன்றது!...

மிஸ் பொரினின் பிணத்தைக் காவிச் சென்றவன் மர்ம மனிதனென்பதும், அந்த மர்ம மனி தனே தன்ஜை “நிழல் மனிதனென” அழைத்துக்கொண்டதையும், கதையின் முதல் அத்தியாயத்தில் கண்டு கொண்டோம்.

7. கதாநாயக வந்தாள்!

டாக்டர் சங்கரன் நர்ஸிங்ஹோமின் பத்தொண்பதாம் நம்பர் அறையில் இருந்தபடி வெளியே பார்த்துக்கொண்டிருந்த மிஸ் மியூறியலின் கருத்தையும், கவனத்தையும் கவர்ந்த இருவரில் ஒருவர் சுமார் இருபத்தினாலு வயது மதிக்கத்தக்க யுவன், பத்திரிகைத் தொழிலில் ஈடுபட்டிருந்த மிஸ்டர் அழகேசன்.

ஆனால், மியூறியலின் பார்வை அவன்மேல் வெசூநேரம் பதியவில்லை. அவனருகே அழகு மயிலென வந்துகொண்டிருக்கும் பதினெட்டு வயது யுவதி நீலவேணியே, மியூறியலின் பார்வையைக் கொள்ளோகொண்டுவிட்டவள்.

கன்ஸ்டவர்கள் கிறங்கும் கருவியிகள் சுழல், கார்மேகக் கூந்தல் தங்கத் தளிர்மேனியில் ஓய்யாரமாகப் புரள், கொவ்வை இதழ் குவித்து மந்தகாசப் புன்னகையை விசியபடி, தென்றவில் துவஞும் பூங்கொடிபோல், ஆடவர் கைப்படாத பாவை, புத்தம் புதுமலர் ஓயிலாக நடந்து வரு

மிஸ்டர் அழகேசனும், கட்டமுகி நீலவேணியும்
ஜோடியாக நடந்துவந்தனர்.

வதைக் கண்டு, பாரிஸ் நகரப் பேரழகி மியூறியலே வியப் பினால் அசந்துபோய்விட்டாளென்றால், தனிகாசலத்தின் நிலையைத்தான் கூறவேண்டுமோ?

தான் எந்த நோக்கத்துக்காகக் கடல் கடந்து இலங் கைக்கு வந்தாளோ, அந்த நோக்கமே பெண்ணுரை எடுத்து அழகு தேவதையாக அவள்முன் வரும்போது, மியூறியலின் உள்ள மும், உணர்ச்சியும் கொந்தளித்ததில் வியப்பில்லை.

“கொடுத்து வைத்தவன் அந்தப் பாரிஸ் சீமான், இவளை அடைய...” என்று மியூறியல் தனக்குள்ளாகவே முனு முனுத்துக்கொண்டாள்.

அவளின் மனத்திரையில் அந்தப் பாரிஸ்-சீமான் தோன் றினோர் ஆயிரம் மைல்களுக்கப்பால் இருந்துகொண்டு, இலங் கையின் பேரழகி நீலவேணிமேல் அவர் கொண்டிருந்த தகாத் ஆசையை, மியூறியல் ஒருகணம் நினைவுபடுத்திக் கொண்டாள். மறக்கக்கூடிய ஆசையா அது...? ஆயிரம் ஆயிரமாகச் செலவழித்து, ஓர் கன்னிப் பெண்ணைக் கடல் கடந்து கடத்திவரத் தூபமிட்ட விபரீத ஆசையல்லவா அது...?

“இப்ப மட்டும் அந்த கனவான் இங்கே நீலவேணியைக் கண்டுவிட்டால் என்னபாடு படுவார்...?”

அவர் கூறியது மியூறியலின் நினைவுக்கு வந்தது!

“இலங்கையின் ‘மே எஸ்டேட்டில்’ நான் சுப்பிரின்டாக இருந்தபோது, என் பங்களாவைத் தாண்டித் தினமும் ஒரு மலர் நறுமணம் வீசிக்கொண்டுபோகும். ‘கல்லூரிக்கு’ சென்றுகொண்டிருந்த அந்த மலர், செழித்து வளர்ந்திருந்த தரமான தேயிலைக் கொழுந்துபோல் பக்கமையாகக் காட்சி தரும்; நறுமணம் கமழும் ‘ஃபனிங்ஸ்’ தேயிலை போன்று சுவையூட்டும்; மதர்த்து வளர்ந்த கோவாபோன்று போதையூட்டும்; மலையில் படரும் பனிப் புகார் போன்று சீதளமுட்டும். அந்த மலர்மட்டும் கிடைத்துவிட்டால், என் வாழ்வு மட்டுமல்ல, சர்வதேசப் பாவைகளைக்கொண்ட என்ஸ்தாபனமும் குபேரபுரியாகிவிடும். சொர்க்கம் எனது கால

யிக்கு வந்துவிடும்... பிறகென்ன...? அந்த மலர் மட்டும் கிடைத்துவிட்டால், எனது சர்வதேச மலர் மாளிகை பூர்த்தியாகிவிட்டதுபோல்தான். அந்த மதுமலரின் தேன் சிந்தும் இதழ்களைப் பருகி, இந்தப் பாரில் நகரமே போதை கொள்ளப்போகின்றது...”

மியூறியலின் சிந்தனைச் சங்கிலி அறுந்தது. வெளியே பார்த்தாள், கம்பவண்டுக்குள் நீலவேணியும், அழகேசனும், மருத்துவச்சி ஒருத்தியுடன் பேசிக்கொண்டிருப்பது தெரிந்தது.

“நீலவேணியை மட்டும் பழக்கம் பிடித்து விட்டால், நான் வந்த நோக்கம், பாதி கைகூடியது போல்தான். இது வரை தணிகாசலத்தை நம்பியிருந்ததில் ஏதொரு பிரபோ சனமுமில்லை. இனிமேல் நேரடி நடவடிக்கையில் இறங்க வேண்டியது தான்!” என்று மியூறியல் தீர்மானித்துக் கொண்டபோது, மருத்துவச்சி ஒருவள் கதவைத்தட்டியபடி உள்ளே எட்டிப் பார்த்தாள்.

“என்ன வேண்டும்?” என்ற தோரணையில், மியூறியல் அவளை நோக்கினால். மருத்துவச்சி உள்ளே வந்து, “இருவர் வெளியே” இருக்கிறார்கள். உங்களைப் பார்க்க வேண்டுமாம்.” என்றால்.

“சரி, அவர்களை அழைத்துவா” என்று மியூறியல் ஆர் வத்தோடு கூறியபோது, வருபவர் நீலவேணியாக இருக்க வேண்டுமென்று எதிர்பார்த்தாள்.

அவளை நீலவேணி ஏமாற்றவில்லை. அழகேசன் பின்னே வர, நீலவேணி தயங்கியபடி உள்ளே நுழைந்தாள்.

அவர்கள் இருவரையும் வரவேற்று, உபசரித்தாள் மியூறியல். “நான் இருக்கும் நிலையிலே உங்களுக்குத் தகுந்த உபசரிப்பு அளிக்கமுடியாததற்கு வருந்துகிறேன்” என்று போலிப் புன்னகையுடன் கூறிக்கொண்டாள்.

எங்களுக்காக கல்லடப்படாதீர்கள். உங்களுடைய சிநேகிதி டொரினுக்கு ஏற்பட்ட துரதிர்ஷ்டமான மரணத்தை அறிந்து, அதற்காக எங்களுடைய அனுதாபத்

தைத் தெரிவித்துப் போகவே இங்கு வந்தோம்...வேறேன் ருமில்லை'’ என்று அழகேசன் கூறினான்.

‘என்ன செய்வது? எமக்கு ஏற்பட்ட விபத்து அவளது ஆயுளுக்கே உலைவைக்குமென்று யார் கண்டோம், அவள் நீண்ட காலம் வாழ்வது ஆண்டவருக்குப் பிடிக்க வில்லை போலும்...!’’ என்று சிரித்து மழுப்பினான் மிழுறியல். பின்னர், நீலவேணியை நோக்கி, தன்னருகே வந்து கட்டி வில் அமருமாறு வேண்டிக்கொண்டாள்.

நீலவேணி ஒருகணம் தயங்கியபடி அழகேசனைப் பார்த்தாள், அவன் கண்களால் அனுமதித்தான், அவள் சென்று மிழுறியல் படுத்திருக்கும் கட்டிலருகில் நின்றாள்.

அழகேசன் கேட்டான்: “மில் டோரினின் மரணத்தை அவளின் தேசத்திலுள்ள உறவினர்களுக்கு அறிவித்துவிட மர்களா?”

“ஆமாம்! பிரான்ஸிலுள்ள பிரபல டாக்டர் ‘லீ’க்கு, தந்திமுலமாக உடனே அறிவித்துவிட்டோம்’’ என்றான் மிழுறியல்.

“டாக்டர் ‘லீ’ மில் டோரினுக்கு என்ன உறவு...?”

“டாக்டர் ‘லீ’ அவளின் தந்தை!”

“ஐயோ பாவம்! மகள் அந்நியநாட்டில் இறந்ததைக் கேட்டதும் துடித்துப்போயிருப்பார்!” என்றான் அழகேசன்.

“டாக்டர் ‘லீ’ ஒருசமயம் இலங்கைக்கு வரலாம்” என்றான் தனிகாசலம். தானும் அந்த உரையாடவில் கலந்தவாறு.

“உங்களுடைய விபத்து எதனால் நேர்ந்தது?” என்று விடாமல் கேட்டான் அழகேசன். கேள்விக்கணை தொடுப்பதில் மிகவும் வல்ல பத்திரிகையாளன் என்பதை அழகேசன் அவ் விடத்திலும் காட்ட எத்தனிக்கிறான்போலும்!

மிழுறியல் ஏதோ கூற வாயெடுக்குமுன், தனிகாசலம் முந்திக்கொண்டு, “விபத்துக்கெல்லாம் காரணம் நிழல் மனிதன்தான்” என்றான்.

தணிகாசலம் நிழல் மனிதனின் பெயரைக் கூறியது, மியூறியலுக்குப் பிடிக்கவில்லைப்போலும். அவளது முகம் இருங்கு கறுத்தது.

“நிழல்மனிதன்” என்ற பெயரைக் கேட்ட அழகே சனும், நீலவேணியும் ஒருகளைம் திகைப்படைந்தவர்கள் போலக் காணப்பட்டனர். இதை மியூறியலின் கழகுக் கணிகள் கவனிக்கத் தவறாயில்லை.

இச் சந்தர்ப்பத்தில் ஆபீஸ் பையன் ஓடிவந்து, அழகேசனை நோக்கி, “உங்களை ‘அசிஸ்டெண்டு’ உடனேகட்டு யரட்டாம்” என்றார்கள்.

8. எதிர்பாராத எச்சரிக்கை

ஆபீஸ் பையன் அழைத்தவுடன் அழகேசனும், நீலவேணியும் செல்வதற்கு ஏழுந்தார்கள். மியூறியல் நீலவேணியின் கரத்தை தன் கையில் எடுத்து, “நீங்கள் ஏன் போக வேண்டும்...? அவர்தான் என்னவென்று கேட்டு விட்டு வரட்டுமேன்...” என்று கெஞ்சலாகச் சொன்னார்கள். இதைக்கேட்டு, நீலவேணி திரும்பவும் அமர்ந்து கொள்ள அழகேசன் விரைந்து வெளியே சென்றார்கள்.

அசிஸ்டெண்டின் அறைக்குள் நுழைந்த அழகேசனுக்கு ஆச்சரியம் காத்திருந்தது. அங்கே அசிஸ்டெண்டு இருப்ப தற்குப் பதிலாக, அவரின் மேஜையில் ஒரு ‘கொல்ட் 77’ சூல் துப்பாக்கியும், அதன் அடியில் கடிதமும் கிடந்தது.

அழகேசன் ஆவல் பொங்கிவர, துப்பாக்கியை நகர்த்தி விட்டு, அதன் அடியில் கிடந்த கடிதத்தை எடுத்துப் பிரித்துப் பார்த்தான்.

“மதிப்புமிக்க மியூறியல் அம்மையார் அவர்கட்டு வணக்கம், நீங்கள் மல்லிகை பங்களாவில் தவறுதலாக

விட்டுச் சென்ற கைத்துப்பாக்கி இதோ இருக்கிறது. இனியும் இவ்வாறு அசிரத்தையாக நடவாதிர்கள். துப்பாக்கி என்ன விளொயாட்டுப் பொருளா? உங்களுக்கும் காதலன் தணிகாசலத்திற்கும் எனது பணிவான எச்சரிக்கை!''

கீழே “நிழல் மனிதன்” என கொட்டை எழுத்தில் கையொப்பமிடப்பட்டிருந்தது.

அழகேசன் முதலில் ஆச்சரியப்பட்டாண்றாலும், விஷயத்தை அறிந்தபின், உடனே அதை மியூறியவிடம் சேர்ப்பிக்க எண்ணினால்,

துப்பாக்கியையும், கடிதத்தையும் தூக்கிக்கொண்டு பத்தொன்பதாம் நம்பார் அறையை நோக்கி ஓடினான்.

உள்ளே நுழையுமுன், எட்டிப் பார்த்தான். நீல வேணியை அனைத்தபடி மியூறியல் மிகவும் அந்நியோந் நியமான சம்பாஷ்ணையில் வயித்துப் போயிருந்தாள். அவளின் கரமொன்று நீலவேணியின் முதுகைத் தடவிய வாறிருந்தது. அடுத்த படுக்கையிலிருந்த தணிகாசலம் விழுங்கி விடுவதுபோல, நீலவேணியை கண் இமைக்காமல் பார்த்தபடி இருந்தான். குதுவாது அறியாத இளம் கண்ணி நீலவேணியும் வஞ்சகமின்றிச் சிரித்து மகிழ்ந்து கொண்டு இருந்தான்.

திடுமென கைத்துப்பாக்கியுடன் பிரவேசித்த அழகேசனைக் கண்ட மியூறியலும், தணிகாசலமும் வெகுன் பெற்றதனர். அழகேசன் கடிதத்தை எடுத்து மியூறியவிடம் படிக்கும்படி கொடுத்தான். மியூறியல் அமைதியாகக் கடிதத்தைப் படித்துவிட்டு, அதைத் தணிகாசலத்திடம் நீட்டினால். கடிதத்தைப் படித்தபோது தணிகாசலத்தின் புருவங்கள் துடித்தன. கண்கள் கொல்வைப் பழங்கள் போல் சிவந்தன.

“நெருப்புடன் விளொயாடுகிறோன் இந்த நிழல் மனிதன்! இவன், ஏவுகைத்தான் இருந்தாலும் சித்தெறும்பைப்

போல நசித்துப் போடுவேன்' என்று தணிகாசலம் வீருய்ப்புடன் கத்தியபோது, அவனைச் சாந்தப்படுத்தினால் மியூறியல்.

அழகேசனும், நீலவேணியும் அவர்களை விட்டுச்சென்ற பின்னர், எச்சரிக்கைக் கடிதம்பற்றி மியூறியலும் தணிகாசலமும் தங்களுக்குள் விவாதித்துக் கொண்டனர். 'எனக்கு சிரிப்பாக வருகிறது மியூ. அழகேசன் கையில்தான் இந்தக் கடிதம் சிக்க வேண்டுமா? அவன் இங்கு வருவதுக்கும் கடிதம் கிடைப்பதற்கும் என்னவோ தொடர்பு இருக்க வேண்டுமென்று எனக்குப் படுகின்றது...இது எங்களுக்குத் தெரியாதென்று நினைத்து அவன் சிறுபிள்ளைத்தனமாக நடந்தது, எனக்குச் சிரிப்பைத்தான் கொடுத்தது' என்றால் தணிகாசலம். அதை ஆமோதித்து மியூறியல் கூறினால்:

'நிழல் மனிதன் யாரென்பதில் எனக்கிருந்த கொஞ்ச நஞ்ச சந்தேகத்தையும் அவனது திருட்டு விழி காண்பித்து விட்டது. சந்தேகமில்லாமல் 'அந்த அழகேசன்தான் நிழல் மனிதனென்று நான் கூறுகிறேன்'

'நம் திட்டங்கள் எதுவுமே தெரியாதவன்போல் எவ்வளவு நாசக்காக நம் முன்னால் நடந்து கொண்டான். மியூ! இனி நம் பொறுப்பு மகத்தானது, கொஞ்சம் அசந்தாலும் காரியம் கெட்டுவிடும். உன் திட்டம் நிறைவேற வேண்டுமானால் தந்திரத்தைத்தான் கையாள வேண்டும்.'

"அப்படியானால்...?"

"அழகேசனை வளைத்துப் பிடிக்க வேண்டும்!"

"எப்படி?"

"நீ முயன்றால் அது நிச்சயம் முடியும்!"

"எப்படி?"

"உன் நயனங்கள் கொஞ்சம் அவனை நோக்கி கூழல வேண்டும்; உன் அதரங்கள் அவனுக்கு வெறியை உண்டாக்க வேண்டும்; காந்தம் பாயும் உன் கரங்கள் அவனைத் தழுவிப் படர வேண்டும்; உன் முச்சு, அவன் முச்சோடு கங்கமமாக வேண்டும், நம் வெற்றி நிச்சயம்" என்றால் தணிகாசலம்.

தணிகாசலத்தின் உரையைக் கேட்ட மியூறியவின் தடித்த உதடுகள் குவிந்தன. இதோ அவனுக்கு சவால் விடுகிறேன் என்பதுபோல் ஒரு மயக்கும் புன்னகை அதில் நெளிந்தது.

9. இக்கரை மாட்டுக்கு.....

மனிதரின் முடிவில்லா என்னைச் சமற்சிபோல் நின்டு, வளாந்து செல்லும் அந்த வீசாலமான தார் ரோட்டில் நீலவேணி யும், அழகேசனும் மௌனமாக நடந்து கொண்டிருந்தனர்.

டாக்டர் சங்கரின் மருத்துவமனையில் சற்றுமுன் நடந்த பரபரப்பூட்டும் சம்பவங்களைப்பற்றி இருவரின் உள்ளங்களும் வியாக்கியானம் செய்துகொண்டு வந்தன.

மௌனத்தைக் கலைத்தபடி அழகேசன் கூறினான்: “நீலா! மனிதமனம் இருக்கிறதே, அது ஒரு மாட்டிற்குச் சமானம்”

“என்ன கதாசிரியருக்குத் திடீரென தத்துவங்களும் ஏற்பட்டு விட்டதோ?” என்று நீலவேணி குறும்புடன் கேட்டான்.

“இல்லை நீலா, ‘இக்கரை மாட்டுக்கு அக்கரை பச்சை’ என்ற பழமொழியைக் கேட்டிருக்கிறோய்வா?”

“கேட்டிருக்கிறேன் அன்னு. ஆனால், யார் இந்த மாடு என்பதுதான் புரியவில்லை”

“தணிகாசலத்தைத்தான் குறிப்பிடுகிறேன்”

“தணிகாசலம் மாடா?” என்று ஆச்சரியத்துடன் கேட்டான் நீலவேணி.

“ஆம் நீலா, சரியான தடிமாடு இந்தத் தணிகாசலம், வீட்டிலே தங்க விக்ரகம்போல மனைவி இருக்கிறேன். பஸத்

திற்குப் பணம். குணத்திற்குக் குணம். மாளிகைபோல வீடு, பணத்தைக் கொட்டித் தணிகாசலத்தை மருமகனுக்கினுர் அஜுத்தாவின் தந்தை. ஆனால், நடந்ததென்ன? இந்தத் தடியன் மனைவியை விட்டிட்டு, எங்கிருந்தோவந்த இந்த அயல்நாட்டு மோகினியின் காலடியிலே தஞ்சமென்று இருக்கிறுனே! இவனை என்னென்று சொல்வது?"

தணிகாசலம் கூறியதை நீலவேணி ஏற்றுக்கொள்ள வில்லை என்பதை அவளின் முகம் சிறுங்கியதிலிருந்து தெரிந்து கொள்ளலாம்.

"அண்ணு! நுட்பமான மனைத்துவ எழுத்தாளங்கள் நீ இருந்து கொண்டும், இப்படி குறுகிய எண்ணைத்தோடு தணிகாசலம்—மியூறியல் நட்பை நோக்குவது எனக்குச் சற்றும் பிடிக்கவில்லை. நாகரீகமான செயலாகவும் படவில்லை" என்றால் வெட்டென்று.

பல்லாயிரம் மைல்களுக்கப்பாலுள்ள அழகிய பாரிஸ் நகரிலிருந்து நம் இலங்கைத் தீவகத்தைப் பார்க்க வந்துள்ளான் பெரிய கலா ரசிகையான மியூறியல் தேவி. நம் தேச மக்களுடன் அவள் கலந்து பழகி, இங்கள் மக்களைப் பின்னணியாக வைத்து, ஓர் அற்புத நவீனத்தை எழுத வந்துள்ள அவளை நாம் இவ்வாறு கீழ்த்தரமாக நோக்குவது எனக்கென்னவோ அநாகரீகமான செயலாகவே படுகிறது.

"அவள் திட்டப்படி நவீனம் பூர்த்தியாகி விடுமானால் அதைவிட இலங்கைக்கு உலக அரங்கில் வேறு விளம்பரம் வேண்டியிருக்காது!" எனத் தன் அண்ணை மடக்கினுள்ளீலா. அவளுக்குத் தன் தாய்நாட்டின் பண்பாடு உலக அரங்கில் நர்த்தனமாட வேண்டும் என்பதில் அத்தனை ஆர்வம்—இருக்கு!!

அழகேன் ஒன்றுமே பேசவில்லை. அவன் முகத்திலி சிந்தனை படர்ந்தது. பழையபடி இருவரிடத்திலும் மௌனம் குடிகொண்டது. அந்த மௌனத்தைக் கலைக்காமலே வீடு வந்து சேர்ந்தனர் இருவரும்.

வீட்டுவாசலில் ஒரு பெரிய காரும், அவசர அழைப்பும் இவர்களின் வருகைக்காகக் காத்திருந்தது.

கார் ட்ரைவர் நீலாவைக் கண்டதும், அவளிடம் ஒரு கடித்ததை நீட்டினான். நீலா அவசரம் அவசரமாக அதை வாங்கிப் படித்துப் பார்த்தாள்.

“இது கண்டதும் உடனே டாக்டர் சங்களின் டிள் பென்சரிக்கு வா! அவசரம்!—மிழுறியல்” என்று அங்கி வத்தில் எழுதப்பட்டிருந்தது அந்தக் கடிதத்தில்.

10. அபலையின் பெருமூச்சு!

மல்லிகை பங்களாளில் நடைபெற்ற கோர சம்பவத்தின்போது மயங்கி விழுந்த அஜந்தா கண்களை விழித்துப் பார்த்தாள். ஏதோ பயங்கர சொரப்பணம் கண்டதுபோல் திடுக்கிட்டு எழுந்த அஜந்தாவை, குடுபட்டு இறந்த மில் டொரினின் இரத்தத்தில் மொய்த்துக் கொண்டிருக்கும் ஈக்கள் “விஸ்”, “விஸ்” எனப் பறந்து வரவேற்றன.

கடந்த இரவில் நடந்த கோர சம்பவங்கள் யாவும் கனவல்ல, நிஜம்தான் என்பதை அங்கு கட்டி கட்டியாய்க் காய்ந்து கிடந்த மில் டொரினின் இரத்தம் நிருபித்துக் கொண்டிருந்தது.

அஜந்தாவின் உள்ளத்தில் மெள்ள மெள்ள அந்தக் கோரச் சம்பவம் பவனிவந்தது. அடேயப்பா! “எவ்வளவு பெரிய பயங்கரத் தகவலை டொரின் கூறினான். தன் உயிரையும் மதியாமல் அந்த அர்த்தராத்திரியில் ஒடோடிவந்து என்னைக் காப்பாற்றிய அவளை, நான் காப்பாற்ற முடிய வில்லையோ! யாரோ கொடிய அரக்கர்கள். அவளைச் சட்டுத் தள்ளி விட்டார்களே!...இன்னும் ஏதோ சொன்னாலே! ஆ!...நினைவு வருகின்றது. தன்னுடன் ‘நிமுல் மனிதன்’

என்ற மாய மனிதன் ஒருவன் “வந்திருப்பதாகக் கூறினால். அந்த மாயாவியால்கூட அவளைக் காப்பாற்ற முடியாமல் போய் விட்டதோ? ஒருவேளை...ஜேயோ! அப்படியும் இருக்குமோ? அந்த ‘நிழல் மனித’னே அவளைச் சுட்டு வீழ்த்தி விட்டானோ? சே! சே! அப்படியிருக்காது! ஒருவேளை அவன் யாருக்கோ வைத்த குறி தவறி இவளைப் பலி கொண்டு விட்டதோ?...என்ன கொடுமை! கொன்றவர்கள் பின்த்தைக்கூட விட்டுவைக்கவில்லை! மேல்நாட்டில் பிறந்தாலும், டோரின் எவ்வளவு பெரிய தியாகத்தைச் செய்திருக்கிறார்கள்? மியூறியல்! அந்த நச்சுப் பாம்பு இன்னமும் உயிரோடு உலவுகின்றார்கள்! அவருடைய சதித் திட்டத்திற்கு என்னுடைய அவரும் உடன்தையா?...”

‘அஜந்தாவின் சிந்தனையை அப்போது டெலிபோன் மனி அடிக்கும் சத்தம் குலைத்துவிட்டது.

பதட்டத்தோடு உள்ளேசென்று டெலிபோனை காதில் வைத்தான். பழக்கமில்லாத ஒரு குரல் மறுபக்கத்தில் ஒலித்தது.

“அஜந்தாவா? இங்கே ‘நிழல் மனிதன்’ பேசுகிறேன்” என்றது அந்தக் குரல்.

“நிழல் மனிதனு?” என்று ஆச்சரியத்தினால் அலறி விட்டான் அஜந்தா. அவருக்குப் பேச்சு வரவில்லை. சர்வாங்கமும் உதறல் ஏடுத்தது. இவன் என்ன கேட்கப்போகின்றனன்...?

திரும்பவும் அந்தக் குரல் சற்று ஆகரவாகக் கூறியது:

“ஒன்றுக்கும் பயப்படாதீர்கள். நான் உங்களுடைய நண்பன்”

“ஆமாம், அஜந்தாதான் பேசுகிறேன்” என்றார்தன்னைச் சமாளித்துக்கொண்டு.

“அஜந்தா ஏதோ நடந்தது நடந்துவிட்டது. போகட்டும். உங்களுடைய அதிர்ச்சி நீங்கிவிட்டதா? அதை முதலில் கூறுங்கள்...”

“இப்பொழுதுதான் எழுந்தேன். டோரின் இமந்து விட்டாளா? தப்பிவிட்டாளா? அதைக் கூறுங்கள்.”

“அவள் சொரீக்கத்தை அடைந்து விட்டாள்...!”

“ஐயோ பாவம்! அப்போ அவளின் பினம் எங்கே?”

“டொரினின் பினம் அங்கே கிடப்பதில் எந்தவித நியாயமும் இல்லை. ஆதலால் நானே என் கையால் அப்புறப்படுத்தி விட்டேன். அப்போது மயங்கிக்கிடந்த உங்களுக்கு என்னால் உதவி செய்ய முடியவில்லை. விடுவதற்குள்ளாகவே உங்களை வந்து பார்ப்பது என்ற எனது திட்டமும் நிறைவேறவில்லை. எதிர்பாராது நிகழ்ந்த ஒரு கார் விபத்து என்னைத் தடைபோட்டது. மன்னிக்கவேண்டும்!” என்றால் நிழல் மனிதன்.

“கார் விபத்தா? காயப்பட்டு விட்டமர்களா?” என்று அங்கலாய்த்தாள் அஜந்தா.

“முன்பின் தெரியாத இந்த முரடன்மேல் நீங்கள் காட்டும் பரிவுக்காக நன்றி கூறுகின்றேன். என்னுடைய ஆயுன் கெட்டி; விதியை ஏமாற்றிவிட்டுத் தப்பித்துக் கொண்டேன்.

“ஆனால்...”

“ஆனால்?...சொல்லுங்கள்?” என்று துரிதப்படுத்தினால் அஜந்தா.

“உங்களின் மதிப்புக்குரிய கணவரும், அவரின் மதிப்புக்குரிய மியூறியல் அம்மையாரும் அந்த விபத்தில் அகப்பட்டுக்கொண்டு விட்டார்களா?”

“தொலைந்தார்களா?” நிம்மதிப் பெருமுக்கு விட்டாள் அஜந்தா.

“அவ்வளவு விரைவில் உங்கள் மாங்கலியத்துக்கு ஓய்வு தர ஆண்டவளின் கருணை வற்றிவிடவில்லை அம்மா! சிறிது காயங்களுடன் இருங்கரும் சங்கரன் மருத்துவமனையில்தான் இருக்கிறார்கள்” என்றால் நிழல் மனிதன்.

எதையோ நினைத்துக்கொண்ட அஜந்தாவின் உள்ளம் விம்மியது. விம்மல் ஒவி அவளையும் மீறி வெளியேறியது.

“அஜந்தா! உங்கள் இதயத்தின் ஏக்கம் எனக்கு நன்கு தெரியும். தூர்அதிர்ஷ்டவசமாக உங்கள் கணவர் அந்த மாயமோகினியின்பின்னால் வெறிகொண்டு அலைகிறோ.

அந்த மேலைத்தேய மோகினி மியூறியவின் வருகையால் உங்கள் அமைதிமட்டும் தானு குலைந்தது? என் அமைதியும், ஏன்? நமது இலங்கையின் அமைதியுமே குலைந்து குட்டிச் சுவராகி விட்டது!“ என்றால் உணர்ச்சியோடு நிழல்மனிதன்.

மேலும் தொடர்ந்து பேசினான்:

“அஜந்தா! உங்கள் கணவரை இப்படி நான் திட்டு வதற்கு மன்னிக்க வேண்டும். பாவம்! நீலவேணியும் இந்தச் சதிக்குள் இழுபட்டு விட்டாள்; எல்லாமே குழந்தையாகி விட்டன. என்றாலும் தைரியத்தை இழுந்து விடாதீர்கள். கடைசிவரை முயன்று பார்ப்போம். இந்த விணையெல்லாம் வந்தது நீலவேணியால்தான்“ என்று மறுக்கரையிலிருந்து நிழல் மனிதன் கூறியபோது, அஜந்தாவின் ஆச்சரியம் பெருகியது.

11. அஜந்தாவின் திகைப்பு!

“நல்ல பெண்” என்று தான் நினைத்திருந்த நீலவேணியின் தலையில் பெரிய ஒரு அபாண்டத்தை நிழல் மனிதன் சுமத்திய போது, அஜந்தாவின் திகைப்பு அளவு கடந்தது.

“இதற்கெல்லாம் நீலாதான் காரணமா?” என்று ஆச்சரியத்தோடு கேட்டாள்.

“இவ்வளவுக்குமா? இனி வரப்போகும் பிரளையத்துக் கெல்லாம்கூட நீலவேணிதான் காலாக இருக்கப் போதின்றன.“

“எனக்கு ஒரே குழப்பமாக இருக்கிறது. கொஞ்சம் தெளிவாகக் கூறினால் நல்லது“ என்றால் அஜந்தா,

“அவ்வளவு பெரிய மர்மத்தை எடுத்த எடுப்பிலே கூறி விட முடியுமா? எல்லாம் வேளை வரும்போது நானே கூறு கின்றேன், சரிதானே! அதுவரை உங்களுடைய ஆவலீத் தயவுசெய்து அடக்கிக் கொள்ளுங்கள்.”

இப்படிக் கூறிய அந்த மர்ம மனிதனின் குரவில் தொனித்த கண்டிப்பை அவதானித்த அஜந்தா மேற் கொண்டு கதையை வளர்த்துவதில் பலன் இல்லை என்று பேச்சை வேறு பக்கம் திருப்பினர்.

“ஆமாம்! இவ்வளவும் சொல்கிறீர்களே, நீங்கள் யார் என்பதை மட்டும் எனக்குக் கூறக்கூடாதா?”

“நானு? நான்தான் ‘நிழல் மனிதன்’ என்று அறிமுகம் செய்துகொண்டேனே மறந்துவிட்டார்களா?” பிடிகொடுக் காமல் அந்த மர்மமனிதன் பேசுவதிலிருந்து அவன் சரியான தொரு குத்திரதாரியாகத்தான் இருக்கவேண்டுமென்று அஜந்தா தன்னுள் முடிவு கட்டினான். “இவன் யாராக இருக்க முடியும்?” என்று அவளின் சிந்தனை சென்றது.

“நான் யார் என்பது அப்படியொரு தேவ ரகசிய மில்லை, மற்றவர்களைப் போல நானும் ஒரு சாதாரண மனிதன்தான். ஆனால், நான் எடுத்துக்கொண்ட முயற்சி சாதாரணமானதல்ல, எவ்வளவு விரைவில் அது முடி நிறதோ, அவ்வளவு விரைவில் எனது வேஷமும் கலைக்கப் படும். அதற்கு நான் உத்தரவாதபளிக்கின்றேன்..... சரி தானே!”

“எனக்கு இப்போ ஒரு முக்கியமான ஜோவி இருக்கிறது. நான் உடனே சங்கரன் மருத்துவ மனையில் நுழைய வேண்டும். அங்கு சென்று டோரினின் உயிரை வாங்கிய கழல் துப்பாக்கியை அதன் சொந்தக்காரரிடம் சேர்ப்பிக்க வேண்டும். இதுமாதிரியான கைங்கரியங்கள் இன்பேலும் செய்வதற்கு அந்தத் துப்பாக்கி அவனுக்கு வேண்டுமல்லவா?”

இதைக் கூறுப்போது மறுக்கரையிலிருந்து சிரிப்பு பிரிட் கேகொண்டு, டெலிபோனில் ஓலித்தது.

“அஜந்தா... இதைமட்டும் இப்போது நினைவில் வைத் திருங்கள். நான் உங்களுடைய நண்பன். உங்களுக்கு யிக் கும் வேண்டியவன். உங்களுடைய சுக, துக்கங்களில் கரிசனை கொண்டவன். வேளைவரும்போது அதை அறிந்துகொள் வீர்கள்.”

“நான் உங்களை அழைத்ததின் நோக்கம் இதுதான். இப்போ... ஒரு சில நிமிடத்துக்குள் டாக்டர் சங்கரனும், அழகேசனும் உங்களைப் பார்த்துவிட்டுப் போக வருவார்கள். டாக்டர் சங்கரனிடம் உங்கள் உடலிலும் பரிசோதித்து மருந்து கொடுக்குமாறு உத்தரவிட்டிருக்கிறேன். சரி தானே...”

“எனக்கு எல்லாம் சரியாகப் போய்விட்டது...” என்று அஜந்தா கூறுவதை, அவன் அவட்சியம் செய்துவிட்டவன் போல் டெலிபோன் தொடர்பு அத்துடன் அறுந்தது.

டாக்டர் சங்கரன் வருவதற்குள்ளாக சுவரில் படிந் திருந்த குருதியைத் தண்ணீர் கொண்டு கழுவிச் சுத்தம் செய்வதில் அஜந்தா ஈடுபட்டிருக்கும் போது தோப்பைக் கடந்துகொண்டு பங்களாவிற்குள் கார் ஒன்று நுழைந்தது,

காரிலிருந்து டாக்டர் சங்கரனும், அழகேசனும் இறங் கினார்கள். “வாருங்கள்” என்று இருவரையும் வரவேற்ற முன் அஜந்தா.

அழகேசனின் கண்கள் அகலவிரிந்து, அந்த பங்களாவின் மூலைமுடுக்கெல்லாம் தழாவுவதை அஜந்தாவும் சங்கரனும் கவனித்துக் கொண்டார்கள்.

“தங்கள் வீட்டில் நடந்த துயரச் செய்தியைக் கேள் விப்பட்டோம்” என்று பேச்சை ஆரம்பித்தார் டாக்டர் சங்கரன்.

“உங்களுக்கு யார் சொன்னார்கள்? ‘நிழல் மனிதன்’ சொன்னாலே” என்றவன் ஏதோ சொல்லக் கூடாததைச் சொல்லிவிட்டவன் போலக் குறுகினான்.

“ஓகோ! ‘நிழல் மனிதன்’ உங்களையும் வேறு விட்டு வைக்கவில்லையா?” என்றான் அழகேசன் கேவிச் சிரிப் போடு.

அஜந்தா அங்கு நடந்தவற்றை எல்லாம் கூறிமுடித்தாள்.

“உங்கள் உடம்பைப் பரிசோதிக்கும்படி நிழல் மனிதன் எனக்குக் கட்டளை பிறப்பித்திருக்கிறோன்.” என்றார் டாக்டர்.

“ஆமாம் அம்மா! அவனுடைய ஆணையை மீறிவிட டால் டாக்டரின் உயிரையே எடுத்துவிடுவான்” என்றான் அழகேசன் தமாணாக.

தங்களுக்கு எந்தச் சிரமமும் வைக்காமல் என்னுடைய அதிர்ச்சி எப்போதோ நிங்கிவிட்டது. எந்த வைத்திய உதவியும் இப்போதே வையில்லை” என்றவள். அழகேசனைப் பார்த்து, “நான் நீலவேணியைச் சந்திக்கவேண்டும். அவளை எங்கே பார்க்கலாம்...?” என்று வினவினாள்.

“நீலாவைப் பார்ப்பதானால் நீங்கள் டாக்டர் சங்கரனின் நர்ஸிங்ஹோமுக்கல்லவா போக வேண்டும்? அங்கு செல்வதாகச் சொன்னால்...” என்று அழகேசன் கூறிய போது, அஜந்தா தீயை மிதித்தவள் போல் திணக்கத்துவிட்டாள்.

12. “பொறியில் சிக்கிய பறவை!”

நீலவேணியை ஏற்றிக்கொண்டு புறப்பட்ட கார், சங்கரன் நரளிங் ஹோமுக்குள் வந்தடைந்த போது, ஆவல் ததும்பும் இரு ஜோடிக் கண்கள் அவளின் வருகையை எதிர்பார்த்துத் தவித்தவண்ணமிருந்தன. அந்தக் கண்கள் மியூறியலுக்கும், தனிகாசலத்திற்கும் சொந்தமானவை என்பதைக் கூறவேண்டிய அவசியமில்லை.

நீலவேணியைக் கண்ட மியூறியலின் வதனம் புதுப் பொலிவற்றது. தன் எண்ணமெல்லாம் கைகூடுவதாக அவளின் உள்ளம் துள்ளியது.

மியூறியலின் அருகில் நீலவேணி சென்று அமர்ந்து கொண்டாள்.

“மன்னிக்க வேண்டும் நீலா! உனக்கு ரோம்பவும் சிரமம் கொடுத்துவிட்டேன்.”

“இதில் சிரமம் என்ன இருக்கிறது? ‘ஜம்’ மென்று மகாராணி போல் காரிலல்லவா வந்தேன்” என்றால் நீலவேணிகளிப்போடு.

“உன் அழகிய சிறு தலையில் ஒரு பெரிய சுமையை அல்லவா சுமத்திவிட என்னியுள்ளேன்?” என்ற பீடிகையுடன் பேச்சை ஆரம்பித்தாள் மியு.

“தாராளமாகச் செய்யுக்கள், எந்தப் பஞ்சவயும் தாங்க என் தலை தயாராயிருக்கிறது” என்று புன்னகையுடன் பதிலளித்தாள் நீலவேணி.

“பெரிய விருந்து வைபவத்தை நீ முள்ளின்று ஒழுங்கு பண்ணவேண்டும். அவ்வளவுதான்” என்றால் மியூறியல்.

“விருந்தா? யாருக்கு? எப்போ?”

“உங்கள் நாட்டு நண்பர்கள் பலருடன் நான் இது வரை நெருங்கிப் பழகாமல் இருந்துவிட்டேன். இது தவ

மியூறியவின் அருகே நீலவேணி அமர்ந்து உரையாட
வதைத் தணிகாசலம் அவதானித்தாள்.

றென்று இப்போ தெரிந்துகொண்டேன். இந்நாட்டு அரசியல் தலைவர்கள், பத்திரிகையாளர்கள், எழுத்தாளர்கள் கல்வூர்கள் எல்லோருடனும் நான் தொடர்பு கொண்டு வேண்டும். இலங்கைச் சூழலைப் பின்னணியாகக் கொண்டு நான் பிரான்ஸிய மொழியில் எழுதப் போகும் நவீனம் உலகின் கவனத்தை ஈரக்க வேண்டுமென்பது தான் எனது அவா.”

மியூறியல் இவ்வாறு கூறியபோது, நீலவேணியின் நெஞ்சம் கறைகடந்த கற்பனையில் மிதந்தது. “இந்நாட்டின் புகழ், மியூறியல் எழுதப் போகும் கதையின் மூலம் திக்கெட்டும் பரவப் போகிறதே” என்பதை எண்ணிய போது மியூறியல் மீது அளவுக்குதிகமாக ஓர் மதிப்பு அவருக்கு ஏற்பட்டுவிட்டது. தெய்வத்தின் முன் நிற்கும் பக்ஷதை போல, நீலவேணி, மியூறியலை நோக்கினால்.

“நான் இப்போ என்ன செய்ய வேண்டும் என்பதைக் கூறுங்கள்!”

“நீ ஒன்றும் செய்யவேண்டியதில்லை. எபேஸ் ஒட்டவில் நடைபெறவிருக்கும் மாபெரும் ‘கொக் டெயில்’பார்டியில் கலந்துகொள்ளும் சிறப்பு விருந்தினர்களின் பெயர்ப் பட்டிலைத் தயாரித்து, அவர்களுக்கெல்லாம் அழைப்பிதழ் அனுப்பிவைக்க வேண்டியது உனது பொறுப்பு. மற்றவற்றி லும் எனக்கு நீ ஒத்தாசையாக இருக்க வேண்டும். இன்னும் ஒரு வாரத்திற்குள் இந்த விருந்து ஏற்பாட்டையெல்லாம் முடிக்க வேண்டும். விருந்து அபாரமாக அமைவது உனக்கைப் பொறுத்த விஷயம். சௌலவைப் பற்றி நீ கவலையே படவேண்டாம்” என்றால் மியூறியல்.

விருந்துக்குப் பின்னுள்ள மாபெரும் சதித் திட்டத்தை உணர்ந்துகொள்ளாத நீலவேணியும், “சரி” என்று ஒப்புக்கொண்டாள்.

தன்மீது சுமத்தப்பட்ட வேலையை எங்ஙனம் திருப்தி கரமாகச் செய்து முடிப்பது என்பதில் நீலவேணியின் எண்ணாம் குத்திட்டு நின்றது. அமுகேசனைப் பிடித்து எல்லோ

ருடைய பெயர்களையும், விலாசங்களையும் சேகரிக்கவேண்டுமென்று தீர்மானி த் தபதி அங்கிருந்து புறப்பட்டாள் நீலவேணி.

“பறவை தான் வைத்த பொறிக்குள் வகையாகச் சிக்கிக் கொண்டுவிட்டது” என்ற இறுமாப்புடன் மியூறியல் அடுத்த கட்டிலில் கிடக்கும் தணிகாசலத்தை நோக்கி, வெற்றிப் புன்னகை ஒன்றை உதிர்த்தாள்.

“கன்னியைக் கடத்திச் செல்லும் திட்டத்தில் இதுதான் முதல்படி. இனி என் நோக்கம் துரிதமாகக் கைகூடியிடும். இருந்து பார்” என்று சவால்விடுவது போலிருந்தது அந்தப் புன்னகை.

நீலவேணி வீட்டுக்குத் திரும்பிச் சென்ற கையோடு, டாக்டர் சங்கரனின் கார் டிஸ்பென்ஸரிக்குள் நுழைந்தது. அதிலிருந்து அழகேகனும், அஜந்தாவும் இறங்கினார்கள். டாக்டர் சங்கரன் அவரிகளுடன் வரவில்லை.

நீலவேணியைப் பார்க்க வேண்டுமென்று ஆவலோடு ஒடிவந்த அஜந்தாவிற்கு, அவள் அங்கு இல்லாதது பெரும் ஏமாற்றத்தைக் கொடுத்தது. ‘இந்த அயோக்கியர்கள் இருக்கும் இடத்திற்கு ஏன் வந்தோம்’ என்று எண்ணினால். ஆனாலும், கணவன் மீது வைத்திருந்த பாசம் அவளையுமறி யாமல் தணிகாசலம் படித்திருந்த அறைக்குள் அவளை இட்டுக் கென்றது. தணிகாசலத்தைக் காயங்களுடன் கண்ட மாத்திரத்தில் அவளின் பழி வாங்கும் எண்ணம் எங்கோடுடி ஒனிந்துகொண்டது.

மைனவியின் எதிர்பாராத வரவு தணிகாசலத்தைப் பரபரப்படைய வைத்துவிட்டது. மியூறியலில் சமிக்ஞையினால் எக்காரிக்ளை செய்துவிட்டு, அஜந்தாவின் பணிவிடைகளை அவள் ஏற்றுக்கொண்டாள்.

“இப்பவே புறப்படுங்கள். நாம் வீட்டுக்குப் போய்விடுவோம்” என்று தணிகாசலத்தை அழைத்தாள் அஜந்தா.

தணிகாசலம் ஒரு வரட்டுச் சிரிப்பைச் சிதறவிட்டு, ‘பைத்தியமே! படித்திருந்தும் இப்படிப் பத்தாம்பசுவித்தன

மாகப் பேசுகிறோய். கர்யங்கள் ஆருமல் வீட்டுக்குச் செல்ல வாமா? இன்னும் மூன்று, நான்கு நாட்களில் காயங்கள் ஆறிவிடுமென்று டாக்டர் கூறியிருக்கிறார். அது வரையில் தான் இங்கிருந்ததான் ஆகவேண்டும். நீ இங்கே தாமதிக்க வேண்டாம். வீட்டுக்குப் போய்விடு' என்று கூறி தனி காசலம் அவனை அனுப்பிவைத்தான்.

வீட்டுக்குத் திரும்பிச் சென்ற அஜந்தாவுக்கு ஓர்அதிர்ஷ்டம் காத்திருந்தது.

“நிழல் மனிதன் வேஷ்டாரி யார்?” என்ற மர்மம் அன்று அஜந்தாவுக்கு அகலிமாத்தாக தெரிய வந்தது!அத் தோடு மல்லிகைத் தோட்டப் பங்களாவில் இரண்டாவது கொலையும் வீழ்ந்தது. எல்லாம் மிளிவெட்டு நேரத்தில் தான் நடைபெற்ற முடிந்தது...!

13. நடுநிசி விஜயம்

நடுநிசி ஜாமக் கோழி கூவி ஒய்ந்தது. எங்கும் மயான அமைதி. நீலவேணி நித்திரையின்றிக் கட்டிலில் புரண்டு கொண்டாள். விருந்தினர்களின் பெயர்களை ஒழுங்கு படுத்த அழகேகளின் வருகையை எதிர்பார்த்து ஏமாற் றத்தால் அவளின் உள்ளம் நிலைகொள்ளாமல் தவித்துக் கொண்டிருந்தது. அழகேகன் மீது ஆத்திரம் வந்தது. அவன் செய்யும் பத்திரிகைத் தொழில் மீது ஆத்திரம் வந்தது. நேரகாலமென்றெண்ணில்லாமல் திரிகிருளே என்று எண்ணிக் கேரப்பட்டாள்.

அண்ணன் மேல் ஆத்திரங்கொண்டு குழறியபடி கண் ணயர்ந்து போன நீலவேணியை ஏதோ ஓர் உணர்ச்சி தூண்டியதால் கண்களை மெல்லத் திறந்துகொண்டாள்.

என்ன பயனிகரம்...? கனவா? இது நிஜமா? கண்ணொடு துடைத்துக் கொண்டு பார்த்தால் நிஜம்தான்.

மெல்லிய ஒரு ஓளிக்கதிர் அவளின் கண்களுக்கு நேரே ஆடாமல், அசையாமல் குத்திட்டு நின்றது. அந்த ஓளி தொலைவிலிருந்து தன் படுக்கையை நோக்கி நெருங்கி வருவது போன்ற உணர்ச்சி அவனுக்கு ஏற்பட்டது.

'வீல்' என்று கத்துவோமா? என்று அவள் என்னை ஞான். கை, கால் எல்லாம் சோர்ந்து போய் இயங்க மறுத்து விட்டன. தலையை இம்மியும், இங்கே அங்கே திருப்பழுதிய வில்லை.

அவனுக்கென்ன நடந்துவிட்டது?

தன்னை நெருங்கி வந்த அந்த ஓளிக்கதிர் திடீரென அணைந்துவிட்டது. கும்பென்ற இருட்டு, நீலவேணி துணி வடன் தன் பக்கத்திலிருந்த ஸீட் சுவிச்சைப் போட்டாள். அதை ஓளிமயமாகியது. அந்த ஓளியில் ஓர் நெட்டையான நிழல் உருவும் பயங்கரமாக அவள் எதிரில் நின்றுகொண்டிருந்தது.

நீலவேணி பரபரப்புடன் கட்டிலிலிருந்து கீழே இறங்கி ஓட முயன்றார்.

நீலவேணியின் திகைப்பையும், பிதியையும் அந்த நிழல் மனிதன் ஊகித்திருக்க வேண்டும்.

"நீலா!" என்று அழைத்ததைக் கேட்டாள். மென்னம் யான் அழைப்பு, முகமுடிக்குள் மறைந்திருந்த அந்த உருவத்தின் உதடுகள் அசைவதை அவள் கண்டாள்.

வந்திருப்பது நிழல் மனிதன்தான் என்பதை உணர அவனுக்கு அதிக நேரம் பிடிக்கவில்லை. நிழல் மனிதனின் திங்கள் விஜயத்தினால் திக்பிரமையடைந்துவிட்ட நீலாவால் எதுவுமே பேச முடியவில்லை, மிரள் மிரள் விழித்துக்கொண்டிருந்தாள்.

"நீலவேணி! வந்திருப்பது யாரென்று புரிகிறதா?" என்றான் நிழல் மனிதன்.

தட்டுத்தடுமாறிக்கொண்டு, "நீங்கள்தான்..." என்று இழுத்தாள் நீலா,

“உன் அகம் சரி நீலா! நான்தான் அந்த நிழல் மனி தன். உனக்குத் துன்பந்தர நான் இங்கு வரவில்லை. உதவி செய்யவே வந்திருக்கிறேன். உன் அன்றை அழகேசன் இப்போதைக்கு இங்கு வரப்போவதில்லை. நிச்சயமாக அது எனக்குத் தெரியும். இலங்கையிலுள்ள பிரபலஸ்தர்களின் முகவரிதானே உங்கு வேண்டும்? இதோ இருக்கிறது. இதை உன்னிடம் கொடுத்துவிட்டுப் போவதற்காகவே முக்கிய ஜோலிகளை எல்லாம் ஒத்திப் போட்டுவிட்டு இங்கு வந்தேன்” என்று கூறிவிட்டு, ஒரு நீண்ட கவரைக் கட்டி வில் ஏறிந்தான் நிழல் மனிதன்.

தான் காண்பது கனவா, அல்லது நன்வா என்று தெரியாமல் நீலவேணியின் அறிவு குழம்பியது.

“நன்றி!” என்று தட்டுத்தடுமாறியபடி கூறினான். அந்த நன்றியை நிழல் மனிதன் ஏற்றுக்கொண்டதாகவே தெரியவில்லை. எப்படி அங்கு வந்தாரே அதே போன்று மின்வெட்டு நேரத்தில் அங்கிருந்து மாயமாகவே மறைந்தான்.

நீலவேணிக்கு ஒரே ஆச்சரியமாகப் போய்விட்டது. கவரை உடைத்து ஆவலுடன் பெயர்ப்பட்டியலை எடுத்து வாசித்துப் பார்த்தாள். அடையப்பா! எவ்வளவு அற்புதமாக பட்டியலை அவன் தயாரித்துள்ளான். மூலை, முடுக்கு, சந்து பொந்துகளில் வாழும் எழுத்தாளர்களின் முகவரிகளைக் கூட அதில் சேர்த்திருக்கிறுனே! இவன் ஒரு மாயாவியா? ஒருவேளை நிழல் மனிதன் ஒரு எழுத்தாளங்க இருக்கலாமோ? என்று அவன் எண்ணினான்.

அதற்குப் பிறகு நீலவேணி நித்திரைகொள்ள வில்லை. விருந்து ஏற்பாட்டுக்கான அழைப்பிதழ்களைத் தயாரிப்பதில் ஈடுபட்டாள். காலையில் மியூறியலைத் தினைவைக்க வேண்டும் என்று கங்களைக் கட்டிக்கொண்டு கருமத்தில் கண்ணு னாள்.

14. பெளிகேட் நிழல் மனிதன்!

நிலவேணியின் அறைக்குள் தனது நடுச்சாம விஜு யத்தை முடித்துக்கொண்ட நிழல் மனிதன், நோ மல் விளைத் தோட்ட பங்களாவிற்கு விரைந்தான்.

அங்கே அவனுக்கு அதிர்ச்சி காத்திருந்தது.

“நான் காண்பது கவவா? நனவா?” என்று ஜாம்பவா னன் நிழல் மனிதன் கூட ஒரு சமயம் அந்து போனான். நம்ப முடியாத அந்தக் காட்சியைக் கண்ட அவன் ஒருவேளை நிலைக்கண்ணுடி முன் நிற்கிறோமோ என்று சந்தேகித்து, தன்னைச் சுற்றிக்கூடப் பார்த்துக்கொண்டான்.

“இல்லை! இல்லை! எனக்கு முன்னே இன்னேரு நிழல் மனிதன். அதே உருவம்...! அதே கரிய உடையும் முக முடியுமாய் இன்னேரு உருவம்...!”

அந்த பெளிகேட் நிழல் மனிதன் அங்கு மிங்கும் பார்த்த படி, அஜுந்தா படுத்திருக்கும் அறைக்குள் நுழைந்து கொண்டிருந்தான்.

‘நிச்சயமாக அந்த பெளிகேட் நிழல் மனிதன் அங்கு நின்று கொண்டிருப்பதின் நோக்கம் நல்லதற்காக இல்லை...’ என்று அசல் நிழல் மனிதன் தீர்மானித்துக் கொண்டு, பெளிகேட் நிழல்மனிதனை பீன்பற்றிச் செல்ல வானான். அவனது வலது கரம், ஜாக்கிரதையாக சமூல் துப்பாக்கியை இறுக்கப்பற்றியிருந்தது.

அஜுந்தாவின் அறைக்குள் ஸிட் கலிச் இளைக்கப்பட்ட தால் ஓளிவெள்ளம் பரவியது. ஆழந்த நித்திரையில், மேலே அணிந்த சேலை ஒருபுறம் அவங்கோலமாகக் கிடக்க அங்கங்களின் பொலிவு காண்பவர் உள்ளங்களைக் கிறங்க வைப்பது போல் தன்னிச்சையாக விளம்பரம் செய்ய, அஜுந்தா படுத்திருந்த கோலத்தை, வெறி ததும்பும் கண்

களால் அந்த உப்பிகேட் நிழல் மனிதன் அள்ளிப் பருது வதை, அறையின் கதவோரத்தில் மறைந்தபடி நிற்கும் அசல் நிழல் மனிதன் அவதானித்துக் கொண்டான்.

அடிமேல் அடிவைத்து புதியவன் அஜந்தாவின் படுக் கையை நெருங்கினான். எவ்வித கூச்சமோ, அச்சமோ இன்றி பழகியவனைப் போல் அந்தப் பெண்ணின் அருகில் அமர்ந்து தன் ராங்களால் அவனது மலர் முகத்தை நிமிர்த்தினான். முகமுடி அணிந்த அவனது முகம் அவளுடைய முகத்தை நோக்கித் தாழ்ந்தது.

இதைக் கண்ட அசல் நிழல்மனிதனின் உள்ளத்தில் பல வேறு சிந்தனைகள் தோன்றி விடத்தன.

“இப்படியும் இருக்குமா? இவன் நடந்துகொள்வதைப் பசர்த்தால், இவளின் கரம்பிடித்த கணவனைப் போல்லவா இருக்கிறான்? அவ்வாறுயின் தனிகாசலம்தான் இந்த வேஷ தாரியா? சி... சி... அப்படியிருக்காது. நர்விங்கோயிலல் லவா தனிகாசலம் இருக்கிறான்? அப்போ...? ஒரு சமயம் அஜந்தாவுக்கு கள்ளக் காதலன் ஒருவன் இருக்கின்றானா? அவன் இவ்வாறு நடுஜாமத்தில் வேஷமிட்டு இவளைச் சந்திக்க வருகின்றானா...? நல்ல குடும்பப் பெண்போல்... இவள் ஆடும் நாடகம்...?”

அசல் நிழல் மனிதனின் நீண்டு, பரவும் விபரிதச் சிறு தனைக்கு திட்டமிரண் முற்றுப்புள்ளியிட்டாள் அஜந்தா.

தனது முகத்தை நிமிர்த்திய முரட்டுக் கரத்தின் ஸ்பரி சத்தால் திடுக்கிட்டுக் கண்விழித்த அஜந்தா, தன் கண்முன்னே கானும் பயங்கர உருவத்தைக் கண்டு, “வீல்” என்று கத்தினாள்.

அதே சமயம் உப்பிகேட் நிழல் மனிதனின் கரங்கள் அவளின் வாயைப் பொத்தி, சத்தமிடாதவாறு அடக்கின.

அஜந்தா மிரள மிரள விழித்தாள். அவனது அழகான முகத்தில், கலவரத்தின் அறிகுறியாக, கேள்விக்குறி முதி திரையிட்டிருந்தது. வந்தவனை இனம் கண்டுகொண்ட ஒரு நிம்மதி சிறிது சிறிதாக அவளின் முகத்தில் ஏற்பட்டது.

அதுதா தன் கண்முன்னே காணும் பயங்கர
உகுவத்தைக் கண்டு 'வீல்' என்று கத்திலவள்.

அவன் அடங்கிப் போனுளென்ற துணிவில், பொத்து யிருந்த கரங்களை நீக்கினான் போலி நிழல்மனிதன்.

அஜந்தா நாக்குழறக் கேட்டான்:

“நீங்கள்... நீங்கள்தான் நிழல் மனிதனு?”

“ஆம்!” என்று கம்பீரமாகப் பதில் சொன்னான் அங்கு வந்தவன்.

“என்னுடன் இன்று காலை டெலிபோனில் கலைத்தது நீங்கள் தானு...?”

சிறிது தயங்கிவிட்டு, “ஆம்” என்றான் அந்த மனிதன்.

இதைக் கேட்ட அசல் நிழல் மனிதனுக்கு பகிரென் ரது. “இந்தப் போலி வேஷதாரியை அடையிடத்தில் கட்டுக் கொன்றுபோடுவோமா?” என்றுகூட என்னவினான். ‘இவன் வந்த நோக்கம் என்னவென்று பார்ப்போமே?’ என்று நினைத்துப் பொறுமையைக் கைப்பிடித்தான்.

“இந்த வேளையில் ஏன் இங்கே வந்திருக்கன்?” என்று அஜந்தா வியப்போடு கேட்டான்.

“உஷ்! மெல்லப் பேசுங்கள் அம்மணி! எல்லாம் காரிய மாகத்தான் வந்தேன். காரியமில்லாமல் நான் எதையும் செய்யாட்டேனோ... தெரியாதா...?”

“ஶஹமாகவா? நான் இப்போ என்ன செய்யவேண்டும் சொல்லுங்கள்.”

“நீங்கள் இன்று டிஸ்பென்ஸாரிக்குச் சென்றது, உங்கள் கணவரின் தடித்த மனதை மாற்றி விட்டது. மியூறியனின் தொடர்பை அறுத்துவிடத் துடியாய்த் துடிக்கிறார். நீங்கள் இப்போ ஒன்றும் பேசாமல் என் பின்னால் வரவேண்டும்.”

நிழல் மனிதன் தன் கணவரைப் பற்றி நல்ல அபிப் பிராயம் சொல்லியது. அவனின் உள்ளத்தில் தித்திக்கும் தேனை வார்த்தது நிழல் மனிதனில் அவனுக்கு அசைக்க முடியாத நம்பிக்கையிருந்ததால் உண்மையில் தன் கணவர் மனம் மாறிவிட்டார் என்றே அவன் கருதினான்.

“உங்களுக்கு மனமார்த்த நன்றி! என் விஷயத்தில் நீங்கள் எடுக்கும் அக்கறைக்கு நான் உயிருள்ள வரை கட-

மைப்பட்டுள்ளேன். இப்போ "நாம் எங்கீர போகவேண் மூடு" என்று கேட்டாள் அஜந்தா.

"அதற்குள் நிபந்தனையை மறந்துவிட்டார்களே! நான் சொன்னேனே ஒன்றும் போகாமல் என்பின்னால் வரவேண்டுமென்று" என்றால் அந்தப் புதியவன்.

பேதை அஜந்தா, அவனை நம்பினான். போக ஆயத்த மானாள். மறைவிலிருந்து இவற்றைக் கவனித்த அசல் நிழல் மனிதனின்மூளை கறுகறுப்பாக வேலைசெய்யத்தொடங்கியது. மேற்கொண்டு என்ன செய்யவேண்டுமென்பதை ஒரு கணத்துள் அவன் தீர்மானித்துக் கொண்டான். ஏதோ ஒரு முடி வக்கு வந்தவனுக், கண்வெட்டி கண்திறக்கும் நேரத்தில் அந்த இடத்திலிருந்துமாயமானுன்.

பங்களாவின் பூங்காவுக்குள் நுழைத்த அசல் நிழல் மனி தனுக்கு, புதியவன் கொண்டுவந்து நிறுத்தியிருந்த காரின் ஞாபகம் வந்தது. நேரே காரிருக்குமிடத்திற்குச் சென்றுன். காரைத் திறக்க முடியவில்லை. பூட்டு கெட்டியாக இருந்தது. டிக்கியை அசைத்துப் பார்த்தான். திறக்க முடியவில்லை. என்ன செய்வது?

அஜந்தாவை நிச்கயம் இந்தக் காரிக்கான்! கடத்திக் கொண்டு புதியவன் செல்லப் போகிறான். முன்னர் விட்ட தவறை இந்தத் தடவை நிச்கயம் நாம் விடக்கூடாது. கொஞ்சம் துடுக்காக அன்றே காரியமாற்றியிருந்தால் டொரினின் உயிரைக் காப்பாற்றியிருக்கலாம். நம் அசமந்தத்தால் முக்கியமான ஓர் உயிரை இழக்கும்படியாகிவிட்டது. இந்தக் தடவை அப்படியிருக்கக் கூடாது. அஜந்தாவை நல் வெள்ளுத்துடன் வந்திருப்பவன் கடத்திக்கொண்டு போகவில்லை. அவனைத் தீர்த்துக் கட்டுவதற்காகவே கடத்திப் போகவிருக்கிறான். அஜந்தாவைத் தொலைக்க எடுத்துக் கொண்ட முயற்சியில் இந்தப் புதியவனின் திடீர் விஜயம் ஒரு பகுதியாயிருக்க வேண்டும்... அதற்கு மேல் நிழல் மனி தனுல் சிந்திக்க முடியவில்லை.

காரின் பிள்புறத்தில் ஒண்டிக்கொண்டு செல்லவும் அந்த புதுமொடல் காரில் வழி இருக்கவில்லை. “என்ன செய்யலாம்” என்று எண்ணிக் கொண்டிருக்கும்போது. சற்றும் எதிர்பாராத விதமாக பங்களாவுக்குள் பயங்கர மான ஒரு வெடிச் சத்தம் பேட்டது... அதன் ஒலி இரவின் நிசப்தத்தைக் கிழித்துக் கொண்டு எங்கும் வியாபித்தது.

15. அழகேசன் வந்தான்!

நிழல் மனிதன் நடுநிசியில் வந்து கொடுத்துவிட்டுப் போன பெயர்ப்பட்டியலுடன் இரண்டறக் கலந்துவிட்ட நீலவேணி வெகுநேரம் கழித்து நித்திரைக்குச் சென்ற தால், விடிந்து வெகுநேரமாகியும் எழவில்லை.

தடதடவென்று யாரோ அறையின் கதவைப் பலமாகத் தட்டுவது கேட்டு நித்திரை குலைந்து எழுந்தாள்.

கசங்கிய உடுப்பும், தலைவிரி கோலமுமாக வெளியே நிற்கும் அண்ணன் அழகேசனைக் கண்டதும், அவளுக்குத் தூக்கிவாரிப் போட்டது. அவன் நின்று கொண்டிருந்த கோலம் அவளை என்னவோ செய்தது.

நீலவேணிக்கு அன்று இரவு நடந்த சம்பவம் ஏதே நினைவுக்கு வந்தது. ‘அழகேசன் நிச்சயம் இன்று வரமாட்டான்’ என்று நிழல் மனிதன் உறுதியுடன் கூறிய வாசகம், அவன் கெவிகளில் ‘கணீர்’ என்று ஒவித்துக்கொண்டிருந்தது. அவளுக்கு ஒன்றுமே புரியவில்லை. எல்லாமே குழப்பமாக இருந்தது. பல புதிய சந்தேகங்கள் தோன்றித்தோன்றி அவளை அஸைக்கழித்தன.

அழகேசனிடம், “அன்னை! இராத்திரி பூராவும் எங்கே போயிருந்தாய்?” என்று குழந்தை போல் கேட்டாள் நீலவேணி.

அழகேசன் பதில் கூறவில்லை. ‘விடு விடு’ என்று மாடி யில் இருக்கும் தன் அறைக்கு நடந்தான்.

அவனது மெளனம் நீலாவை இன்னும் கலவரத்துக்குள் ளாக்கியது. ஏதோ ஒரு முடிவுக்கு வந்தவளாக நேரே அழகேசனுடைய அறைக்குள் புகுந்தாள்.

“அன்னை!”

“என்ன நீலா?”

“என் உங்கள் கண்கள் கோவைப்பழம் போல் சிவந் திருக்கிண்றன? இராத்திரி தூங்கவேயில்லையா?”

“இல்லை!”

“என்னவோ கூறி மழுப்பப்பார்க்காதே! இரா மழுவ தும் எங்கே நீ போயிருந்தாய்? என்ன செய்து கொண்டு இருந்தாய்? ஏன் உன் கண்கள் சிவந்து போயிருக்கின்றன? எனக்கு இப்போ பதில் தெரியவேண்டும்.”

“வான் வீதியில் இரா மழுக்க நீந்தி விளையாடிக் கொண்டிருந்தேன். அங்கே என்னற்ற இனந் தாரகை களுடன் இரண்டறக் கலந்து கொண்டிருந்தேன். பூரண சந்திரன் வந்தான். புன்முறுவல் பூத்தான். அந்தப் புன்முறுவல் பொன் முகம் உடனே ஒரு மலர்முகமாக மாறி யது. கட்டவிழ்ந்து காணப்பட்ட அந்தப் புதுமலரில் தேங் கிக் கிடந்த தேன் குழம்பை உறிஞ்சி அனுபவிக்க எங் கிருந்தோ வண்டு ஒன்று ‘நோய்’ என்று பறந்தபடி பண் இசைத்துக்கொண்டு வந்தது. அந்தக் கருவண்டைத் தொடர்ந்து இன்னும் பல நூற்றுக்கணக்கான கருவண்டு கள் பறந்துவந்தன. தேனே உண்டன. கிறங்கிக் கிடந்தன. மயங்கி மருண்டன...”

நீலவேணியில் தலை கற்றியது. “தமையனுக்குப் பைத் தியம் பிடித்துவிட்டதோ?” என்று எண்ணினால்,

“அள்ளு!” என்று கந்திவிட்டாள்.

“இன்னும் கேள் நீலா.”

“போதும்... அண்ணுகேட்டவரையில் திருப்தி. என்னை நீ ஏமாற்றப் பார்க்கிறோய். செய்வதையெல்லாம் செய்து விட்டு மழுப்பப் பார்க்கிறோய். நான் எதையோ கேட்க, “வண்டு— டூ— வான் வீதி” என்று நீ கதை அளக்கிறோய்.”

“சரியாகச் சொன்னுய் நீலா! நீ இதுவரை கேட்ட வர் என்னை என் புதிய நாவலில் வரும் ஒரு கவையான கட்டம். இதுபோன்ற கட்டம்கள் இன்னும் எத்தனையோ உண்டு.”

“நீயும், உன் நாவலும்! கதை அளந்தது போதும்! இனி நடந்ததைச் சொல்ல!”

“நடந்தது! நடக்காதது என்றெல்லாம் கதாசிரியர் களுக்குப் பேதம் கிடையாதே பெண்ணே!”

அழகேசனுக்குத் தன் தமிழகயின் குழந்தை உள்ளத்தை என்னிய போது சிரிப்பு வந்தது. இளமுறைவல் ஒன்று” சோர்ந்தபோன அவள் வதனத்தில் தோன்றி செல்ல மாக விளையாடியது.

அவள் கூறினால்:

“நீலா! உன் மனதை வீணை சந்தேகங்களால் குழப்ப பாதே அம்மா! நான் எங்கும் சென்றுவிடவில்லை. என்னுடைய நாவலுடன்தான் இரவுயிருவதுர் சௌலவமித் தேன். ஒரே அதியாக இருக்கிறது. இன்று முழுவதும் தூங்கினால்தான் தளர்க்கி நீங்கும்’ என்று கூறிவிட்டு, ‘அவள் போகலாம்’ என்று மறைமுகமாக அறிவிப்பதுபோல போர்வையை மூக்குமுட்ட இழுத்துவிட்டுப் படுத்துக்கொண்டான்.

அழகேன் கூறியவற்றை நீலா நம்பவேயில்லை.

“எழுதினால் இப்படியெல்லாம் களைக்குமா?” என்று கேட்டு வைத்தாள்.

அவன் பதில் கூறவில்லை. “‘கீர்ரி...கீர்ரி...’” என்ற அவனது குறட்டை அவளை அங்கேயிருந்து விரட்டியது.

16. வேஷம் கலைந்தது!

வெடிச் சத்தம் கேட்டு, நிழல் மனிதனின் நிலை
குலியா நெஞ்சமும் ஒரு ணைம் அதிர்ந்து போனது.

அவன் நினைவுத் திரையில், டெராரின் பினாமாகக்
சிடந்த காட்சி தோன்றியது. மிழுறியல் தோன்றினால். அவன் சுழல் துப்பாக்கியை நீட்டி, அஜந்தாவுடன் பேசிக்
கொண்டிருந்த டெராரினை குறி தவறூமல் சுட்ட பயங்கரக்
காட்சி தோன்றியது. அக் காட்சியும் மறைந்தது. மிழுறியலை
நோக்கித் தான் ஏறிந்த கத்தி தோன்றியது. கத்தி யில்
தோய்ந்து ஒழுகிக்கொண்டிருந்த சிவந்த இரத்தம் அவ
னைக் கேளிசெய்து நகைத்தது.

அதுவும் மறைந்தது. மீண்டும் மிழுறியல் பூதாகாரமாகத்
தோன்றினால். அவனைப் பார்த்து அவன், "கடகட" வென்று
சிரித்தாள். அந்தச் சிரிப்பு அவனுக்கு பிளாசின் வெறிக்
சிரிப்பை நினைவுட்டியது.

அடுத்தடுத்துத் தோன்றும் இந்தக் காட்சிகள் அவனுக்கு
எதை உணர்த்துகின்றன. தன்னையே இவ்வாறு கேட்டுக்
கொண்டான். அவை இவனின் கையாலாகாத்தனத்தை
என்னி நகையாடுகின்றனவா?

"எவ்வளவு ஞான சூன்யமாக நடந்துகொண்டோம்.
அவசரப்பட்டு வெளியே வந்ததாலேயே இந்த விபரீதம்
நடந்துவிட்டது. பாவம்! இன்னைரு பெண் பச்சையாகக்
கொலை செய்யப்பட்டுவிட்டாள். அஜந்தா...ஜேயா!...நான்
என்ன செய்வேன்...! பாவி உன்னைச் சுட்டுவிட்டானே!
இப்படிச் செய்வான் என்று முன்னமே தெரிந்திருந்தால்
அவனை அப்போதே, என் துப்பாக்கிக்கு இரையாக்கியிருப்
பேனே!" என்று பலவாறுத் எவ்வளிக்கொண்டு பங்களா
வுக்குள் பாய்ந்துதெல்லான் நிழல் மனிதன்.

அஜந்தாவின் கையில் சுழல துப்பாக்கி இன்னமும்
புகைந்தபடியே இருந்தது.

அங்கே அவள் கண்ட காட்சி...!

அந்தக் காட்சியைக் கண்ட நிழல் மனிதன் ஒரு கணம் பேரதிர்ச்சி அடைத்துவிட்டான். இப்படியும் நடக்குமா? இது சாத்தியமா? அது உண்மைதான் என்று கண்டபோது, நிழல் மதிப் பெருமுச்சு அவனுடைய நெஞ்சை விட்டுக்கிளம் பியது.

இல்லதில் மலை பொலச் சாய்ந்துகிடந்தான் புதிய “நிழல் மனிதன்!” குண்டு அவனது மார்பை ஊட்டுத்துச் சென்றிருந்தது. தரை முழுவதும் சிவந்த இரத்தம் பரவிப் பாய்ந்தது.

கிமே, தரையில் பினமாகக் கிடக்கும் அவளையே உற்றுப் பார்த்தபடி நின்றுகொண்டிருந்தாள் அஜந்தா. அவளது வலது கையில் சமூல் துப்பாக்கியொன்று இன்னமும் புகைந்தபடியிருந்தது.

அந்த நிகழ்ச்சியின் அதிர்ச்சியிலே அவள் சிலைபோல கல்லாய்ச் சமைந்து நின்றுகொண்டிருந்தாள்.

நிஜமான “நிழல் மனிதன்” பினம் கிடந்த அறைக்குள் நுழைந்தான். பினத்தை நெருங்கிக்கொண்டிருந்த அவனைக் கண்டதும், அஜந்தா தீயை மிதித்தவள் போலான். “இன்னுமொரு நிழல் மனிதனு? இவன் யார்?” என்று பயந்து கலங்கியது அவளின் நெஞ்சு.

பதுங்கிப் பதுங்கி தன்னை நோக்கி முன்னேறி வரும் நிழலுருவத்தைக் கண்டதும், இந்து கிடக்கும் நிழல் மனிதனே தன்னைப் பழிவாங்க எழுந்து வருகிறான் என்ற உணர்ச்சி அஜந்தாவுக்கு ஏற்பட்டது. அவள் துணிந்துவிட்டாள். துப்பாக்கியைத் தயார்படுத்திக்கொண்டு “வருவது வரட்டும், தீர்த்துக்கட்டிவிடுகிறேன்” என்று காத்திருந்தாள்.

இரு கொலையைச் செய்து விட்டதால், ஏற்பட்ட வெறி அவளை முற்றுகப்பீடித்திருந்தது. இன்னும் எத்தனை பேரை வேண்டுமானாலும் கொன்று குவிக்கலாம் போலிருந்தது அவளுக்கு.

தன்னைக் குறிபார்த்து அஜந்தா துப்பாக்கியை நீட்டிய வுடன் நிழல் மனிதனுக்கு என்ன செய்வதென்றே தெரிய வில்லை. சிறிது அசமந்தமாக இருந்தால் போதும் துப்பாக்கி வெடித்துவிடும். அதோடு எல்லாம் முடிந்துவிடும். “நானும், என்னுடைய முயற்சியும் லட்சியமும் எல்லாமே சாம்பலாய் விடும்”.

கடைசியில் அந்த முடிவுக்கு வந்தான் நிழல் மனிதன். உடனேதான் அணிந்திருந்த மர்ம உடையை நீக்கித் தன் முகத்தை அஜந்தாவுக்குக் காட்டி, “அஜந்தா! அவசரப் பட்டு துப்பாக்கியை கூட்டவிடாதே! என்னையாரென்று தெரியும் தானே? நான்தான் நிஜமான நிழல் மனிதன்! இதோ என்னை நன்றாகப் பார்க்!” என்றார்.

மர்ம உடை களையப்பட்டதும் அந்த மனிதனைக் கண்டதும், அஜந்தாவுக்குத் தூக்கிவாரிப்போட்டது. அவளது காத்தில் குறிபார்த்தபடியிருந்த துப்பாக்கி கிழே தரையில் விழுந்தது. ஆச்சரியத்தால் மலைத்தபடியிருந்தாள்.

“நீங்களா நிழல் மனிதன்?” என்று கத்தியேவிட்டாள். அவளின் குரலை அப்போது கேட்டவர்கள் நிச்சயம் அவளுக்காகப் பரிதாபப்படாமல் இருக்கமுடியாது. அத் தனை சோகமும் பரபரப்பும் அவளிடம் இழைந்து காணப்பட்டன. சோர்ந்துபோய் அப்படியே கட்டிவில் இடுக்குவிட்டாள். அவளுக்கு இன்னும் ஆச்சரியம் அடங்கவில்லை.

“என்னால் நம்பவே முடியவில்லை. நீங்களா இத்தனை காலமும் நிழல் மனிதன் உடையில் உலவி வந்திர்கள்?” என்று மீண்டும் கேட்டாள் அஜந்தா.

“அஜந்தா! வியப்படைவதற்கு இது தருணம் அல்ல. என் வேஷ்ட்தை முழுதாகக் கலைக்க முன் இன்னும் எவ்வளவோ காரியங்கள் ஆகவேண்டியிருக்கின்றன. நான் யார் என்பதை யாருக்கும்காண்பிக்கக்கூடாதென விரதம் எடுத்திருந்தேன். இன்று எதிர்பாராத வகையில் அந்த விரதம் முறிந்துவிட்டது! இருந்தாலும் என் விஷயத்தில் நீங்கள் சர்வ ஊக்கிரதையாக இருக்கவேண்டும். நான் யார் என்

பதை எந்தச் சந்தர்ப்பத்திலும், யாருக்கும் நீங்கள் சொல்லக்கூடாது. காலமும் நேரமும் வரும்போது நானைகவே இன்று களைந்ததுபோல், என் மர்ம உடையைக் களைந்து விடுவேன்.” என்றான் நிழல் மனிதன்.

“விறு விறு” என்று கீழேகிடக்கும் பின்துக்கருகில் வந்தான் நிழல் மனிதன். நிதான்த்தை இழக்காமல், பின்தின் முகமுடியை நீக்கி, ஆளை உற்று நேரக்கிளுன். அவனுக்கிருந்த ஆவல் போலவே அஜந்தாவுக்கும் இருக்கத்து. அந்த வெஷ்தாரி யார் என்பதை அறிய அவள் துடித்துக்கொண்டிருந்தாள்.

பின்துகின் முகமுடி அகற்றப்பட்டதும், இருவரும் ஏக காலத்தில், “நீயா? அடபானி?” என்று கூத்தி விட்டனர்.

தன்னைப் போல் நடித்து ஆள் மாருட்டம் செய்ய விணத்த அந்த மனிதனின் திறமையை என்னும்போது நிழல் மனிதனுல் ஆச்சரியம் தாங்கமுடியவில்லை.

“கொலை என்னவோ நடந்துவிட்டது. இப்போ அதைப்பற்றிக் கேள்வி கேட்டுக் கொண்டிருப்பதில் பயனில்லை. முதலில் பின்துதை அப்புறப்படுத்த வேண்டும். விடிவுதற்கோ. இன்னும் சிறிது நேரமே இருக்கின்றது. கொலை நடந்த சுவடே தெரியாமல் காரியமாற்றுவதில் தான் விஷயம் தங்கியிருக்கின்றது. பின்னால் சாவதான மாக அஜந்தாவை விசாரித்தால் போகிறது” என்று என்ன மிட்ட நிழல் மனிதன், குருவளி வேகத்தில் பின்துதை அகற்றுவதற்கான ஏற்பாட்டைச் செய்து முடித்தான்.

17. புரியாத புதிர்அனா!

வழவழப்பான காலி ரேட்டில் பிரமாண்டமான கார் ஒன்று கம்பீரமாக வழக்கிக்கொண்டு வேகமாகப் போய்க் கொண்டிருந்தது. “வீரி” என்ற சருதியுடன், வேகமாகச் செல்லும் அந்தக் காரில் பிரயாணம் செய்து கொண்டிருந்த பிரயாணி நமக்குப் புதியவரல்லர். அவர் போகும் வேகத்தையும், அடிக்கொருதரம் கடிகாரத்தைப் பார்ப்ப திலுமிருந்து குறிப்பிட்ட நேரத்தில் யாரையோ சந்திக்கப் போபவர்போலக் காணப்பட்டார். வெள்ளவத்தை, தெஹி வளை, கல்கிசை நகரங்களை பின்னே தள்ளிவிட்டு, ரத்ம ஸானையை நோக்கி கார் முன்னேறிக் கொண்டிருந்தது. ரத்மலாளை விமான நிலையப் பாதையில் வேகமாகத் திரும்பிய அந்தக் கார், தனக்கு முன்னால் மெதுவாகச் சென்று கொண்டிருந்த வேறொரு காரைக் கண்டதும் அடக்க ஒடுக்கமாக, அதன் பின்னாலேயே வெகு அவதான மாக ஊர்ந்து செல்லத் தொடங்கியது. விமான நிலையத்தை இரு கார்களும் ஒன்றாக வந்து சேர்ந்தன. முன்னால் வந்த காரிலிருந்து நீலவேணி இறங்கி வந்தான்.

பின்னால் வந்த காரிலிருந்து டாக்டர் சங்கரன் இறங்கி, நீலவேணியுடன் சேர்ந்து கொண்டார்.

“ஹலோ! நீலா! விமான நிலையத்தில் இன்று உனக்கு என்ன வேலை?”

“டாக்டர்! நீங்கள் வந்ததை நான் கவனிக்கவே இல்லை. இன்றைய ‘எயர் இந்தியா’ விமானத்தில் ஒரு பாரில் கனவான் வருகிறோர். அவரை அழைத்துக் கொண்டு போவதற்காக நான் வந்திருக்கிறேன். உங்களுக்கு யார் வருகிறார்கள்?”

“அடேடே! நல்ல பொருத்தமாக இருக்கிறதே! எனக்குக்கூட ஒரு கனவான் வருகிறோர். அதுவும் பாரிலிலி ருந்துதான் வருகிறோர். பெயர் வைத்தியநாதன்.”

“வைத்தியநாதன் என்று இப்படி மொட்டையாகச் சொன்னால் யாருக்குப் புரிகிறது?”

“அடேடே உங்களுக்கு ஜோஸ்யம்கூட வருகிறதே!”

“என்ன கூறுகிறீர்கள்...?”

“என் நண்பன் வைத்தியநாதனின் தலையில் மருந்துக்கூக்கூட ஒரு மயிர் எடுக்க முடியாது. அசல் மொட்டை! அதை நீங்கள் எப்படி தெரிந்து வைத்திருக்கிறீர்கள்?”

“உங்கள் நண்பருக்கு மொட்டைத் தலையா? அப்படி யானால் ஒன்று செய்யலாமே!”

“என்ன?”

“நீங்கள்தான் பிரபல டாக்டர் ஆயிற்றே ஏதாவது மயிர் வளர்க்கும் ஆயிலொன்றைச் சிபார்சு செய்வது தானே!”

“என் ஆயிலுக்கு இருக்கும் வல்லமையெல்லாம் அந்த மொட்டையிடம் கைவிரித்துவிடும். பாரிலில் என்னினி முருக்குப் படித்துக் கொண்டிருக்கும் அவனது மூளை சதா குடேறிப் போவதால் அழகான சுருட்டை மயிரையெல்லாம் கொட்டச் செய்து தலையை மொட்டையாக்கி விட்டது”

நீலவேணி விடவில்லை. “அப்படியானால் சிரலாசன மாவது செய்து பார்க்கச் சொல்வதுதானே!”

“வைத்தி வரட்டும், முதல் வேலையாக இதை அவனிடம் சொல்லி வைக்கிறேன். அது சரி, நீங்கள் சந்திக்க வந்த கனவான் யார்? கூறவில்லையே” என்றார் டாக்டர் சங்கரன்.

“மிஸ்டர் ‘லீ’ என்பவர்தான், நான் சந்திக்க வந்திருக்கும் கனவான்.”

“‘லீ’யா? ‘இல்லை’யா?”

“உங்கள் நண்பரைக் கிண்டல்பண்ணியதற்குப் பதில் தாக்குதலா?!”

“இல்லை; நீங்கள் ‘லீ’ என்றது எனக்கு ‘இல்லை’ என்று கேட்டது. அவ்வளவுதான்.”

“அவருடைய பெயர் ‘இல்லை’ அல்ல; ‘லீ’யே தான்!”

“ரோம்ப சந்தோஷம். மனுஷன் ஏன் இலங்கைக்கு வருகிறோ?”

“துப்புக் கண்டுபிடிக்கக்!”

“துப்பா எதற்கு?”

“கொலையைக் கண்டுபிடிக்கக்!”

“நீலா! என்ன இப்படி கொலை துப்பு என்று ஏதோ ஏதோவெல்லாம் உளறுகிறோய்? கொலை எங்கே? எப்போய் யாரால் நடந்தது?”

“ஏன் இப்படிப் பதறுகிறீர்கள்? ஓகோ! போல் மோட்டத்திற்கு உங்களைத் தருவி க்க வில்லை என்ற வருத்தமா?”

“நீலா! புதிர் வேண்டாம். புரியும்படியாகச் சொல் ஹங்கள்.”

“எனக்குப் புரிந்தால்தானே புரியும்படி சொல் வதற்கு!”

“மன்னும் புதிர் தானே?”

“இதோ பாருங்கள் டாக்டர்! ‘புதிர், புதிர்’ என்று நீங்கள் சொல்லும்போது உங்கள் பேச்சுத்தான் எனக்குப் புதிர்போலப்படுகின்றது! நான்தான் சொன்னேனேனே எனக்கு அவர் வருவதைப்பற்றி ஒன்றும் தெரியாது என்று! நீங்கள் என்னடாவென்றால் ஏன்? எதற்கு? என்றெல்லாம் கேள்விகளை அடுக்கி என்னைத் தினை அடிக்கிறீர்கள்!”

“ப்பு! இதற்குத்தான இந்தச் சுற்றி வளைப்பெல்லாம்? ஒரே வார்த்தையில், ‘டாக்டர்! எனக்கு அந்த ‘லீ’யைப் பற்றி எதுவுமே தெரியாது. அவரை நேரிலேயே நான் பார்த்ததில்லை!’ என்று கூறியிருக்கலாமல்லவா!”

“அப்படிக் கூறியிருக்கலாம்தான். ஆனால் அவரைப் பற்றி ஒரு முக்கிய விஷயம் எனக்குத் தெரியுமே!”

டாக்டர் சங்கரன் செவிகளைத் தீட்டிக்கொண்டு அவள் கூறுவதைக் கேட்பதற்குத் தயாரானார்.

18. அஜந்தா கோலைகாரியான விபரம்!

அஜந்தா ஏன் அந்தப் போலி நிழல்மனிதனைக் கொலை செய்தான்? நிஜமான நிழல் மனிதன் அவன்ஸ்ல என்பதால் கொலை செய்தானா? இல்லை. தன்னைத் தாக்கவந்த ஒரு மிருகத்திடமிருந்து தப்பவே, அந்த அபஸீல் தன்னையும்மறந்து கொலைகாரியானான்.

அதன் விபரம் பின்வருமாறு:

‘ஓன்றும் பேசாதீர்கள். என்பின்னால் வாருங்கள்! என்று அஜந்தாவை அழைத்தான் போலி நிழல்மனிதன். அஜந்தா அவனை உண்மையான நிழல்மனிதன் என்று எண்ணீக்கொண்டு அவன் பின்னால் சௌகருள்.

போலி நிழல் மனி தன் என்ன எண்ணினாலும் தெரியாது. திடுமிரேன நின்றுன். “ஏன் நின்று விட்டார் கள்?” என்று கேட்டாள் அஜந்தா.

மின் ஒளியில் அஜந்தாவின் தங்கறிற மேனி பளபளத் துக் கொண்டிருந்தது. கல்யாணமானவளாக இருந்தும் கூட காட்டுமெலர் போல் - வானத்துழுழுமதி போல் - அவள் முகம் பிரகாசித்துக்கொண்டிருந்தது.

அந்த அகால வேளையில் முன்பின் தெரியாத ஒரு மாய மனிதனுடன் நிரப்பந்தத்தின்கீழ் செல்வதால் அவள் முகத்

தில் விளையாடிக்கொண்டிருந்த பீதியின் சுவடு அவளின் வனப்பை இன்னும் யிகைப்படுத்திக்கொண்டிருந்தது.

திமரென்று நின்ற அந்தப் புதிய மனிதன், அஜந் தாவை ஒரு தட்டவை திரும்பி விழுங்கிவிடுவது போல் பார்த்தான். “ஏன் நின்று விட்டார்கள்?” என்று அவள் கேட்ட கேள்விக்கு எந்தவித பதிலும் அவன் அளிக்கவில்லை. மெளனமாக இரண்டடி முன்னே நடந்து எரிந்து கொண்டிருந்த ஸிட்டின் சுவிச்சை அழுத்தி விளக்குகளை அளைத்தான். அதை கும்மென்ற இருட்டில் மூழ்கியது.

ஒரு கரம்! கரமா அது?

அந்தக் கரம் அஜந்தாவின் பூங்கொடி மேனியைத் தொட்டது. தொட்ட கரம் மீள்வதாயில்லை. அஜந்தாவுக்கு சுருக்கென்றது. கடைந்தெடுத்த அவள் புஜத்தில் பாவி விருந்த அந்தக்கரம் அப்படியே கீழ்நோக்கி உராய்ந்து கொண்டு செல்லமுற்பட்டது.

அஜந்தாவுக்கு உடலெல்லாம் நடுங்கியது. ஆயிரம் அனுகுண்டுகளும், ஹெடெரிஜன் குண்டுகளும் அவள் தலைக்குள் ‘பார், பார்’ என்று வெடிக்க ஆரம்பித்தன.

மென்னுள்ளம் படைத்த அஜந்தாவுக்கு எப்படித்தான் ஒரு பெண் புலியின் வீரம் வந்ததோ தெரியாது. தன் கரத்தை இறுக்கி அதில் இன்பம் அனுபவித்த அந்தப்பேய்க்கரத் தின் பிடியிலிருந்து தியிறி விடுபட்டுக்கொண்டு, மின் வெட்டும் நேரத்தில் ஸிட்டின் சுவிச்சை அழுத்தினான். ஒரு கணம் தாமதிக்காமல், கட்டிலருகில் பாய்ந்து சென்று தன் கைத் துப்பாக்கியை எடுத்தான். ஒரு வெறி அவளை ஆக்கிரமித்து விட்டது. இந்த காமாந்தகார உலகத்தை சங்காரம் செய்யப்படிப்பட்டவள் போல “டுமீஸ், மேலென்று” குண்டுகளை அடுத்தடுத்துப் பாய்விட்டாள். துப்பாக்கியின் வெடிச்சத்தும் அவளுக்கு ஒரு நல்ல நாதமாக ஒளித்தது.

நிலத்தில் பிணமாகக் கிடந்தான் போலி நியல் மனிதன்! இது தான் நடந்த கதை.

19. நீலாவின் ஏமாற்றம்!

பிரான்ஸிலிருந்து டூ.ரி.ஏ. விமானம் வந்தடைந்த தென்று ஒலிபெருக்கியில் அறிவிக்கப்பட்டபோது, நீல வேணியும், டாக்டர் சங்கரனும் சீரயாணிகள் வந்திருங்கும் பகுதிக்குச் சென்றார்கள்.

நெடுநேரமாகியும் இவர்கள் எதிர்பார்த்திருக்கும் பிரயாணிகள் வரவில்லை.

“உங்கள் ‘லீ’ இல்லைப்போவிருக்கிறதே!“ என்றால் சங்கரன் கேளியாக.

“உங்கள் ‘மொட்டை’யைக்கூடக் காணுமே!“ என்றால் நீலம் பதிலுக்கு.

அவள் வாய் முடிவதற்குள், நன்கு நீண்ட, கொக்குப் போல் வளர்ந்திருந்த ஒரு மொட்டைத்தலைப் பேர்வழி அவர்கள் நின்ற திசையை நோக்கி விரைந்து வந்தார்.

நீலவேணிக்கு வந்தது யாரென்று புரிந்துவிட்டது.

அந்த ஆசாமி எங்கோ பார்த்துக்கொண்டு நின்ற சங்கரன் முதுகில் ஒரு தட்டுப்பொட்டு, “டேய் சங்கரா! உன்னை எங்கெல்லாம் தேடுவதடா?“ என்று இரைந்தான்.

“வந்தாயா? பிழைத்தேன். எங்கே, நீக்கூட என் காலை வாரிவிடுவாயோ என்று பயந்துகொண்டிருந்தேன். நல்ல வேளை என்னைக் காப்பாற்றினுய!“

“நீ கூட என்றால், இன்னும் வேறு யாழையோ நீ எதிர்பார்த்திருக்கிறோய் போல இருக்கிறதே!“

“நான் எதிர்பார்க்கவில்லை. இதோ இவள் எதிர்பார்க்கிறோன்.“

நீலவேணியின் பக்கம் தன் பார்வையைச் செலுத் தினான் வைத்தி. “யார் இந்தப் பெண்டு?“ என்று அவனது பார்வை கேட்பதுபோல் இருந்தது.

“இவள்தான் நீலவேணி. நம்ம அழகேசனின் தங்கை” என்று அறிமுகப்படுத்தினார் டாக்டர் சங்கரன்;

“ஸீல்” என்ற கனவான் பாரிலிலிருந்து இன்று விமா அத்தில் வருவதாக இருந்தார். ஏனோ அவர் வரவில்லை. ஆயாம், அப்படி ஒருத்தர் இந்த விமானத்தில் உன்னுடன் பிரயாணம் செய்யவில்லையா? ” என்று கேட்டான் சங்கரன்.

“இந்த விமானத்தில் பாரிலிலிருந்து புறப்பட்டவன் நான் ஒருத்தன்தான்” என்று கூறி, நீலவேணியின் எதிர் பார்ப்புக்கு முற்றுப்புள்ளி வைத்தான் வைத்தி.

வைத்தி, சங்கரன், நீலா மூவருமாக அங்கிருந்து புறப்பட்டார்கள்.

நீலவேணிக்கு ஒரே சிந்தனை. நிச்சயம் இந்த விமானத் தில் வருவதாகக் கடல் தந்திமுலம் தகவல் தெரிவித்திருந்த ‘ஸீல்’ என் வராமல் போனார்? மிழுறியல் ரொம்பவும் சமாற்றமடைந்துவிடுவானோ! எவ்வளவு நம்பிக்கையோடு அவரை அழைத்துவரும்படி விமான நிலையத்திற்கு என்னை அனுப்பியிருந்தான்.

“நானை நடக்கவிருக்கும் ‘கொக்டெயில்’ பார்ட்டி கூட மிஸ்டர் ‘ஸீல்’ வருகையால் சிறப்படையுமென்று குது கலப்பட்டுக்கொண்டிருந்தானோ! ஒருவேணி... அப்படியும் இருக்குமோ? நான் அருமை மகள் டோரினின் உயிரைப் ‘பலி’ கொண்ட இலங்கைக்குக் காலடி எடுத்து வைப்ப தில்லையென்று ‘ஸீல்’ அவர்கள் புதிய சங்கல்பம் ஏதும் செய்துகொண்டாரோ...?”

20. இதோ பாரிஸ்!

“வீலீபேஸ்” ஹோட்டலின் மூன்றுவது மாடியில் உள்ள தனது பிரத்தியேக அறையில், மிஸ் மியூறியல் அங்குமிங்குமாக நிம்மதியின்றி உலாவிக்கொண்டிருந்தாள். அவனுடைய கையில் அரைவாசிக்குமேல் எரிந்துபோன ‘கிரெட்’ ஒன்று புகைந்துகொண்டிருந்தது. அவளது நீல நிறக் கணகள் யார் வரவையோ எதிர்பார்த்துந் தவித்துக் கொண்டிருந்தன. ஜன்னலன்டை போவதும் வருவதுமாக இருந்தாள்.

ஹோட்டல் காம்பவண்டுக்குள் காரி ஒன்று வேகமாக நுழைந்தது. அதிலிருந்து இறங்கிய நீலவேணி, மளமள வென்று விப்ட் வழியாக மூன்றுவது மாடியை அடைந்து மியூறியின் அறைக் கதவைத் தட்டினான்.

மியூறியல் அறைக் கதவைத் திறந்துகொண்டு வெளியே வந்தாள். நீலாஸவக் கண்டதும், “எங்கே மிஸ்டர் ‘லீ’? கீழே இருக்கிறாரா? ஏன் அழைத்து வரவில்லை?” என்று படபடவென்று கேட்கத் தொடங்கினான்.

நீலவேணி விஷயத்தைக் கூறினான்.

“அப்படியா?” என்று ஆச்சரியம் தெரிவித்தாள் மியூ.

“மிஸ்டர் ‘லீ’ அப்படிப்பட்ட ஆளில்லையே! மிகவும் ‘பங்கவலான்’ மனிதராகசே!” என்றால் மியூறியல்.

சிறிது நேரம் ‘லீ’ வராததைப் பற்றி இருவருக்கும் இடையில் பேச்சு நடந்தது. அப்புறம் பேச்சு ‘கொக்டேயில்’ பார்ட்டியின் பக்கம் திரும்பியது.

“எல்லாருக்கும் அழைப்பு அனுப்பினாயா நீலா?” என்று கேட்டாள் மியூ.

“ஒருவர் பாக்கியில்லை. எல்லாருக்கும் அனுப்பிவிட்டேன்.”

“உங்கள் அண்ணுவக்கு?”

“முதல் ‘இன்விடேஷன்’ கார்டே அவனுக்குத்தான்.”

“இதோ இருக்கிறது அழைப்பு அனுப்பப்பட்ட விலா சங்களின் பட்டியல். இதைப் படித்துப்பார்த்தால் எல்லாம் புரிந்துவிடும்” என்று கூறி காசித்ததை மியூறியவிடம் நிட்டிஞான் நீலா.

அதைப் பெற்றுக்கொண்ட மியு, “மன்னிக்க வேண்டும் நீலா. குழந்தையான உன்னை ரொம்பவும் பிழிந்தெடுத்துக் கொண்டிருக்கிறேன். இதற்கெல்லாம் பதிலாக என் நாவல் அரங்கேற்ற விழாவின்போது உன்னைப் பாரிஸூக்கு அழைத் துக்கெல்ல என்னியுள்ளேன். உலக நகரங்கள் எல்லாவற் றிலும் நாகரீகம்யூமிக்களங்கள் பாரிஸை நீ பார்க்கவேண்டும். பசியே தோற்றிருது. ‘மினு மினு’ என்ற சாலைகளின் அழகும் அந்தச் சாலைகளின் இரு மருங்கிலும் வானத்தைத் தொட்டு நிற்கும் கட்டடங்களின் கம்பீரமும், நமது நதியின் வளைவு நெளிவான ஒட்டமும், அதில் மிதக்கும் உல்லாசப் படகு களும், இன்னும் நிலத்துக்குக்கீழே நெளிந்தோடி நேத்ரானந்த காட்சியை நல்கும் ‘மெட்ரோ’ என்ற பாதாள ரயில்வண்டி களும், புந்தோட்டங்களும், புல் தரைகளும், பாரிஸூக்குள் நுழைந்து விட்டால் ஒரு சொர்க்க மாளிகையின் நினைப்பைத்தான் நம் நெஞ்சுகளில் ஏற்படுத்தும்”.

மியூறியல் கூறிய பாரிஸ் நகர வர்ணனை நீலவேண்ணியின் கற்பணியைக் கிளரிவிட்டது. அவள் அந்த நாகரீக உலகிலே மானசிகமாக உலாவ ஆரம்பித்தாள்.

பாரிஸை வளைத்தோடும் எழில் மிகு நதி அவளையும் வளைந்தோடியது. அந் நதியில் மிதந்து கொண்டிருந்த உல்லாசப்படகொன்று அவளை ஏற்றிக்கொண்டு மிதந்து சென்றது. வண்டோடு போல் மினுங்கிக் கொண்டிருந்த பாரிஸ் பட்டணத்துச் சாலைகளில் வழுக்கிக் கொண்டு சென்ற ஒரு ‘கேட்வாக்’ கார் அவளை ஏற்றிக்கொண்டு

‘ஐம்’ என்று பவளி வந்தது. தடாலென்று பூமி வெடித்து நீலாவுக்கு வழி விட்டது. கீழே இறங்கினான். உடனே ‘பாதாள்’ ரயில் வண்டியான ‘மெட்ரோ’ பெருமையுடன் அவளை ஏற்றிக்கொண்டு வளைய வளைய வந்தது....

21. மியூவிள் மயக்கம்

“கீர்ரிங்...கிர்ரிங்!” அந்தேரத்தில் அலறிய டெலி போன் ஒலி, நீலவேணியை கற்பணை உலகிலிருந்து நிஜ உலகிற்கு இழுத்து வந்தது.

ரிலீவரைக் கையிலெடுத்து “ஹலோ!” என்றால் மியூறியல்.

“ஹலோ! மியூறியலா?” என்றது மறுக்கரைக்குரல்.

“ஆமாம்; தாங்கள் யார்?”

“அதற்குள்ளாக என் குரலை மறந்து விட்டார்களா? நான்தான் உங்கள் பழைய சிநேகிதன்!”

“யார்? வந்து...வந்து...”

“பதட்டம் வேண்டாம்—அதே நான்தான்! இன்னும் தெளிவாகச் சொல்ல வேண்டுமோனால் நான்தான் ‘‘நிமுல் மனிதன்’’ போவி அல்ல; நிஜ நிமுல் மனிதன்!”

பீதி கண்களில் கொப்பளிக்க நீலவேணியை நோக்கினால் மியூ.

அதற்குள் டெலிபோன் குரல் பேசத் தொடங்கி விட்டது.

“பாவம்; நீலவேணியைப் பார்க்கிறீர்கள் இல்லீயா? உண்மைதான். நம் அந்தரங்க சம்பாஷனையை அவள் கேட்கக்கூடாதுதான்! உடனே அவளை வீட்டுக்கு எப்படியும் ஒரு காட்டுச் சொல்லி அணுப்பி விடுக்கள்”;

“கணீ” ரென்று தெளிவாகக் கூறினான் நியல்மனிதன்.

மியூறியலுக்கு உடல் வெவ்வெலத்தது. கையும் ஓட வில்லை, வாயும் பேசவில்லை. “எப்படி இவனுக்குத் தெரிந்தது இங்கு நீலவேணி நிற்பது?” என்று வியந்தாள்.

“என் விஷயத்தில் உங்களுக்கு இன்னும் இந்த வியப்பு நீண்டவில்லை. நீலவேணி உங்கள் அருளில் நிற்பது எப்படி எனக்குத் தெரிந்து தொலைத்தது என்று என்னுமிருந்து கொள்ள இல்லையா?”

“அட பாவி!” என்று தளக்குள் சொல்லிக்கொண்டு நீலவேணியை வீட்டுக்கு அனுப்பி வைத்தாள் மியூ.

“மிஸ்டர் நியல் மனிதரே! உங்கள் கட்டளையை நிறைவேற்றி விட்டேன். நீலா வீட்டிற்குச் சென்றுவிட்டாள்.”

“தாங்ஸ்! அப்படித்தான் புத்திசாலித்தனமாக நடந்து கொள்ள வேண்டும். வெள்ளைக்காரர்களுக்கு அதுதான் அழகு. ரொம்ப நன்றி.”

“உங்கள் ‘தாங்ஸ்’ உங்களுடனே இருக்கட்டும். என்னைக் கூப்பிட்டதன் நோக்கம் என்ன?”

“பார்த்தீர்களா? அதற்குள் என் நிபந்தனையை மறந்து விட்டமர்களே! காரணமில்லாமல் நான் யாரையும் துன் புறந்துவதில்லை. மறந்து விட்டமர்களா?”

“மறக்கவில்லை. சொல்லுங்கள்.”

“டொரினிஸ் தந்தை மிஸ்டர் ‘ஸி’ வந்து விட்டாரா?”

“இல்லை, இளைய விமானத்தில் அவரை எதிர் பார்த்தேன். ஏனே வரவில்லை.”

“எப்படி இப்போது வருவார்? அவர்தான் ஏற்கனவேயே இலங்கைக்கு வந்துவிட்டாரே?”

மியூறியல் வியப்பினால் வாய்கடத்துப்போனாள்.

“மிஸ்டர்! என்ன உள்ளுகிறீர்கள் ‘ஸி’ யாவது ஏற்கனவே இங்கு வந்துள்ளதாவது?”

“இப்படிக் கேட்டால் உங்களிடமிருந்து உண்மை வராது. தேவில் வந்து உங்களுடன் பேசிக்கொள்கிறேன்.”

அவள் குரலில் கண்டிருந்த குடு மியூவைச் சுட்டெ
ரிப்பதுபோல இருந்தது. இவ்வளவு தூரம் ‘மோப்பம்’
பிடித்து வைத்திருப்பவனிடம் இனி மழுப்புவதில் பயன்
இல்லை என்று கண்ட அவள் மௌளி விஷயத்தைக் கூறினாள்.

“மிஸ்டர் ‘லீ’ ஏற்கனவேறேப இங்கு வந்து விட்டார்! யோதுமா?”

ஒத்துக்கொண்டிர்களே! அது போதும். அப்போ ஏன்
இப்படி நீங்கள் நீலவேணியை வீமான நிலையத்துக்கு
அனுப்பி அவளை ஏமாற்றமடையச் செய்திர்கள்.

“.....”

“பதில் நீங்கள் சொல்லமாட்டமர்கள். நானேதான்
சொல்லவேண்டியிருக்கும். சொல்லட்டுமா?”

“.....”

“நான் ஒரு முட்டாள்! கருமமாற்ற வேண்டிய நேரத்
தில் உங்களுடன் சல்லாபித்துக்கொண்டிருக்கிறேன்”
என்றால் நிழல் மனிதன்.

காரியம் மிஞ்சிவிட்டதென்பதை உனர மிழுறியலுக்கு
அதிக நேரம் பிடிக்கவில்லை.

‘லீ’ இங்கு வந்ததை நான் மனைத்தது சம்பந்தமாக
நிழல் மனிதன் என்னதான் காரணம் கூறுகிறேன் என்று
பாரிப்போம் என்று எண்ணிக்கொண்டு, ரீ லீ வரைக்
காதோடு நன்கு அமுத்திப் பிடித்துக் கொண்டாள்
மியு.....

22. “நிழல் மனிதன்” சவால்!

“அம்மணீ! நான் சொல்வதைக் கேட்க ஆயத்த மாகி விட்டர்கள் அல்லவா?” என்று கூறிவிட்டு, மேலே பேசத் தொடங்கினான் நிழல் மனிதன்.

“மிஸ்டர் ‘லீ’ தம் ஒரேயொரு பெண்ணை டொரின் மேல் கொண்ட பாசத்தை நீங்கள் அறிவிர்கள். அந்தப் பெண்ணை நீங்கள் சாக்காட்டி விட்டர்கள்! நம்பிக்கைத் துரோகம் செய்து விட்டர்கள். அதை மூடி மறைக்கத்தான் இத்தனை நாடகம் ஆடுகிறீர்கள். மிஸ்டர் ‘லீ’ இங்கு வந்ததை நான் தெரிந்து கொண்டால், உங்கள், ‘குட்டை’ அவரிடம் உடைத்துவிடுவேன் என்று பயந்துதான், ‘லீ’ வந்த விஷயத்தை கறைக்கப் பார்க்கிறீர்கள்.

“அவர் இன்றைய விமானத்தில் வருவதாக ஒரு பொய்யைச் சிருஷ்டித்து, சும்மா இருந்த நீலவேணியை வேறு, விமான திலையத்துக்கு அனுப்பி வைத்திருக்கிறீர்கள்! நீலவேணி ஏமாந்ததுபோல, நானும் ஏமாந்து விடுவேன்!” என்று தப்புக் கணக்குப் போட்டு விட்டர்கள்.

“நான் நினைத்தால் ஒரு தொடியில் மிஸ்டர் ‘லீ’யிடம் விஷயத்தைக்கூறி, உங்களை மாட்டிவிட முடியும். ஆனால், அவ்வளவு விரைவில் தங்களை இக்கட்டுக்குள் மாட்டிவிட எனக்கு இங்டமில்லை.

“மிஸ்டர் ‘லீ’ எங்கிருக்கிறார்? இப்போது ‘என்ன செய்கிறார்?’ என்ற விபரங்கள் எல்லாம் எனக்கு நன்றாகத் தெரியும்.”

“இன்னும் ஒன்று.....” இவ்வாறு அவன் சொல்லிக் கொண்டிருக்கும்போது, மியூறியலின் அறைக்குள் யாரோ வரும் காலடி ஒதை கேட்டது.

தணிகாசலம் தள்ளாடிக்கொண்டு வந்து நின்றுன். அவன்து கண்கள் சிவந்திருந்தன. கோபத்தாலா அல்லது குடியினாலா என்பதைக் கண்டுகொள்ள முடியாமலிருந்தது. அவன் கையில் ஒரு கடிதம் இருந்தது.

தணிகாசலத்தின் நிலைகண்ட மியூறியல், 'உஷ்' என்று சமிக்ஞை காட்டினான்.

அதற்குள் டெவிபோன் குரல் பேசத் தொடங்கி விட்டது.

"அம்மனே! யாரையோ, 'உஷ்' என்று எச்சரிக் கிறீர்களே! என்னைத்தானு அல்லது தணிகாசலத்தையா?"

மியூறியல் மீண்டும் அதிர்ச்சிக்குள்ளானான்.

டெவிபோன் குரல் தொடர்ந்தது:

"உங்களுக்கு ஆச்சரியமாகத்தானிருக்கும். நான் என்ன செய்வது? இங்கும் அதிக நேரம் உங்களை நான் தாம திக்க விரும்பவில்லை. மீதி விபரத்தை நன்பர் தணிகாசலம் உங்களுக்குச் சவில்தரமாகக் கூறுவார். அதனிடையில், ஒரே ஒரு வார்த்தை."

"நானோ உங்கள் செலவில் நடக்கவிருக்கும் கொக் டெயில் பார்ட்டிக்கு எல்லாருக்கும்தான் அழைப்பு அனுப்பு ணீர்கள். நான் ஒருவன் இருப்பதை மறந்து விட்டோர்களே. பரவாயில்லை. நீங்கள் அழைக்காவிட்டாலும், அழையா விருந்தானியாக அந்தப் பார்ட்டியில் கலந்து கொள்வ தென்று முடிவு செய்திருக்கிறேன்! அதுமட்டுமல்ல; உங்களுடன் டான்ஸாம் ஆடவும் எண்ணியுள்ளேன். 'ரெடி' யா இருங்கள்!" என்று கூறி அவள் பதிலுக்கே காத்திருக்காமல், 'டக்' என்று டெவிபோனை வைத்தான் மறுக்கரை மனிதன்.

"யாருடன் பேசிக்கொண்டிருந்தாய்?" என்று கேட்டான் தணிகாசலம்.

"யாருடன் இவ்வளவு அக்கறையுடன் பேசவது? எல்லாம் அந்த நிழல் மனிதனுடன்தான்!"

"என்ன பேசினான்?"

“என்னென்னவெல்லாமோ பேசிவிட்டு, கடைசியில் ஒரு சவாலும் விட்டிருக்கிறுன்.”

“சவாலா?”

“நாளைய விருந்தில் அழையா விருந்தாளியாக வற்று டான்னில்கூடக் கலந்து கொள்ளப் போகிறுனும்!”

“பேஷ்! பேஷ்! ரொம்ப நல்ல பின்னையாக இருக்கிறேன்! அவனுக்காகத்தான் இந்த விருந்து உபசாரமெல்லாம் ஏற்பாடு செய்திருக்கிறோம் என்பதை அவன் உணரவில்லைபோல் இருக்கின்றது”

“அவன் அத்தோடு விட்டானு? இதோ என் பெயருக்கு ஒரு கடிதம்கூட அனுப்பியிருக்கிறுன். படித்துப் பாரா!” என்று அந்தக் கடிதத்தை மிழறியவிடம் கொடுத்தான் தனிகாசலம்.

முத்து முத்தாக ஆங்கிலத்தில் கடிதம் எழுதப் பட்டிருந்தது.

“நன்பார் தனிகாசலத்திற்கு, அஜந்தாவைத் தீர்த்துக்கட்ட தாங்கள் எடுத்துக்கொண்ட இரண்டாவது முயற்சியும் தோல்வியடைந்து விட்டது. பாவம்! அதன் பலன் என்னைப்போல் வேஷம் போட்டுக்கொண்டு வந்த ஹோட்டல் சிப்பந்தி காத்தானைக் காலன் அழைத்துக் கொண்டு விட்டான்! மல்லிகைத் தோட்ட பங்களாவில் அந்தப் பரிதாபத்துக்குரியவன் பலியாகி விட்டான்.”

“என் கவலையீனத்தால் அன்று அதே பங்களாவில் டெகரின் பின்மானாள். உங்கள் கவலையீனத்தால் இன்று காத்தான் பலியானான் அதே பங்களாவில்! அந்தப் பங்களா ரொம்ப அதிர்ஷ்டம் செய்ததுபோல் இருக்கிறது. இன்னும் மூன்றாவது உயிர்ப்பலி நடந்தாலும் ஆச்சரியப்படுவதற்கு இல்லை. அநேகமாக அது... அதை இப்பொழுதே சொல்லி உங்கள் மனசுக்குச் சங்கடத்தைத் தரநான் விரும்பவில்லை... ‘நிழல் மனிதன்!’...”

"ஹலோ!" என்று குரல் கொடுத்தாள் நீலவேணி.

23. நீலாவின் குழப்பம்!

“‘ஹேஸ்’ ஹோட்டலிலிருந்து புறப்பட்ட நீல வேணி சேரே தள்ளிட்டுக்கு வந்தாள். வந்ததும் வராதது மாக டெலிபோன் அழைப்பு காத்திருந்தது.

“ஹேலா!” என்று குரல் கொடுத்தாள் நீலா.

“ஹேலா! நீலாதானே பேசுகிறது?”

“ஆமாம். நீங்கள்?”

“‘நிழல் மனிதன் பேசுகிறேன். எப்படி விருந்து ஏற்பாடேல்லாம் கச்சிதமாக முடிந்து விட்டதா?’”

நீலவேணிக்கு ஒரே திகைப்பாகப் போய்விட்டது.

“‘நீலா!’’ டெலிபோன் மறுஞையிலிருந்து நிழல் மனிதன் நீலவேணியை அழைத்தான்.

“என்ன வேண்டும்!” என்று கேட்டாள் நீலவேணி.

“‘இசால்ஸ்லட்டுமா? எனக்குத் தேவையானது எது என்பதை?’”

“தாராளமாக”

“‘நீங்கள் வேண்டும்!’’

நீலவேணிக்குப் ‘பகி’ ரென்றது.

“‘நிழல் மனிதன் என்னதான் நமக்கு உதவி செய்தாலும், இப்படி இங்கிதக் குறைவாக—மட்ட ரகமாகப் பேசியது எண்டிக்கத்தக்கது’’ என்று எண்ணிய நீலவேணி “‘என்ன மில்டர் உளறுகிறீர்கள்?’’ என்று கொஞ்சம் உறைப்பாகக் கூறி வைத்தாள்.

நீலவேணியின் இந்த இறுக்கமான பதில் நிழல் மனி தனுக்கு ஒரு விறுவிறுப்பைக் கொடுத்திருக்க வேண்டும். இல்லாவிட்டால் அவன் கொடுத்த மறுமொழி அவ்வளவு குடாயிருக்க வேண்டியதில்லை.

“நிதானமாகப் பேசுக்கள் அம்மா! நான் உள்ளு
கிறேன்? ஒரு மனிதன் ஆசையோடு தன் அபிப்பிரா
யத்தை வெளியிட்டால் அதற்கு இதுவா பதில்?”

“மிஸ்டர்! நிதானம் இப்போ உங்களுக்குத்தான்
நிறைய வேண்டியிருக்கிறது. எனக்கல்ல!” என்று பதில்
கூறினான் நீலா.

“இல்லை அம்மனீ! நிதானத்தை வரவழைக்க வேண்டியவர்கள் தாங்கள்தான். விமான நிலையத்தில் தாங்கள்
டாக்டரோடு பழகிக்கொண்ட விதம் எந்த நியாயத்தில்
சேர்ந்தது?”

நீலவெணி திடுக்கிட்டாள். “ஈங்கரனுடன் நான்
கைத்தத விபரம் இவனுக்கு எப்படிச் செரிந்தது?”

“அதிகம் முனையைப்போட்டுக் குழப்ப வேண்டாம்
அம்மனீ! அந்த டாக்டர் பயல் உன்னுடன் பேசுக்
கூடாது. நீயும் அவனுடன் பேசுக்காது. இது என்
கட்டளை!”

“என்ன துணிச்சல்! எனக்குக் கட்டளையிட உள்கீழு
என்ன அதிகாரம் இருக்கிறது?”

“அதிகாரம் நிறைய இருக்கிறது அம்மா! ஏன், உரிமை
கூட இருக்கிறது! பேசாமல் நீ என் கூடவே வந்துவிடு”

“ஓ! நன்னான்ஸ்! நீ இப்படிப்பட்ட பண்பு கெட்டவன்
என்று அறிந்திருந்தால் அன்று நன்னாரவில் உன் உதவியை
நான் நாடியிருக்கவேமாட்டேன்.”

“பார்த்திர்களா? ‘நன்னான்ஸ்’ என்று ஒரே வாரித்
தையில் கூறிந் தட்டிக்கழித்து விட்டமர்கள். நான்மட்டும்
அன்று நினைத்திருந்தால் உண்ணோ அலாக்காகத் தாக்கிக்
கொண்டு மறைந்திருக்கலாமே. ஏன், இப்பொழுதுகூட
காலம் கடந்து விடவில்லை. நல்லபடியாய்க் கேட்கிறேன். நீ
என்னுடன் வந்துவிடு. இல்லாவிட்டால்.....”

“இல்லாவிட்டால்?”

“வரலாவக்க நெரும்!”

அதற்கு மேலும் நீலவேணி நிழல் மனிதனுடன் தொடர்பு வைக்க விரும்பவில்லை. ‘தடால்’ என்று ரிலீ வரை வைத்து விட்டாள்.

‘ஆட்டைக் கடித்து, மாட்டைக் கடித்து, கடைசியில் மனிதனையே கடிக்க ஆரம்பித்துவிட்டானே இந்த மாயாவி! ஒரே நியிஷத்தில் அவன்மீது நான் வைத்திருந்த நல் வெள்ளுண்டதைக் கொடுத்துக் கூட்டிச்சுவராக்கிவிட்டானே!’’ என்ன நீலவேணியின் எண்ண அலைகள் ஒடி நெளிந்தன.

‘பனி’ ரென்று மிழுறியல் பாரிஸைப்பற்றிக் கூறிய வார்த்தைகள் அவள் செனிகளில் மோதின. ‘அட்டா! அந்த வாய்ப்பு மட்டும் நமக்குக் கிடைத்து விட்டால்... இங்க நாம் யாருக்குமே அஞ்ச வேண்டியதில்லை. உல்லாச மாக மேல்நாட்டில் சுற்றிக்கொண்டு திரியலாம். மிழுறிய வின் வந்த காரியம் விரைவில் முடிய வேண்டுமோ!’’ இப்படி சிந்தித்தது அவளது இளம் மனம்.

எத்தனை நேரம் சிந்தனை ரத்ததில் சுற்றிக்கொண்டிருந்தார்ஜோ தெரியாது. பங்களா முன்றவில் கார் ஒன்று வந்து நின்ற சத்தத்தைக் கேட்டு அவள் சுயநினைவு பெற்றுள். ‘‘ஓருவேளை அந்தப் பொல்லாத மாயாவிதான் வந்து விட்டானே?’’ என்று எண்ணினால். நல்ல வேளொயாக அதிவிருந்து தணிகாசலம் இறங்கவும் அவளுக்கு அடி வழிந்றில் பால் வார்த்தை போவிருந்தது.

காரிவிருந்து தணிகாசலம் இறங்கி வந்தான். ‘‘வாருங்கள்!!’’ என்று அகழும், முகழும் மலர அவனை வாவேற்றுள் நீலவேணி.

இது என்ன? தணிகாசலத்தின் காரின் பின்னீட்டிலிருந்து இன்னுமொரு உருவம் வருகின்றதே! அது யாராக இருக்கலாம்? கண்ணங்கரேல் என்று கறுப்புத் துணியால் உடல் முழுவதையும் போர்த்துக்கொண்டு வருகிறதே! ஓருவேளை வருவது நிழல் மனிதன்தானு? நீலாவுக்குத் தலை சுற்றியது.

களிய உருவம் ரிவால்வரை எடுத்து குணிகாசலத் தின் முதலில் நீட்டி, “அசையாதே நில்லோ” என்று ஏச்சரித்தது.

24. மீண்டும் இரு மாயாவிகள்!

தனிகாசலத்திலுடைய காரின் பிண்புற ஆசனத்திலிருந்து இறங்கிவந்த அந்தக் கரிய உருவம், ஒரு விசித்திரமான காரியத்தைச் செய்தது. திட்டங்கள் தன் இடுப்பில் செருகியிருந்த சிவால்வகை எடுத்து தனிகாசலத்தின் முதுகுப் பக்கமாக நீட்டி, “நில! அசையாதே! அசைந்தால் பிண்மானிலிடுவாய்டு!” என்று எச்சரித்தது.

தனிகாசலமும் இதை எதிர்பார்க்கவில்லையாதலால் அப்படியே அசந்துபோனார். என்ன செய்வதென்று அவனுக்குப் புரியவில்லை.

“நீலவேணியை இத்தப் பங்களானிலிருந்து உன்னால் கடத்திச் செல்ல முடியாது. அதற்குமுன்னால் நான் அவளைக் கடத்திவிடப் போகிறேன். பார்ப்போம் நமது பலப் பரிச்சையை!” என்றது அந்த மாய உருவம்.

இதைக் கேட்டதும், நீலவேணிக்கு இரத்தமே உறைந்து விடும்போலிருந்தது. ஏற்று முன்னால் டெல்போனில் ஓலித்தபேசு அவளின் சிந்தணையில் அலைமோதியது!

நீலவேணியை, நிழல்மனிதன் நெருங்கினார். சப்தநாடி களும் ஒடுங்கிலிடும்போலிருந்தது அவனுக்கு.

“போய் காரில் ஏறு!” என்று உறுமியது அந்த உருவம். நீலவேணி தயங்கினார். பரிதாபசரமாகத் தனிகாசலத்தை நோக்கினார்.

தனிகாசலமும் மணித்தவாறுபிலையாக நிற்பதை அந்த இக்கட்டான் நிலையில் அவளால் கூகிக்க முடியவில்லை.

“உம்! நேரத்தைக் கடத்தாதே. போய் ஏறு” என்று உறுமியது அந்த உருவம் மீண்டும்.

முடுக்கிவிட்ட இயந்திரம்போலானால் நீலவேணி. தனிகாசலத்தின் காரில் கேள்று ஏறினார்.

'அப்பப்பா! என்ன துரிதம்?' மின்போல் காருக்குள் பாய்ந்தது அந்த மாய உருவம். தணிகாசலம் சுய நினைவு அடைவதற்கு முன்பாகவே, புழுதியை அவன் முகத்தில் வாரி இறைத்துக்கொண்டு சிட்டாய்ப் பறந்தது அந்தக் காரி.

நீண்ட சாலை வழியாக, மனிக்கு அறுபது மைல் வேகத்தில் பறந்துகொண்டிருந்தது அந்தக் கார். சிறிது தூரம் கடந்து சென்றதும் மாய மனிதன் ஏதோ உணர்ச்சி யால் உந்தப்பட்டவன்போல் காரின் கண்ணுடையை உற்றுப் பார்த்தான். அவன் ஊகம் சரியாகவே பட்டது.

பின் பக்கத்திலிருந்து இன்னெரு கார் சிறிப் பரந்து கொண்டுவந்தது. 'தணிகாசலம் வேறு ஒரு காரில் தூரத்தி வருகிறோன்' என்று என்னிக்கொண்டே தன் காரின் ஆகவீ வேட்டரை எழுபதுக்கும் முத்தினால் மாயமளிதல்.

கார் பறந்தது. ஆனாலும் என்ன? பேய் வேகத்தில் பின்புறத்திலிருந்து பாய்ந்துகென்ற அந்த அசரக் காருக்கு ஈடுகொடுக்க மாயமனிதனால் முடியவில்லை.

நீலவேணியின் மனம் ஆயிரம் தெய்வங்களின் திருநாமத்தை உச்சரித்தது. தான் எப்படியும் காப்பாற்றப் பட்டுவிடுவேன் என்றே அவள் நம்பினால். தணிகாசலத்தின் திறனை மனதார வாழ்த்திக்கொண்டாள்.

பாதை வணோவில்... ஒருபூக்கம்பம் நேர்ந்துவிட்டதுபோன்ற தொரு அதிர்ச்சி! திடீரென்று பிரேக் பிடித்ததால் உற்பட்ட அதிர்ச்சி! கார் நிறுத்த ப்பட்டது. நீலவேணி தலையை நீட்டி வெளியே பார்த்தாள். தான் செல்லும் காருக்கு முன்னால் குறுக்காகச் சாலையை மற்றதுக்கொண்டு நிற்பாட்டப்பட்டிருந்தது பின்னால் தூரத்தி வந்த கார்.

சாலையை அடைத்துக்கொண்டு நின்ற காரிலிருந்து தணிகாசலம் இரங்கி வருவானென்று நீலவேணி எதிர் பார்த்தாள். ஆனால் இதென்ன புதுமை? அவன் கனுக் காஜுகிறானா? முகழுடியனிந்த வேறேர் உருவம் கையில்

துப்பாக்கி பிடித்தபடி நிதானமாக அடிவைத்து, தங்களின் நாரை நோக்கி வருவதைக் கண்டதும் நீலவேணிக்கு ஒரே குழப்பமாகப் போய்விட்டது.

தன்னைக் கடத்திக்கொண்டு செல்வதும் ஒரு நிழலுருவம் தன்னைக் காப்பாற்ற வந்ததும் இன்னெனு நிழலுருவம். இரண்டும் கிட்டத்தட்ட ஒரே தோற்றமையனவாக இருக்கின்றன. இதில் எது தன்னுடன் டெவிபோனில் பேசிய நிஜமான நிழல் மனிதன்?

நீலவேணிக்கு ஒன்றுமே புரியவில்லை. தலையைச் சுற்றிக்கொண்டு மயக்கமாக வந்தது. மாறி மாறி இரு உருவங்களையும் பார்த்துக்கொண்டு உணர்க்கியற்ற மரம் போலிருந்தான்.

அந்த மாய மனிதர்கள்கூட ஒருவரையொருவர் பார்த்துத் திகைத்துப்போனார்கள்.

அதற்குள், முன்னால் நிறுத்தப்பட்டிருந்த காரிலிருந்து வந்த இரண்டாவது மாய உருவம் வானத்தை நோக்கி ஒரு வெட்டிரத்து! துப்பாக்கி வேட்டில் அந்தப் பிரதேசம் அதிர்த்துபோனது. வெடி மருந்தின் நாற்றம் நீலாவின் நாசியைத்துளைத்தது.

முதலாவது மாயமனிதன்கூட ஒரு கணம் திகைத்துப்போனன். இல்லாத பட்சக்தில் அவன் ஒன் அப்படிச் செய்விழந்து ‘திக’ பிரமை பிடித்தவன் போலிருக்க வேண்டும்?

துப்பாக்கியை உறுதியாகப்பிடித்தபடி, நீலவேணி இருந்த நாரை நோக்கி நெருங்கி வந்தான் இரண்டாவது மாயாவி.

நீலவேணிக்கு இப்போது யார் மீது நம்பிக்கை வைப்பதென்றே புரியவில்லை. வந்தவனை நம்புவதா? அவ்வது வந்து கொண்டிருப்பவனை நம்புவதா? ஒன்றுமே அவனுக்கு புரியவில்லை.

மிகச் சமீபமாக வந்த இரண்டாவதுமாயாவி, துப்பாக்கியை முதலாவது மாயாவியை நோக்கி குறி வைத்தான். அவனது இலக்கு துப்பாது போலிருந்தது, வெடி தீர்ந்து விடுமா...?

25. முக்கோணப் போட்டி!

துப்பாக்கியை நீட்டியபடி இரண்டாவது மாயாவி பேசினான்: “என் மிள்டரி முகமுடி? தனிகாலத்தை ஏமாற்றியதுபோல், என்னையும் ஏமாற்றி விடாம் என்று பார்த்தாயா.....? கீழே இறங்கு.”

முதலாவது மாயாவி மௌனமாக காரை விட்டு கீழே இறங்கினான்.

“உன் மௌனத்தை நான் லட்சியம் செய்யப்போவ தில்லை. மரியாதையாக நீலவேணியை என்னிடம் ஒப்படைத்துனிட்டுக் காரில் ஏறிக்கொள்ள!” அவனுடைய குரல் ஆணையிடுவது போலிருந்தது.

நீலவேணியை ஏற்றிக் கொண்டு வந்த மாய உருவும் என்ன தான் என்னிக்கொண்டதோ? மௌனமாக சென்று தன் காரில் ஏறி அமர்ந்தது.

இரண்டாவது மாயாவி காரின் கதவைத் திறந்து, நீலவேணியை கீழே இறங்கினான். அவள் இறங்கியதும், மௌனமாக துப்பாக்கியால் உமிக்குரு செய்து, காரை அனுப்பிவைத்தான்.

இரண்டாவது மாயாவியின் கவனம் இப்போ நீல வேணியின் நிலா முகத்திற்குத் திரும்பியது. ஒரு கணம் அந்த முகத்தில் எதையோ ஆராய்வது போல் பார்த்தது. பின்னர் நீலவேணியை “காரில் ஏறிக்கொள்ள!” என்று மிரட்டியது.

நீலவேணி ஒன்றும் பேசாமல் போய் காரில் ஏறிக் கொண்டாளீ,

தான் இப்படிக் கார் மாறி கார் ஏறி கடத்தப்படுவதை என்ன, அந்த இக்கெட்டான தருணத்திலும் அவளைக் குக்கிரிப்பாக வந்தது.

“இது தான் கடைசி முறையா? அல்லது வழியில் வேறு கார்ளன்றிரும் மாறிக்கொள்ளவேண்டுமா?” என்று தனி வோடு கேட்டு வைத்தான்.

“அந்தச் சிரமம் இனி உங்களுக்கு வேண்டியதில்லை. அலுங்காமல் குலுங்காமல் உங்களே உங்கள் வீட்டில் விட்டு விடுகிறேன் போதுமா?” என்று கேட்டான் அந்த மனிதன்.

சிறிது நேரத்திற்கு முன், ஆணையிடுவது போல் மிரட்டிய அந்த மர்ம மனிதனின் குரவில் இவ்வளவு அமிர்தம் இருக்குமா? அவளால் அதை என்னிப்பார்க்கவே முடியவில்லை.

நடப்பது நடக்கட்டும் என்று பேசாமல் இருந்து விட்டான், கார் புறப்பட்டது.

26. பங்களாவில் நிழல் மனிதன்?

மல்லிகைத் தோட்ட பங்களாவுக்குள் தனிகாசலம் கோரவோடு நுழைந்தபோது, பங்களாவைச் சுற்றிச் சுவக்களை தட்டியது. பொர்த்திக்கோ முன்னால் நிறுத்தப் பட்டிருந்த அவனுடைய காரைக் கண்டபோது தனிகாசலத்தின் வியப்பு எல்லை மீறியது.

முகமூடி மனிதன் தன்னிடமிருந்து அடித்துக்கொண்டு போன கார் இங்கு எப்படி வந்தது? “ஒருவேளை...நீல வெணிகை இங்குதான் இருக்கிறானோ?”

அல்லது நீலவேணியை வேறு எங்கோ மறைத்து விட்டு, காரைமட்டும் அந்த மாயாவி இங்கு கொண்டு வந்து வைத்துவிட்டுப் போனானா?

“ஒரே நாளில் அடுத்தடுத்து நடந்த பரப்புப்பட்டும் சம்பவங்களைப் பார்த்தால், இனி அதிக நாட்கள் மிழுநிய தடவு இரண்டாவர்க் கங்கங்கைதுபோக இருக்கிறதே!

நம் உயிருக்கும் ஹாவி ஏற்படலாம்! ஏன், மியூறி யலையும் எதிரிகள் விட்டுவைக்கப் போவதில்லை. நீலவேணி யைக்கூட விட்டுவைப்பார்களோ என்னவோ?

இதனிடையில் இன்னும் ஒரு மாய உருவம் தோன்றி இருக்கிறது! இந்த மாய உருவம் நமக்கு விரோதியா? அல்லது நிழல் மனிதனுக்குத்தான் விரோதியா? ஒன்றும் தெரியவில்லை.

ஒருவேளை மாயானிகள் இவைரும் ஒரே கட்சியைச் சேர்ந்தவர்களோ? நம்மைப் போட்டுச் சூழப்புவதற்காக இந்த இரட்டை நாடகத்தை ஆடுகிறார்களோ? ஒன்றுமே புரியவில்லையே!

இந்தச் சமயத்தில் ‘கீ’ வேறு இங்கு வந்திருக்கிறார். அவர் வருகையை மூடி மறைக்க எடுத்துக்கொண்ட நாடகமும் ‘புலி’ என்று ஆகிவிட்டது.

‘கீ’ வருகையைப்பற்றி இவ்வளவு தெரிறது வைத்தி குக்கும் நிழல் மனிதன் கும்மா இருக்கப்போவதில்லை.

‘கீ’யை எப்படியும் கண்டு பொரினின் மரணத்தின் மர்மத்தைச் சொல்லாமல் அவன் விடப்போவதில்லை.

அப்படி ஏதும் அவன் சொல்லி விட்டால் அவ்வளவு தான், மியூறியலும் நானும் போட்டினால் பிரமாண்டமான திட்டம் பூராவும் ஸ்வாகாதான்! எதுக்கும் நாளை நடக்கும் ‘கொக்கெடையில்’ பார்ட்டி மூலம்தான் அந்தப் பொல்லாத நிழல் மனிதனை மடக்க வேண்டும்.

“சவால் விட்டவன் எப்படியும் வந்துதானே ஆக வேண்டும். அப்போது ஒருகை பார்ப்போம்—துப்பாக்கிக்கு வேலை வேண்டாமா?.....”

இந்தளையை அதற்குமேல் ஒடுவிடாது. கடிவாளம் இட்டுத் தடுத்து நிறுத்திவிட்டு பஷ்களாவுக்குள் நுழைந்தான் தள்ளிகாசலம். விட்டுக்குள் நுழைந்தவன் அங்கு கண் முன்னால் நடைபெறும் ஓர் காட்சியைக் கண்டு எல்லை மீறிய ஆச்சரியத்தால் நீதம்பித்துப் போய் விட்டார்.

எதிரே தெரிந்த ஜனனலூடாகும் நிழல் மளிதனின் உருவத்தை தனிகாசலம் கண்டான். அந்த நிழலுருவம், தான் அனிந்திருந்த முகமுடியையும், கறுத்த அங்கிளையையும் கணந்து வீசும் காட்சியையே அவன் கண்டு திணக்கத்துப் போய் நின்றான்,

27. நிழல் மளிதுன் ஒரு பெண்...?

தனிகாசலம் நன்கு மறைந்திருந்த வோன்டு ஜனனலூடாகத் தெரிந்த அந்த நிழலுருவத்தின் நடவடிக்கைகளைக் கரிந்து கவனித்தான்.

அந்த நிழலுருவம் தான் அனிந்திருந்த முகமுடியையும், கறுத்த அங்கிளையையும் பறப்பவன்று களையத் தொடங்கியது. முகமுடி களையப்பட்டதும் அதில் மறைந்திருந்த நிறைவுத்தை தனிகாசலம் கண்டான்.

அந்தக் காட்சியைப் பார்த்தவன், கள்களை இளமக்காது பார்த்தபடியே கிடுந்தான். யெப்பினுடு வாய் அடைத்துப்போய்விட்டான்.

நிழல் மனித உருவில் இத்தனை நானும் உலவி வந்தது அழகேசன் இல்லையா? நம் ஊகம் தவறிவிட்டதா? என்ன கொடுமை! அஜந்தாவா—என் மனைவியா இத்தனை பெரிய காரியத்தை இதுநாள்வரை செய்துவந்திருக்கிறான்? கேள்வி மேல் கேள்வியாக அவன் உள்ளத்தில் வந்து முட்டி மோறினா.

ஈயும் களவுமாகச் சென்று அஜந்தாவை மிரட்டு கோபா? அப்படி மிரட்பறால் சில்லும் பல தகவல்கள் மூடகூக் கிடைக்கலாம். ஒரு பவனை.... மூவேங்கீயோடு

மறைந்த இவள், இங்கேயே அவளையும் அடைக்கலம் தந்து மறைத்து வைத்திருக்கலாம்! சே! அது முடியாத காரியம். இவள் நம்மிடமிருந்து நீலாவைத் தட்டிக்கொண்டுபோன கையோடுதானே, அடுத்த நிழலுருவம் நம்மிடம் தகவல் விசாரித்துச் சென்றது. அந்த மாயாவி கறுவிக்கொண்டு போன வேகத்தைப் பார்த்தால், அவள் எப்படியும் இவளிடமிருந்து நீலவேணியை மீட்டுத்தானிருப்பான். இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் அஜந்தாவிடம் சென்று, நாம் உருட்டல் மிரட்டல் நடத்தினால் விஷயம் கெட்டுப்போகும். ஒதுங்கி இருந்து, தெரியாததுபோல் நடித்து இன்னும் பல விஷயங்களை இவளிடமிருந்து கிரகிக்க நமக்கு இடமுண்டு. முட்டான்தனமாக நடந்து கொள்ளக்கூடாது என்று தீர்மானித்துக்கொண்டு வந்த கவடு தெரியாமல் மேல்ல அங்கிருந்து நமுவினுள் தணிகாசலம்.

அங்கிருந்து புறப்பட்ட தணிகாசலம் நேரே ஸ்ரீபேஸ் ஹூட்டலுக்குச் சென்றுள்ளது. என்ன விந்தை! மிழுநிய துடன் கைகோர்த்துக்கொண்டு மலர்ந்த முகத்தோடு அவனை வரவேற்றினால் நீலவேணி.

தணிகாசலத்துக்கு நீலவேணியைக் கண்டதும் தூக்கி வாரிப் போட்டது. அன்று அடுத்தடுத்து நிகழ்ந்த சம்பவங்களால் தணிகாசலத்துக்கு முன்னே குழம்பிலிடும் போலாகி விட்டது. தான் கால்பது கனவா, நனவா என்று தெரியாமல் திணகத்தபடி நின்றுள்ளது.

“மிஸ்டர் தணிகாசலம் உங்களுக்கு முன்னுடியே நான் சென்று நீலவேணியை அழைத்து வந்து விட்டேன் என்பதைக் காண உங்களுக்கு ஒரே திடைப்பாக இருக்கிறது இல்லையா?” என்று கூறி மிழுநியல் மேலும் அவனுடைய குழப்பத்தை அதிகப்படுத்தினான்.

“என்ன? நீலாவை நீ கூட்டி வந்தாயா? என்று கேட்டான் தணிகாசலம் வியப்போடு.

“ஏன் எனக்கு அந்த ஆற்றங்கள் கிடையாதோ?”

தன்னை மாறு கண்டது செய்கிறான் என்பதை உணர தனிகாசலத்துக்கு அதிக நேரம் பிடிக்கவில்லை. ஒருபடியாகச் சமாளித்துக்கொண்டு சொன்னான்:

“நீ ஒருத்திதான் மாறுவேஷம் போடவில்லை என்று நம்பியிருந்தேன். ஏந்தச் சந்தேகமும் இன்றேயே தீர்ந்தது..”

“ஏன் மாறுவேஷம் அன்றை செயற்கவிய செயல்கள் ஏற்றிய என்னால் மட்டும் முடியாதோ?”

“முடியும்! முடியும்! யார் சொன்னார்கள் முடியாதென்று? இன்று நான் கண்ட காட்சி அப்படியல்லவோ கிருக்கிறது. நீ மட்டுமென்ன; நீலவேணிகட அப்படியான மாயத் தோற்றம் எடுக்க முடியும் என்ற முடிவுக்கு வந்து விட்டேன் என்றான் தனிகாசலம்.

அந்த ஒரு கணத்தில் முழுறியல் நிலைமையைத் தீட்ட சனியத்துடன் உணர்ந்து கொண்டார். ஏதோ ஒரு ரகசியத்தைத் தனிகாசலம் தன்னேடு பகிர்ந்துகொள்ள வந்திருக்கிறான் என்பதை அவனுடைய ஆழமான அவதான சக்தி கிருதித்துக் கொண்டது.

28. அஜந்தாவின் காதலன்!

விருந்த உற்பாடுகளைக் கவனிக்கும்படி நீல வேணியை அனுப்பியிட்டு, தனிகாசலத்தை அழைத்துக் கொண்டு ஹோட்டலின் முன் மண்டபத்துக்கு வந்தாள் மியு.

குடிபானத்துக்கு ‘ஆடர்’ பறந்தது. பிரம்பு நாற்காலியில் இருவரும் அமர்ந்து கொண்டனர்.

மியூறியவின் ஆவலைப் புரிந்துகொண்ட தணிகாசலம், அன்று நடந்த பரபரப்பூட்டிய சம்பவங்களை ஒன்று விடாமல் கூறி முடித்தான்.

“என்ன அஜந்தாவா மாறுவேஷம் போட்டாள்?“ என்று ஆச்சரியத்தால் கத்தி விட்டாள் மியூறியல்.

“ஆமாம் மியூ! என் கண்களாலேயே அந்த அரிய காட்சியைக் கண்டேன்”

“அந்த இடத்திலே அவளைத் தொலைக்காமல் விட்டு விட்டார்களே!”

“அந்தப் பழியை நான் செய்ய வேண்டிய அவசியமே இல்லை!”

“என்ன?”

“ஆச்சரியப்பட வேண்டாம் மியூ! அவள் என்று இப்படியான துணிதரச் செயலில் இறங்கினாலோ அன்றே அவளின் தலைமேல் அபாயமும் சூழ்ந்து விட்டது”

“எப்படி?”

“தனக்குப் போட்டியாக இன்னைகு நிழல் மனிதன் உலாவுவதை உண்மையான நிழல் மனிதன் ஒருபோதும் அனுமதிக்கப்போவதில்லை!”

“அஜந்தாவே அந்த உண்மையான நிழல் மனிதனுக்க இருந்து விட்டால்,...?”

தணிகாசலம் ‘திருத்திரு’வென்று விழித்தான். ஆனாலும், சமாளித்துக் கொண்டு கூறினான்.

“அப்படி இருந்தால்கூட ஒன்றும் குடிமுழுசிப் போகாது. எப்படியும் இரண்டு மாயாவிகள் உலாவுகிறார்கள். அதில் ஒரு ஆள் யார் என்பது வெளிச்சமாகி விட்டது, மற்றது யார் என்பதை நாம் கண்டுபிடித்து விட்டால் கரி”

தணிகாசலம் சொல்லிக் கொண்டுவந்த முக்கியமான தகவலில் முளையைச் செலுத்திக் கொண்டிருந்த மியூ. திடீரென்று ஏதோ ஒரு நூதன உணர்ச்சியால் தாக்கப்பட்ட வள்போல், தன் விழிகளை எங்கோ செல்லவிட்டாள்.

நெட்டையான ஒரு வழக்கைத் தலையன் தளது கமுகுக் களைகளால், மிழுநியலை உற்றுப் பார்த்தபடியிருந்தான்.

அவனுடைய திடீர் போக்கு. தணிகாசலத்துக்குப் பெரிதும் ஆச்சரியத்தைக் கொடுத்தது. அவனது பார் வையும் அதே திசையில் சென்றது. அங்கே கண்ட காட்சி அவனுத் திகைக்க வைத்தது.

நெட்டையான ஒரு மனிதன், கழுகுக் கண்களால் தண்ணெயும், மிழுறியலையும் உற்றுப் பார்த்துக்கொண்டிருந்த காட்சியே அவனை அப்படித் திகைக்க வைத்தது.

மிழுறியல் இதை எப்படி அறிந்து கொண்டாள்? அவனது ஆற்றலில் விவரிக்க முடியாத ஒரு பக்கி தணிகாசலத்திற்கு ஏற்பட்டது.

தணிகாசலத்தையும், மிழுறியலையும் இவ்வாறு கடி கலங்க வைத்த அந்த நெட்டை மனிதன் வேறு யாரு மல்ல, முன்னர் ரத்மலாணை விமான நிலையத்தில் பாரிலிலிருந்து வந்திரங்கிய வழுக்கைத் தலை வைத்தியநாதன் தான்!

“இது ஏது புதுக் குழப்பம்! இவன் எப்போ இங்கு வந்தான்?” என்று மெல்லக் கேட்டாள் மிழு.

“என்ன? வைத்தியநாதனை உங்களுக்குத் தெரியுமா?” என்று வியப்போடு கேட்டான் தணி.

“தெரியுமாவது! பாரிலில் இவனது நடவடிக்கையைக் கவனித்திருக்கிறேன். ஏதாவது பெண்கள் என்றாலே இவனுக்குப் போதும்! என்னைக்கூடச் சிலநாள் வளைய வளைய வந்திருக்கிறேன். சரியான பெண் பித்தன்...”

“மிழு! உன்னிடம் ஒரு ரகசியத்தைச் சொல்லப் போகிறேன். என் மனைவி அஜந்தாவின் மாஜிக் காதல் ளும் இவன்தான்...?”

“மாஜிகாதலானா? என் இப்பகுட இவன் நடைமுறைக் காதலனுகவும் இருக்கலாம்தானே?” என்றால் மிழுறியல் மயக்கும் புன்னகை ஒன்றை வீசியபடி.

“இருக்கலாம், இருக்கலாம்!” என்று ஆமோதித்தான் தணிகாசலம்.

பாரிலில் இருக்கும்போதுகட இவனிட மிருந்து, 'அன்பே! அழுதே!' என்று அஜந்தாவக்குக் குடிதங்கள் வந்து கொண்டேயிருந்தன. முகத்தில் அறைந்ததுபோல் அஜந்தா அவற்றிற்கு ஒரு தடவை பதில் எழுதினான்.

"உடனே இவனுக்கு ரோஷம் பொத்துக்கொண்டு வந்து விட்டது. 'எனக்குக் கிடைக்காத ஒன்று இந்த உலகத்தில் வேறு யாருக்குமே கிடைக்கவே கூடாது. சந்தர்ப்பம் வாய்க்கும்போது உன் உயிரைக் குடித்து விடுகிறேன்!' என்று மிரட்டி எழுதியிருந்தான். இப்போது திட்டரென்று இவன் இலங்கையில் வந்து குதித்திருக்கிறான். இதுவும் ஒரு வகையில் நன்மைக்கென்றுதான் நான் கருதுகிறேன்...'"

"புரிசிறது மிஸ்டர்!"

"எனக்கும்கட புரிந்துவிட்டது மியூ! அஜந்தாவக்கீட்டோல்' பண்ண ஒரு அருமையான கருவி கிடைத்து விட்டது!"

தனிகாசலத்தின் முகம் விகாரமாக மாறியது. மாற்றுவேஷ மர்மம் துலங்க முன்னரே, அஜந்தாவை வைத்தி கொண்று விட்டானென்றால் என்ன செய்வது? ஒரு புதிய பீதி தனிகாசலத்தைப் பற்றிக்கொண்டது.

இதுவரை தனிகாசலத்தையும், மியூறியலையும் அவதானித்துக் கொண்டிருந்த வைத்தியநாதன் ஏதோ நினைத்தவாக, விர்ரென்று எழுந்து அங்கிருந்து புறப்பட்டான்.

29. விருந்து வைபவத்தில்

மர்ம மனிதன்!

வீலேபேஸ் ஓட்டல் அமளிதுமளிப்பட்டது. இலங்கையின் பெரிய பெரிய புள்ளிகளின் புத்தம்புதுக் கார்கள் ஹோட்டல் வளவை நிறைத்திருந்தன.

அரசியல் தலைவர்கள், உயர்ந்த உத்தியோகஸ்தர்கள், கலைஞர்கள், எழுத்தாளர்கள் இப்படி எல்லோரும் விருந்து மண்டபத்தில் குழுமியிருந்தனர்.

விருந்தினர்களை வரவேற்பதில் மிழுறியலும், நீலவேணி யும் உற்சாகமாக இருந்தார்கள். மிழுறியவின் கண்கள் ஒரு விசேஷ நபரைத் தேடித் துழாவிக்கொண்டிருந்தன.

அந்த விசேஷ நபர்தான் அழகேசன்.

எல்லோரும் கிட்டத்தட்ட வந்தாய்ச்சு. டாக்டர் சங்கரன்கூட, தமக்குள்ள அத்தனை ஜோவிகளையும் மறந்து விட்டு அங்கே வந்திருந்தான். ஆனால், அழகேசனை இன்னும் காணவில்லையே!

மிழுறியல் நிலைகொள்ளாமல் தனித்தான்.

தனிகாசலத்தைச் சந்தித்து, அழகேசன் வராதது பற்றி விசாரித்தான் மிழு.

“குழந்தை போல் பேசுகிறூயே மிழு! அவன் எப்படிப் பலரறிய வருவது? வந்தால் அவனது, ‘சவால்’ என்ன வது?” என்று நிழல் மனிதன் எடுத்த சவாலை ஞாபகப் படுத்தினால் தனிகாசலம்.

“நிழல் மனிதன் சவாலை நான் மறக்கவில்லை, ஆனால்...?”

“ம்! ஆனால்?”

“அழகேசனின் வாக்கு நான்யத்திலும் எனக்கு நம் பிக்கை இருக்கிறது.”

“உன்னிடத்தில் அவன் அப்படி என்ன வாக்குறுதி தந்துவிட்டான்?”

“இன்று மாலை அவன் வேலைசெய்யும் பத்திரிகைக் காரியாலயத்திற்குச் சென்றிருந்தேன். மரியாதையோடு அவன் வரவேற்றின். தன் ஆசிரியரிடம் அழைத்துச் சென்று கண்ணியமான முறையில் என்னை அறிமுகம் செய்துவைத்தான்.”

நான் எழுதப்போகும் நவீனம் சம்பந்தமாகப் பல ஆலோசனைகளை அந்த ஆசிரியர் சொன்னார். தமது பத்திரிகையில் என் நவீனத்திற்கு வேண்டிய விளம்பரங்கள் போடுவதாகவும் உறுதி கூறினார்.

“அது சரி! அழகேசன் உன்னிடம் என்ன வாக்குறுதி தந்தான்? அதைச் சொல்லு...!”

“தவருமல் விருந்துக்கு வருவதாகக் கூறினான்.”

“தவருமல் அவன் வரவே செய்வான். ஆனால், அழகேசன் என்ற சுய உருவத்தில் அல்ல, நிழல் மனித ஞகவே வேஷம் போட்டு வருவான். இருந்து தான் பாரேன்...!”

இவ்வாறு தணிகாசலம் கூறிமுடிக்க வில்லை. கூப்பிய கரங்களுடன் அவசரம், அவசரமாக அங்கு வந்துசேர்ந்தான் அழகேசன். “என்னைப் பற்றியே பேசுகிறீர்களோ...!” என்று ஒரு கெவிப் புன்னகை அவன் உதடுகளில் தவழ்ந்தது.

மியூறியலும், தணிகாசலமும் சிரமப்பட்டு ஒருவாறு தங்களைச் சமாளித்துக்கொண்டார்கள்.

அழகேசன் மியூறியலைப் பார்த்துக் கூறினான்:

“மன்னிக்க வேண்டும் மிஸ் மியு! தங்கள் விருந்தில் கலந்துகொள்ள முடியாமலிருப்பதைத் தெரிவித்து, மன்னிப்பு கேட்டுவிட்டுப் போகவே அவசரமாக வந்தேன். தயவுசெய்து மன்னிக்க வேண்டும்!”

தணிகாசலமும், மிழறியலும் ஒருவரை ஒங்கள் கேள் விக்குறியோடு பார்த்துக்கொண்டார்கள். அந்தப் பார்வையில் ஓராயிரம் கருத்துக்கள் புதைந்துகிடந்தன.

“அப்படி என்ன அவசர ஜோவி?” என்று மிழறியல் சாட்டுக்குக் கேட்டாள்.

“பத்திரிகைக்காரன் தானே” அவசர ஜோவிக்குத்தான் பஞ்சமா...?” என்று சீண்டினன் தணிகாசலம்.

அழகேசன் பதில் கூறவில்லை. தனக்கே உரித்தான் ஒரு புன்னகையை உதிர்த்துவிட்டு அங்கிருந்து அகன்றான்.

அவன் போன திசையையே வெறித்துப் பார்த்தபடி செயலிழந்து நின்றனர் தணிகாசலமும், மிழறியலும்.

விருந்து விழா உற்சாகமாக நடந்துகொண்டிருந்தது.

டாக்டர் சங்கரன் தன் இருக்கையைவிட்டு எழுந்தான். நீலவேணியின் நிலோத்பலக் கண்களின் சமற்சியை ஒரு கணம் ரசித்தார். மெல்ல அவன் நின்றதும் இடத்தை அடைந்தபோது நீலா தன் தங்கக் கரத்தை நீட்டி டாக்டரின் கரத்தைப் பற்றினான்.

அப்புறம்?

சங்கரனின் இளம் கரம் அந்தப் பூங் கொடியின் இடையை ஆர்வத்தோடு தழுவியது. நீலவேணியின் பூங் கரமும் சங்கரனின் இடுப்பை லேசாக வளைத்துக் கொண்டது.

அந்த இன்ப அணைப்பில் இரு காதலர்களும் எல்லையில்லாத மோனவேணியில் பறந்துகொண்டிருந்தனர். மேல் நாட்டு வாத்தியக் கும்பல் தன்பாட்டிலே இசையைப் பொழிந்தபடி இருந்தனர்.

மெய்மறந்த நீலையிலிருந்த நீலவேணியை இவ்வுலகிற்கு இழுத்துவந்தது, அவனின் தோளில் படிந்த இன்னொருமென் கரம். அதேவளை டாக்டர் சங்கரனும் ஆட்டத்தை நிறுத்தி, “ஏன்?” என்ற கேள்விக் குறியுடன் நோக்கினார்.

புன்னகை செய்தபடி மிழறியல் நின்றுகொண்டிருந்தாள். “டாக்டர்! உங்களுக்கு மட்டுமேன நீலவேணியை

ஆக்கிரமித்துக்கொண்டுவிட்டார்களே. பாவம் அவஞ்செடய தளிர் உடலைத் தழுவ இங்கு எத்தனையோ முரட்டுக் கரங்கள் துடித்துக்கொண்டிருக்கின்றனவே. அவைகளுக்கும் ஒரு 'சான்ஸ்' கொடுத்தால் உங்களின் பரந்த உள்ளதி தெப்ப பாராட்டுவார்கள்...!'' என்றார்.

டாக்டர் சங்கரனின் முகம் கறுத்ததிலிருந்து அவளின் பேச்சை அவர் ரசிக்கவில்லை என்பது புலனுகியது. இருந்தும், சங்கைக்காக, ''ஓ! ஓ! நிச்சயமாக அவஞ்சன் யாரும் ஆடலாம்'' என்று கூறியபடி, நீலவேணியைவிட்டு ஒதுங்கி நின்றார்.

மியூறியவின் கண்ணில் குறும்பு துளிர்த்தது. ''பிரபல டாக்டர் சங்கரனுடன் நடனமாட எனக்கும் பாக்கியம் கிடைக்குமா...?'' என்று கேட்டுவிட்டு வலியவே தன் கரங்களை நீட்டினால் மியூ.

டாக்டர் சங்கரன் வேண்டா வெறுப்பாக அவள் நீட்டிய கரங்களை ஏற்றுக்கொண்டு, தழுவல் நடனம் ஆடத் தொடங்கினார்.

டாக்டரின் இக்கட்டான நிலையைத் தீர்க்கும் வரப் பிரசாதமாக, அந்நேரம் ஹோட்டல் பணியாள் ஒருவன் ஜிடவந்து, ''டாக்டர் சங்கரனுக்கு அவசர டெவிபோன் கோல்'' என்று அறிவித்தான்.

''தப்பினேன்...!'' என்று எண்ணிக்கொண்டு டெவிபோனை நோக்கி விரைந்தார் டாக்டர் சங்கரன்.

நீலவேணியும் கூடவே டாக்டரைத் தொடர்ந்து கென்றார்.

டெவிபோனைத் தூக்கி, ''ஹலோ'' என்று அழைத்த டாக்டரின் முகத்தில் கவலையின் குறிகள் கோடிட்டன.

''வைத்தியநாதனுக்குத் திடீரென பிரக்ஞை தவறி விட்டது. உடனே வரவும்'' என்று நர்ஸிங்ஹோமிலிருந்து அளிஸ்டென்ட் அவசரமாகக்கூறியபோது, ''இதோ சிங்மி விட்டேன்/உடனேவருகிறேன்'' என்று கூறியபடி படாரென்று டெவிபோன் றிசீவரை வைத்துவிட்டு, நீலவேணியை

நோக்கி அனுமதி கோரும் பார்வையுடன் டாக்டர் நடன மண்டபத்தைவிட்டு வெளியே விரைந்து சென்றார்.

டாக்டர் அவசரமாகப் புறப்பட்டதை இரு ஜோடிக் கண்கள் உள்ளிப்பாகக் கவனித்தபடி இருந்தன. மியூறிய வின் கண்களும், தணிகாசலத்தின் கண்களுமே அவையென் பதைக் கூறவேண்டுமோ?

டாக்டர் சங்கரன் சென்றபின்னர் விருந்து வைபவம் அதிகநேரம் நீடிக்கவில்லை.

ஒவ்வொருவருடனும் ஜோடி சேர்ந்து நடனமாடும் போதெல்லாம், நிழல் மனிதனை நினைவு படுத்திக்கொண்டே மியூறியல் ஆடினால்.

தணிகாசலம் வேறு நங்கையர்களுடன் நடனமாடிக் கொண்டிருந்தாலும் அவன் சிந்தனையும், பார்வையும் மியூறியல் பக்கமே இருந்தது.

எப்படியும் நிழல் மனிதன் தனது வாக்கைக் காப்பாற றிக் கொள்வான், அவன் வந்து தனது சவால் பிரகாரம் மியூறியலோடு தழுவல் நடனம் ஆடவே செய்வான் என்றும் தணிகாசலம் எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருந்தான்.

யார், யாரெல்லாமோ மியூறியலுடன் மாறி மாறி நடனமாடிக்கொண்டிருந்தார்கள். அவனுக்கு அறிமுகமில் லாத பல புதிய முகங்களும் காணப்பட்டன. பழைய முகங்களும் பளிச்சிட்டன. அவற்றில் யார் நிழல் மனிதன் என் பதை அறிந்துகொள்ள முடியாது தணிகாசலம் குழும்பி சூன்.

இவ்வாறு தணிகாசலத்தின் ஆராய்ச்சி நாடகம் நடந்து கொண்டிருக்கும் பொழுது, சற்றுத் தொலைவில் பஞ்சாபி வேஷமணிந்த ஒரு இளைஞர் தன் எதிரில் வைத்திருந்த ‘பீர் கிளாஸை’ப் பார்ப்பதும், திருங்பி மியூறியலை ஆவ லோடு பார்ப்பதும், சிக்ரெட்டைப் புகைப்பதுமாக இருந்தான்.

பீர் கிளாஸ் நுரை தள்ளிக்கொண்டு இருந்ததே தவிர, அதை அவன் பருதியதாகவே தெரியவில்லை.

திமேரன்று அந்த இளைஞன் மியறியவின் காத்
நம்ப பிழக்க எடுமாட ஏற்பித்தான்.

திடுமேரன்று தன் இருக்கையைட்டு எழுந்த அந்த இளைஞன், நேரே மிழறியல் நின்றைப்பக்கம் சென்று. கேட்டுக் கேள்வியில்லாமல் பட்டென்று அவள் கரத்தைப் பற்றி நடனமாட ஆரம்பித்துவிட்டான்.

அவள் நடனமாடத் தொடங்கிய அதே சமயம், எதிர் பாராத வகையில் தணிகாசலத்திற்கு டெவிபோன் அழைப்பு வந்ததால், மேலும் அவளைக் கவனிக்க முடிய வில்லை.

டெவிபோனில் பேசிவிட்டு, மிழறியலும், அந்த பஞ்சாப் இளைஞனும் நின்ற பக்கம் வந்தான் தணிகாசலம். அவனது நடையில் என்றுமில்லாத ஒரு வேகமும் பார்வையில் பரபரப்பும் மிகுந்திருந்தன.

மிழறியல் இளைஞனிடமிருந்து தன்னை விடுவித்துக் கொண்டு, தணிகாசலத்தை நெருங்கி, “என்ன விசேஷம்” என்று தன் பார்வையால் விடுவினான்.

“பங்களாவில் நடக்கக் கூடாத சம்பவம் நடந்துவிட்டது. உடனே நான் புறப்படவேண்டும்” என்றான் தணிகாசலம்.

“ஏன்? எதுக்கு?” என்று திருப்பிக் கொாமலே, “சரி, போய்வாருங்கள்” என்று விடைகொடுத்தாள் மிழு.

தணிகாசலம் ஓட்டல் மன்டபத்தைவிட்டு ஜெபேரி தனது காரில் வேகமாக யல்லிகைத்தோட்டப் பங்களாவை நோக்கி விரைந்தான்.

மிழறியல் தனது நடனத்தைத்துவிதோடர இளைஞன் நின்றுகொண்டிருந்த திசையில் திரும்பினான். இளைஞன் அங்கே காணவில்லை. அவள் எங்குதான் மறைந்துவிட்டாலோ என்று அவளின் மனம் அந்தேரம் அடித்துக் கொள்ளவில்லை.

தணிகாசலத்திற்கு அவ்வளவு பெரிய அழைப்பை எது வாக இருக்குபென்பதிலேயே அவளின் சிந்தனை சென்றது.

விருந்து உபசாரம் ஒருவாறு முடிந்தது.

தன்னேடு அன்றைய இரவைக் கழிக்கும்படி நீலாவை வேண்டியும், நீலா ஒரேயடியாக மறுத்து விட்டாள். அவளைத் தகுந்த பந்தோபஸ்தோடு வீட்டுக்கு அனுப்பி வைத்தாள் மிழு.

விருந்தினர்கள் யாவரும் கலைந்துவிட்டார்கள். மிழுறி யல் முன்றாவது மாடியிலிருந்த தன் அறைக்குப் போவதன் முன்னால், டெவிபோனில் யாரையோ அழைத்து, ஏதோ பேசினான்.

பின்னர் அங்கிருந்து மின் ஏணி வழியாக முன்றாவது மாடியை அடைந்தாள்.

கூட்டைப் பொருந்திவிட்டுத் தன் அறைக்குள்ளுழைந்த அவளைத் தூக்கிவாரிப் போடும்படியான ஒரு பயங்கரக் காட்சி வரவேற்றது.

வயிற்றுக்குள் கிடந்த அத்தனை குடலும் திரண்டு மேலே எழுந்து தொண்டையை அடைந்துகொண்டது போன்ற ஒரு உணர்ச்சி ஏற்பட்டது மிழுறியலுக்கு.

30. “அவனே நான்!”

ஓ திர்பாராத காட்சியை தன் அறைக்குள் கண்ட மிழுறியலுக்கு இரத்த ஓட்டமே நின்றுவிட்டது.

மிழுறியலின் ஸ்பிரிங் கட்டிலில் ஒரு கந்தி உருவம் ஸாவகமாக சாய்ந்து சய்வித்தபடி அவளை எதிர்பார்த்திருந்தது.

தன் சோந்த வீட்டிற்கு வந்த விருந்தாளியை வரவேற்பது போல் நிம்மதியாக வரவேற்றது கந்த மாய உருவாம்.

“மிழுறியல் அம்மையாருக்கு வணக்கம்! உங்களை ரொம்பவும் அதிர்ச்சிக்குள்ளாக்கிவிட்டேன், இல்லையா?” என்று பேச்சை ஆரம்பித்தான் அந்த மாயாவி.

மென்று விழுங்கிக் கொண்டு மிழு கேட்டாள், “நீங்கள் தான்...?”

“ஆமாம், நீங்கள் காணுவதற்குத் துடியாய்த் துடித்த நியல் மனிதன் நானேதான். இத்தனை நாஞ்சும் டெவிபோன் மூலமாகவே உங்களுடன் கதைக்கும் வாய்ப்புக் கிட்டியது. இப்போ நேரடியாகவே உங்களுடன் பேச சந்தர்ப்பம் கிட்டியிருக்கிறது.” என்று கொண்ண நியல் மனிதன், மின் வெட்டு வேகத்தில் பாய்ந்து சென்று திறந்திருந்த கதவை இழுத்து முடினான்.

“பாரிஸ் நகரத்துப் பேரழியே! உன் பவளவாய் இத மின் ருசி காட்டி என்கொப் பிடிக்கவேண்டுமென்ற உன் கனவு என்றும் கனவாகவே இருக்கட்டும்! உன் இதற்கரும் மது, அந்த மடையன் தனிகாலவத்திற்குப் போதை யைக் கொடுக்கலாம். ஆனால் என்கை ஏயாற்றும் சக்தி அதற்குக் கொஞ்சம் கூட இல்லை!”

“என் திறமையில் இன்று உனக்கு ஒரு ஏந்தேகம் வந்துவிட்டது. சரிதானே...? நான் சவால்விட்டபடி உன் விருந்தில் கலந்துகொள்ளவில்லையே என்று கலங்கிக் கொண்டிருக்கிறேய்... சரிதானே...?”

மிழுறியல் மொனம் சாதித்தாள்.

“கேள் அம்மனீ கேள்! நான் என் சவாலை நிறை வேற்றிவிட்டேன்.”

மிழுறியல் திடுக்குற்றான். அவளையும் மீறி அந்தக் கேள்வி பிறந்தது. “நீங்கள் விருந்தில் கலந்து கொண்டார்களா?”

“விருந்தில் மட்டுமென்ன? நடனத்திலும் பங்கெடுத்துக் கொண்டேன்.”

“என்ன நடனத்திலுமா?”

“பார்த்திர்களா? நடனத்திலும் என்னும் போதே உங்களைத் தூக்கிவாரிப் போடுகிறது. உங்களுடனேயே நான் நடனமாடினேன் என்று சொன்னால் அந்த அதிர்ச்சியைத் தாங்கவேமாட்டார்கள் போலிருக்கிறதே?”

“என்ன? என்ன? என்னுடன் நீங்கள் நடனம் ஆடினீர்களா?” மிழறியவின் குரலில் வியப்பும், திகைப்பும் விரவிக் கிடந்தன.

“ஆமாம் அம்மனீ ஆமாம்! இதோ என் எதிரில் நிற்கும் பாரிஸ் நகரத்துப் பேரழகியான உங்களுடன் உங்கள் கரத்தைப் பற்றிக்கொண்டு, உங்கள் இடையைத் தழுவிக் கொண்டு நிழல் மனிதன் என்று கூறப்படும் சாட்சாத் தானே தழுவல் நடனம் ஆடினேன். சுந்தேகம் தீர்ந்ததா?”

“ஞாபகம் வருகிறது, ஞாபகம் வருகிறது...” என்று மிழறியல் கூறிய போது, அவளின் சிந்தனையோட்டத்தில் பஞ்சாப் ஹிண்ணான் தோன்றினான்.

“பஞ்சாப் ஹிண்ணானுக வேஷமட்டு...?” என்று மிழறியல் முடிக்கவில்லை. அந்த மாயயனிதன், “ஹில்லை அம்மனீ! உங்களுடைய யூஸ் தலை” என்றால் அறுதியட்டு,

“அப்போ....?” மிழறியவின் தலை கற்றியது!

“ஏராக யான கௌவாகள் டங்கு பற்றும் விருந்திலே சி...சி...வேஷமட்டு வருதை நாசிக்கப்பா? ஆதவால்...”

நிழல் பனிதன் முடிக்கவில்லை மிழறியவின் தீவிர சிந்தனை அலைக்கு சிரிப்பை ஆட்டியருக்க வேண்டும். களீர் கல்வேந்து அடக்கலுடியாய் சிரிக்க ஆரம்பித்தான்.

மிழறியவின் சிந்தனையில் ஒவ்வொரு முகமாக பவனி வந்தது. ஒருவர் ஹிருவரா? எத்தனை பேருடன் நடனமாடினான்! ஹிதில் யாராக இருக்க முடியுமா?

“ஆனால் நாசியாக ஆபுகேளைக ஹிருக்க முடியாது” என்று அவனுடைய சிந்தனை சென்றது.

“ஒரே மர்யாத ஹிருக்கிறதே, இந்த மாயாலீயின் பேச்சு மாற ஹிலங்கி? யாராக ஹிருக்கவாம்?”

31. மல்லிகை வாடியது

நிழல் மனிதன், திடீரென்று சம்பாஷணையின் பொக்கை வேறு திசையில் திருப்பினை.

“தனிகாசலம் விருந்தின்போது இடையிலே எங்கு அவ்வளவு அவசரமாகக் கிளம்பிச் சென்றுன்...?”

“அவரது பங்களாவுக்கு”

“அப்படி என்ன அவ்வளவு அவசர ஜோவி?”

“தெரியவில்லை, திடீரென்று டெவிபோன் அழைப்பு வந்தது, புறப்பட்டுவிட்டார்.”

“போகும்போது உங்களிடம் என்ன சொல்லிவிட்டுப் போனார் அந்த மகானுபாவர்?”

“விசேஷமாக ஒன்றும் சொல்லவில்லை.”

“சரி; விசேஷமில்லாமல் சொன்னதைத் தெரிவித்தால் போதும்!”

மிழுறியல் கொஞ்சம் தயங்கினான்; பின்னர் சொன்னாள்;

“பங்களாவில் நடக்கக்கூடாதன்று நடந்திருக்கின்றது; நான் உடனே போகவேண்டும்!” என்று சொல்லிவிட்டுக் கொண்டார்!

இதைக் கேட்ட நிழல் மனிதன் இடி இடியென்று சிரித்தான். மிழுறியல் ஒன்றும் புரியாமல் மிரள மிரள விழித்தான்,

“பங்களாவில்நடக்கக்கூடாத ஒன்று நடந்திருக்கின்றது; நான் உடனே போகவேண்டும்.” இப்படிச் சொல்லிவிட்டு, நிழல் மனிதன் மீண்டும் சிரித்தான்.

“இப்படி ஏன் சிரிக்கிறீர்கள்? நான் சொன்னதில் சிரிப் பதற்கு என்ன இருக்கிறது?”

சிரிப்பை நிறுத்தினான் நிழல் மனிதன். அவனது உருவம் திமிரென இரும்பாகியது போல் இறுகியது. அவனது குரவில் ஆவேசம் தொனித்தது.

“பங்களாவில் நடக்கக் கூடாத ஒன்று நடந்திருக்கின்றது. அது உனக்குப் பாரதூரமானதாகப் படவில்லை. அப்படித்தானே?” என்று உறுமினான் நிழல் மனிதன்.

மியூறியல் எதுவுமே பேசவில்லை. ஆனால், அவள் சிந்தனை தீவிரமாக எதையோ தனக்குள் வகுத்துக்கொண்டிருக்கின்றார்கள் என்பதை அப்பட்டமாகக் காண்பித்துக்கொண்டிருந்தது.

நிழல் மனிதன் பேசினான்:

“உனக்கு விசேஷமாகப்படாத, அந்த நடக்கக் கூடாத ஒன்றை நான் சொல்லிறேன் கேள்! மல்லிகைத் தோட்ட பங்களாவில் ஒரு மனம் சொரியும் மலர்க்கொடி பிணமாகி விட்டது.”

நிழல் மனிதன் இப்படிச் சொன்னதும் திடுக்கிட்ட மியூறியல், “என்ன பிணமாகிவிட்டதா?” என்றார்.

“பிணமாகவில்லை... பிணமாக்கப்பட்டது!”

ஓரே ஒரு கணம் மின் வெட்டொன்று மியூறியலின் சிந்தனையில் பளிச்சிட்டது. வைத்தியநாதனின் வழுக்கல் துளி யும், அவன் தன்னையும், தனிகாலத்தையும் பார்த்த பார்வையும் மியூறியலுக்கு ஞாபகத்திற்கு வந்தன.

வைத்தியையும், அஜந்தாவையும் பற்றித் தனிகாலம் அவளிடம் சொல்லிய கதைகள் ஓல்வொன்றும் ஞாபகத்திற்கு வந்தன.

“அஜந்தாவைத் தீர்த்துக்கட்டுவதற்குச் சரியான கருவி கிடைத்துவிட்டது” என்று தனிகாலம் கூறிக்கொண்ட காட்சியும் அவள் முன் விரித்தது.

அஜந்தாவின் கள்ளங்கபடமற்ற களி முகம் அவள் முன் தோன்றியது. அந்த இனிய கண்களிலிருந்து மழைபோல் நீர் வழிந்தோடிப்பது. “நான் தொலையவேண்டும் என்று தானே ஆசைப்பட்டார்கள் இப்பொழுது திருப்திதானே” என்று அது மியூறியலைக் கேட்டது.

“அஜந்தா கொல்லப்பட்டாளா?” என்று ஆச்சரியத் துடன் கேட்டாள் மியூறியல்.

தான் கூருதிருக்கவே அஜந்தாவின் பெயரைக் குறித்து மியூறியல் தெளிவாகக் கேட்டது, ஏற்கனவே அஜந்தாவின் மரணத்தை மியூறியல் எதிர்பார்த்திருக்க வேண்டும் என்ற சந்தேகத்தை அவனுக்கு உறுதிப்படுத்திவிட்டது. ஆனாலும் அதை வெளிக்காட்டிக்கொள்ளாமல், “ஆமாம்! அஜந்தா—அந்த பத்தரை மாற்றுத் தங்கத்தை— யாரோ கழுத்தைத் திருசிக் கொன்றுவிட்டார்கள்...” என்று சொல்லிக்கொண்டு வந்த அவள் திடீரென்று அங்கிருந்து புறப்படத் திரும்பி வான்.

அவன் திருக்பியபோது இமைக்கும் நேரத்தை சாபார்த் தியமாகப் பயன்படுத்திக் கொண்டாள் மியூ.

கட்டிலை நோக்கிப் பாய்த்து தன் தலையீணக்குக் கீழ் மறைத்து வைத்திருந்த கைத்துப்பாக்கியை எடுத்து ஆக்திரம் திரும்வரை சுட்டுத்தள்ளினாள்.

அதை இடத்தில் கடுண்டுவிழுந்தான் மாய மனிதன்.

“தொலைந்து போ இன்றேடு” என்ற மியூறியலின் கூச் சல் வெர்களில் மோதி எதிரொலித்தது.

32. பினம் எங்கே மறைந்தது?

யாருமே எதிர்பாராத வகையில் நிழல் மனிதனைச் சுட்டு வீழ்த்திவிட்டு மியூஸியல் அங்கிருந்து விரைந்தாள்.

தணிகாசலத்திடம் அந்த வெற்றிச் சம்பவத்தைக் கூறிவிட்டு உடனடியாக நீலவேணியோடு பாரிஸூக்குக் கிளம்பிவிட வேண்டும் என்ற துடிப்போடு விரைந்தாள் அவள்.

வில்லைவிட்டுப் புறப்பட்ட அம்புபோல் அவனுடைய கார் பறந்து சென்றது. மல்லிகைத் தோட்டப் பங்களா வக்குள் மியூறியலின் கார் நுழையவும், அதே சமயம் பங்களாவைவிட்டு தணிகாசலத்தின் கார் வெளியே புறப் படவும் சரியாகவிருந்தது.

மியூறியலை அந்தவேளையில் தணிகாசலம் எதிர்பார்க்க வில்லை. அவள் அங்கு வந்து சேர்ந்தது அவனுக்குச் சற்று நியப்பாக இருந்தது.

அவள் பதில்கூறவில்லை. “காரைத் திருப்பிக்கொண்டு வருகிறேன். பல முக்கிய விஷயங்கள் நடந்துவிட்டன. தனி மையில் பேசுவோம்” என்று சொல்லிவிட்டுத் தன் காரைத் திருப்பி மறுபடியும் சாலைக்குக் கொண்டுவந்தாள்.

மியூறியலின் பரபரப்பு தணிகாசலத்துக்கு என்னவோ போல் இருந்தது. பேசாமல் வந்து, அவனுடைய காரில் ஏறிக் கொண்டான்.

கார் நிதானமாகச் சென்றுகொண்டிருந்தது ஸீபேஸ் ஹோட்டலை நோக்கி.

“அஜந்தாவின் மரண விசாரணை முடிந்து விட்டதா?” என்று மியூறியல் கேட்டாள்.

“எல்லாம் முடிந்து விட்டது. கொலை செய்தவனையும் கைது செய்து விட்டனர்.”

“யார் வைத்திதானே?”

“அவனேதான்! தொலைந்தன இரண்டு பீடைகள்! ஒரே கல்லில் இரண்டு பறவைகள்.”

“உங்கள் நாடகம் வெற்றிகரமாக முடிந்துவிட்டது. இனி என் திட்டம் நிறைவேற வேண்டியதுதான் பாக்கி.”

“அது சரி, நிழல் மனிதன் விருந்துக்கு வந்தாலு? அதைக்கறு முதலில்” என்றால் தனிகாசலம்.

“விருந்துக்கு மட்டுமல்ல, என்னுடைய அறைக்குள் எழு வந்தான். இப்போ என் அறைக்குள்ளே நிம்மதி யாகத் தூங்கிக் கொண்டிருக்கின்றன...” என்றால் மியூறி யல் சிருங்காரமாக வெற்றிப் புன்னகையோடு.

“என்ன? என்ன சொன்னும்? அவன் இன்னமும் ஹோட்டலில் தங்கியிருக்கிறானு?” நம்பமுடியாமல் தனிகாசலம் தினரினால்.

“ஹோட்டலில் என் அறையில் கூகமாகத் தூங்கிக் கொண்டிருக்கிறான் என்று கூறினேனே, கேட்கவில்லையா?...”

“என்ன மியு! மூளையைக் குழப்புகிறாய்?”

அதற்குப் பின்னும் மியூறியல் தனிகாசலத்தைத் தவிக்க விடவில்லை. தனிகாசலம் டெலிபோன் அழைப்பு வந்து பங்களாவுக்குப் போனதன் பின்னால் நடந்த எல்லா விபரங்களையும் கொல்லி, தன் அறைக்குள்ளேயே தன்னை மிரட்ட வந்த அவளைத் தீர்த்துக் கட்டியது வரையும் ஆதி யோடந்தமாகக் கூறி முடித்தாள்.

மியூறியவின் திறமையை எப்படிப் போற்றுவதென்றே தனிகாசலத்துக்குப் புரியவில்லை.

இருவரும் ஹோட்டலையடைந்து, அவசர அவசரமாக, முன்றும் மாடியை அடைந்து, மியூறியவின் அறைக்குள் நுழைந்தார்கள். அங்கு...? அங்கு...? நிழல் மனிதனின் பின்தைத் தக் காணவில்லை...!

33. நிழல் மனிதன் கடிதம்!

தணிகாசலம் மிழுறியலைப் பார்த்தான்; மிழுறியல் தணிகாசலத்தைப் பார்த்தாள். இருவரும் 'திருதிரு'வென்று ஒருவரைப் பார்த்து ஒருவர் விழித்துக் கொண்டனர். இருவருக்கும் எதுவுமே பேசத் தோன்றவில்லை.

'மிழு! என்ன கனவு கண்டாயா?' தணிகாசலம் கேட்டான். 'இரத்தத்தைக்கூட தழையில் காணவில்லையே,' நீ சூறுவதை எப்படி நம்புகிறது...?"

அவன் கேள்விக்குப் பதில் சொல்ல வாயெடுத்த மிழுறியலின் கவனத்தை அங்கு கிடந்த ஒரு கடிதம் கவர்ந்தது. நடுங்கும் கரங்களுடன் அதை எடுத்து தணிகாசலத்திடம் கொடுத்தாள் மிழு.

தணிகாசலம் கடிதத்தை உரத்துப் படித்தான். அவன் அதைப் படிக்கும்போது, மிழுறியலின் தலையில் 'சம்மட்டி' அடிகள் ஒன்றன்மேல் ஒன்றாக விழுந்தபடி இருந்தன.

கடிதம் இவ்வாறிருந்தது:

'பரிதாபத்துக்குரிய மிழுறியல் அம்மையாரே! செத்த பினம் திடீரென்று மறைவதும், பின்னர் தோன்றுவது மான் அதிசயம் உங்களுக்குத் தெரிந்ததுதானே'

'முன்னர் ஒருசமயம் மிஸ் டொரினின் பினம் நீங்கள் சுற்றும் எதிர்பாராத வகையில் இதே அறையில் வந்து கிடந்தது. அதைக்கண்ட உங்களின் நடுக்கம் இன்னும் மாற வில்லை. அதற்கிடையில் இன்னெலூரு பினம், இந்த அறையை விட்டு மாயமாக மறைந்துவிட்டது. இது பெரிய மர்மம் தான்! அதைவிட மர்மம், இன்று தனது செத்த பினத்தை நிழல் மனிதன்தானே கொண்டு சென்று விட்டான் என்பது! இன்னெலூரு அதிசயம்! செத்த பினம் எழுந்து. கடிதம் ஒன்றையும் எழுதி வைத்துவிட்டுச் சென்றிருப்பது...!'

நற்று நேரத்துக்கு முன்னால், உங்கள் கையால் வொடி தீர்த்துக் கொல்லப்பட்ட என் பினம் எங்கோ மறைந்து விட்டதைக் கண்டு அதிசயிக்காதீர்கள் அம்மனி. இன்னும் எத்தனை அதிசயங்கள்தான் நடைபெறுமோ...யார் கன்டார்கள்?

உங்கள் ஆசைநாயகர் திரு. தனிகாசலமும் இதைப் படிக்கும்போது அநேகமாக உங்கள் அருகில்தான் நிற்பார். ஆதலால், விபரம் பூராவையும் கூறுகிறேன். அவசரப் படாமல் நிதானமாகப் படித்துப் பாருங்கள்.”

உங்கள் வருகையை எதிர்பார்த்து, உங்கள் அறையிலுள்ள கட்டிலில் படுத்தபோது, ஏதோ ஒன்று முதுகை உறுத்துவதைக் கண்டு, அதை எடுத்துப் பார்த்தேன்.

அது உங்கள் மெய்ப்பாதுகாவல்லனை கூல் துப்பாக்கி என்பது அப்போ தெரிந்தது.

மெள்ள அதை நான் எடுத்துக்கொண்டு, என் மெய்ப்பாதுகாவல்லனை பொய்த் துப்பாக்கியைத் தலையணைக்குக் கிழே வைத்து விட்டேன்.

அப்புறமென்ன? நடந்தவதான் உங்களுக்கு தெரியுமோ நீங்கள் வந்தீர்கள். என் சொற்பொழிவைக் கேட்டார்கள். உங்கள் விழிகளில் திடீரென்று ஏற்பட்ட மாறுதலை அவதானித்த நான், என்னைச் சுடுவதற்கு ஒரு கான்ஸ் உங்களுக்குத் தருவதற்காக அறையைவிட்டு வெளி யேற்பவன்போல் பாசாங்கு செய்தேன். சமயத்தை நன்கு பயன்படுத்திக்கொண்டு நீங்களுக்கு வெளுத்துக்கட்டி விட்டார்கள்!

ஒன்று சொல்லி வைக்கிறேன். அஜந்தாவின் கொலையில் அகல்மாத்தாக வைத்தியநாதன் மாட்டிக்கொண்டிருக்கிறான். உண்மைக் குற்றவாளி யார் என்பதை நான் எப்படியும் கண்டுபிடித்து விடுவேன் என்பதில் உங்களிரு வருக்கும் அசைக்க முடியாத நம்பிக்கை இருக்கிறது. ஆகவே, இனி நாட்களைக் கடத்தாமல், நீலவேணியையும் கட்டிக்கொண்டு பாரிலிருக்க கம்பித்திடியிட நீங்கள்

திட்டமிட்டிருக்கிறீர்கள். இனி இலங்கையில் அதிகநாள் நீங்கள் தங்குவதற்கில்லை. இன்றே, நாளையோ கிளம்பி விடலாம் பயப்படவேண்டாம். துணைக்கு நாலும் கப்பலில் வந்து சேர்ந்து கொள்கிறேன். வணக்கம்! வருகிறேன்.”

இப்படிக்கு

“நிழல் மனிதன்”

34. பிரயாணத் திட்டம்

நிழல் மனிதனின் கடிதத்தை படித்த தனிகாச வத்தின் முகத்திலிருந்து வியர்வைத் துளிகள் வழிந்து கொண்டிருந்தன. கைக்குட்டையால் முகத்தைத் துடைத்து விட்டு மியூறியலை நோக்கினான்.

மியூறியலின் முகம் பேயறைந்தது போலிருந்தது.

“நடந்தது நடந்து விட்டது! இனி எமது திட்டத்தின் இறுதிக் கட்டத்துக்கு வந்துவிட்டோம். இப்போ மனதைத் தளரவிட்டால் நம் திட்டமெல்லாம் பாழாப்போகும். மேற் கொண்டு நடக்க வேண்டியதை நிதானம் இழக்காமல் கவனிப்போம்” என்று ஆறுதல் கூறினான் தனிகாசலம்.

“மேற்கொண்டு என்ன நடவடிக்கை எடுப்பது?” எமாற்றத்தோடு மியூறியல் கேட்டாள்.

தடைசி நேரத்தில் தைரியத்தை இழக்கலாமா மியூ? நாளை மறுநாள் நாம் புறப்படுவதற்கு வேண்டிய ஏற்பாடுகளையெல்லாம் செய்து முடித்து விட்டேன்.”

“நாளை மறுநாளா? ஏன் நாளையே கப்பலில் கம்பி நீட்டிவிட்டால் என்ன?”

“கூடாது மியூ, கூடாது! நாம் ஏற்கனவே போட்டிருந்த திட்டங்களையெல்லாம் மறந்து விட்டாயா?”

“மறக்கவில்லை. நம் திட்டப்படி நிழல் மனிதன் ஏமாறு வானு என்பதில்தான் சந்தேகம்”

“நீ ஒன்றுக்கும் கவலைப்படவேண்டாம். நான் வகுத்து வைத்திருக்கும் இந்தய் ‘பொறி’யில் நிழல் மனிதன் எப்படியும் விமுந்துதான் ஆகவேண்டும்” என்று கூறி, மீண்டும் தன் திட்டத்தை ஆதியோடந்தமாக மியூறியலுக்கு விளக் கிணுன் தணிகாசலம்.

“நானே பாரிஸாக்கு புறப்படும் கப்பலில் நாம் பிரயாணம் செய்ய இருப்பதாக இலங்கையில் வெளியாகும் அத்தனை பத்திரிகைகளிலும் செய்தி கொடுத்துவிட்டேன்.”

“எல்லோரையும்போல் நிழல் மனிதனும் பத்திரிகைச் செய்தியைக் கட்டாயம் நம்பியே தீருவான்!”

“நானே புறப்படும் அதே கப்பலில் அவனும் நிச்சயமாகப் பிரயாணம் செய்தே தீருவான். எப்படி எனது ஏமாற்றுத் திட்டம்!”

“அவன் நானே கப்பலில் புறப்பட்டு விட்டானென்றால் நாம் நிம்மதியாக மூச்ச விடலாம். அங்கே அவனைத் தீர்த்துக் கட்டுவதற்கு என் சகபாடிகள் ஆயத்தமாக இருக்கிறார்கள்.”

“ஒன்றை மறந்து விட்டேன். நீல்வேணியை கப்ப லுக்குக் கூட்டிவரவேண்டியது உன் பொறுப்பு” என்று தணிகாசலம் அவனுக்கு நினைவுபடுத்தினான்.

“சரி” என்று நிதானமாகத் தலையை அசைத்தாள் மியூறியல்.

அடுத்தநாள் கொழும்பு நகரின் அழகிய துறைமுகத்தில் “மேரி” என்ற பிரெஞ்சுக் கப்பல் புறப்படுவதற்குத் தயாராக நின்று கொண்டிருந்தது.

கப்பல் புறப்படுவதற்கு அடையாளமாக ‘சைரன்’ ஓலித்தது. பிரெஞ்சு நாட்டின் தேசியக்கொடி மேலே பறக்க விடப்பட்டது.

தேசியக் கொடியிலிருந்து நமது பார்வையை விவக்கி, சற்றுக் கீழே கடலைப் பார்த்தோமானால் ஒர் அதிசயக் காட்சியைக் காண முடியும்.

ஓர் உருவம் கடலில் நீந்தி, பிரமாண்டமாக நிற்
கும் கப்பலில் ஏற முயற்சித்தது.

ஓர் உருவம் கடல் நீரை லாகவமாகக் கிழித்தபடி நீந்திக்கொண்டு அந்த பிரமாண்டமான கப்பலில் ஏற முயற்சி செய்தது. அட்டைபோல் கப்பலை நோக்கி ஊர்ந்து கெல்லும் அந்த உருவத்தின் நெஞ்சறுதியை நம்மால் வியக்காமலிருக்க முடியவில்லை.

நாம் மட்டுமா வியக்கிறோம்? துறைமுகத்தில் சற்றுத் தள்ளி மறைவாக இருந்துகொண்டு இரு ஜோடிக் கண் களும், அந்தக் கண்களுக்குரிய மனிதர்களும், அந்தக் காட்சியைக் கண்டு வியக்கின்றனர்.

அந்த உருவம் கப்பலில் தொத்திக்கொண்டதைக் கண்டு, நிம்மதியாக ஒரு பெருமுச்சை விடுகின்றனர் அந்த இரு மனிதர்களும். அவர்கள் முகத்தில் வெற்றிப் புன்னைக் கூவம்பின்றது. தனிகாசலமும், மிழுநியலுமே வெற்றிப் புன்னைக்கோடு அங்கிருந்தவர்கள்.

கப்பல் வெகுதூரம் சென்றுவிட்டது. தூரு வானத்தை அடைந்து பொட்டு ஒன்று தெரிகின்றது. கடைசியில் அதுவும் மறைந்து விடுகின்றது!

இந்த மாபெரும் வெற்றியைக் கொண்டாடும் முகமாக, தனிகாசலமும் மிழுநியலும் துறைமுகத்துக்கு எதிரே கம்பீரமாகக் காட்சி தரும் 'தப்ரபேன்' ஹோட்ட் மூக்குள் நுழைந்தனர்.

எஃபேஸ் ஹோட்டலில், மிழுநியலின் அறையில் இருந்த நீலவேணிக்கு உற்சாகத்தால் தலை கால் புரியவில்லை. அந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் அண்ணன் அழகேசன் பத்திரிகை வேலையாக எங்கோ வெளியூர் சென்றிருந்தது அவனுக்கு நல்ல வாய்ப் பாகப் போய்விட்டது. பாரிஸ் கெல்லும் ஆயத்துங்களின் முழுவியிருந்தான் நீலவேணி.

35. பாம்பின் வாயில் ஒரு தேரை!

காலை இளம் குரியனின் பொற் கரணங்கள் பட்டு ஒரு புதுப் பொலிவோடு அந்தக் கடல் பிரகாசித்துக் கொண்டிருந்தது. ஒரு பிரமாண்டமான கப்பல் கடவில் மிதந்து கொண்டிருந்தது.

கடல் அலீகளின் துள்ளல்போல் அந்தக் கப்பலில் பிரயாணம் செய்யும் ஓர் இளம் கன்னியின் உள்ளமும் இன் பத்தால் துள்ளியபடியிருந்தது. கப்பலின் மேல்தளத்தில் ஆசனமொன்றில் அமர்ந்தபடி நீலவேணி இன்பக் கனவுகளைக் கண்டு கொண்டிருந்தாள்.

நீலவேணிக்குச் சற்றுத் தோலையில் தணிகாசலமும், மியூறியலும் கரை கடந்த உற்சாகத்தோடு உரையாடிக் கொண்டிருந்தனர். காற்றில் பறந்து கொண்டிருந்த மியூறி யலின் பொன்னிறக் கூந்தலை ரளிப்பதும், பக்கத்தில் நிரப்பி வைத்திருந்த மதுவைச் சுலைப்பதுமாக தணிகாசலம் இருந்தான்!

“நிழல் மனிதனை ஏற்றிக்கொண்டு நேற்றுப் புறப் பட்ட கப்பல் இப்பொழுது நெடுஞ்சூரத்துக்கு அப்பால் சென்று விட்டிருக்கும். அந்தக் கப்பலில் நம்மையும், நீலா வையும் காடைத் திழல் மனிதன் மிகவும் ஏமாற்றம் அடைந்திருப்பான். அந்தத் தோல்வியைத் தான் முடியாமல் அப்படியே கடவில் குதித்துத் தற்கொலை செய்து கொண்டிருப்பான்” என்று தணிகாசலம் வீருப்புப் பேசினான்.

மது போதையிலிருந்த மியூறியல், அவன் கூறியதனைத் தையும் தலையை ஆட்டி ஆமோதித்தாள்.

நேரம் நன்றிரவைக் கடந்தது. கடல் எந்தக் கொந்த விப்புமின்றி வெகு அமைதியாக இருந்தது. நீலவேணியும், தணிகாசலமும், மியூறியலும் பிரயாணம் செய்து கொண்டு

மிருந்த கப்பல் வெகு நிதானமாகப் பாரிலை நோக்கிச் சென்று கொண்டிருந்தது.

நீலவேணி தனக்கென ஒதுக்கப்பட்ட அறையில் துயின்று கொண்டிருந்தாள். திடீரென்று அவளின் அறைக் கதவை யாரோ, 'பட பட'வென்று தட்டும் சத்தம் கேட்டது.

நீலவேணி புரண்டு படுத்துக் கொண்டாள். கதவு மீண்டும் தட்டப்படும் ஒசை அவளின் நித்திரையைக் கலைத்தது.

திடுக்கிட்டு எழுந்த நீலவேணி, கதவருகில் நின்று கொண்டு 'யார்?' என்று கேட்டாள்.

"நான்தான் கதவைத்திற!" என்றது வெளியிலிருந்து வந்த சத்தம்.

தனிகாசலம்தான் அது என்று இனம் கண்டுகொண்டாள் நீலவேணி. 'அப்பாடா' என்று நிம்மதி முச்சு விட்டுக் கொண்டு கதவைத் திறந்தாள்.

உள்ளே புகுந்த தனிகாசலம் அளவுக்கு அதிகமாகவே குடித்திருக்கிறோன் என்பதை அவனது கண்கள் நன்கு எடுத்துக் காட்டின.

"என்ன சமாச்சாரம் இந்த அகால வேளையில் இப்படித் தலைதெறிக்க ஒடிவந்திருக்கிறீர்களோ?" என்று கழந்தைபோல் வினாவினால் நீலவேணி.

திறந்திருந்த கதவை இழுத்து முடிவிட்டு நீலாவின் கட்டிலில் வந்து அமர்ந்து கொண்டாள் தனிகாசலம்.

அந்திலையில் அவனைப் பார்க்கவே அச்சமாக இருந்தது நீலவேணிக்கு. திடீரென்று கட்டிலிலிருந்து எழுந்த தனிகாசலம், நீலவேணியை நெருங்கினான்.

நீலாவின் நிலவு முகத்தை விழுங்கி விடுவதுபோன்று பார்த்தான். இன்னும் சற்று நெருங்கினான். நீலா பின்னால் நகர்ந்து கொண்டாள். அவனுக்கு அவன் வந்த நோக்கம் புரிந்து விட்டது.

மென்று விழுங்கி சமாளித்துக்கொண்டு, "மிழுறியல் எங்கே?" என்று கேட்டாள்.

“அந்தப் பச்சை விபசாரி தனது அறையிலே நிம்மதி யாகத் தூங்கிக்கொண்டிருக்கிறார்கள்!” என்றால் தனி.

“என்ன...?நீங்கள் என்ன சொல்லுகிறீர்கள்?” என்று வியப்போடு கேட்டாள் நீலவேணி.

அவளைப் பார்த்துக் ‘கட கட’ என்று, சிரித்தான் தனி காசலம்.

“நீலா! நீ ஒரு பச்சைக் குழந்தை! உனக்கு ஒன்றும் தெரியாது. நீ நம்பிக்கொண்டிருப்பதைப்போல், மியூறியல் ஒரு தாசிரியை அல்ல, அவள் ஒரு கைதேர்ந்த விபசாரி!”

நீலவேணிக்கு தலை சுற்றியது. மிரள் மிரள் விழித்தாள், தனிகாசலம் மேலும் சொன்னான்:

“மியூறியல் இலங்கைக்கு வந்ததின் உண்மை நோக் கத்தைத் தெரிந்து கொண்டவர்கள் ஆக மூன்றே மூன்று நபர்கள்தான்”

“ஓன்று நான். மற்றது மியூறியல். மூன்றுவது பேர்வழி...?”

“யாரென்று சொல்லுங்கள்?” என்று தனிகாசலத்தை முடுக்கினால் நீலம்.

“அந்த மூன்றுவது ஆசாமி வேறு யாருமல்ல, அவன் தான் நிமில் மனிதன்!”

“நானும் அப்படித்தான் சந்தேகித்தேன். அது சரி, தாங்கள் கூறுவது உண்மை என்று ஒத்துக்கொள்கிறேன். அப்போ அவள் இந்நாட்டிக்கு வந்த காரணம் என்ன...?”

“உன்னைக் கடத்திக்கொண்டு செல்ல!”

“என்ன? கடத்திக்கொண்டு போகவா?”

“கடத்திக்கொண்டு போவது மட்டுமல்ல; பாரிசில் இயங்கும் விபசார விடுதியில் உன்னைச் சேர்ப்பதும் அவனுடைய திட்டம்!”

நீலவேணியின் உடல் பாதாதிகேசம்வரை நடுங்கியது, கடல் குழறிக் கொந்தளிப்பதுபோல், கப்பல் ஆட்டம் கண்டது. தலைதற்ற மயக்கம் வருமாற்போலிருந்தது அவனுக்கு.

இரு அதிர்ச்சியிலிருந்து விடுபடுமுன், நீலவேணியை மேலும் ஒரு பயங்கர அதிர்ச்சி விழுங்குவதற்குத் தயாராக இருந்தது.

அந்த அதிர்ச்சியைக் கொடுத்தவன் வேறு யாரும் இல்லை, தனிகாசலமேதான்!

தான் சொல்கிறபடி கேட்டால் அந்தப் பேராபத்திலிருந்து அவளைக் காப்பாற்றுவதாகக் கூறிக்கொண்டு, கிட்ட நெருங்கினன் தனிகாசலம்.

அவனுடைய பதிலுக்கோ, இனக்கத்துக்கோ அவன் காத்திருக்கவில்லை. தேரையை விழுங்கும் நாகம்போல், அவளைத் தழுவ அவன் ஆயத்தமானன்.

“ஜேயோ!” என்று வீரிட்டு அலறினால் நீலவேணி.

36. நீ.... நீ....!

நீலவேணியைக் கற்பழிக்க தனிகாசலம் விழைந்த போது, “ஜேயோ!” என்று அலறிக்கொண்டு அவன் கீழே விழுந்தாள். அதைத்தொடர்ந்து, ‘டீமீல்’ என்று ஒரு வெடிச்சத்தும் கேட்டது!

தனிகாசலம் துடித்தபடி கீழே சாய்ந்தான். கையில் துப்பாக்கியைப் பிடித்துக்கொண்டு பயங்கரமாக நின்றுள்ளிழுறியல்.

‘மடையன் தெருப்புடன் விளையாடுகிறேன். மிழுறியலை சமாற்ற இந்த உலகில் யாருமே இல்லை!’

அவனுடைய ஆளவுக் கொக்கரிப்பு அடங்குவதற்குள், “இதோ நானிருக்கிறேனே!” என்று குரல் கேட்டது.

குரல் வந்த திசையை நோக்கியபடி, துப்பாக்கியை குறி பார்த்துப் பிடித்துக் கொண்டாள் யிழு.

“நில! அசையாதே! அசைந்தால் பின்மாகி விடுவாய் என்று ஆணையிட்டபடி ஒரு கரிய உருவம் அங்கு வெளிப் பட்டது.

மியூறியல் தடுமாறினான். “நீ... நீ...” என்று உள்ளநிக் கொட்டினான்.

“ஆம்; நானேதான்! உன்னுடைய பழைய தோழ னே! நீயும் தனிகாசலமும், நான் பாரிஸாக்குச் சென்று விட்டேன் என்று தப்புக்கணக்கு போட்டார்களே அதே நியல் மனிதன் தான்!”

“அப்போ அந்தக் கப்பவில் சென்ற மனிதன்?”

“தற்காலிக நியல் மனிதன்! உங்கள் நாட்டைச்சேர்ந்தவன். ஒரு வகையில் உங்கள் இனத்தவன் கூட!”

“யார்?”

இன்னும் தெரியவில்லையா? நானே சொல்லிவிடுகிறேன். உங்கள் அருமை தோழி டோரினின் தந்தை!”

“யார்? மிஸ்டர் ‘லை’ யா?”

“ஆமாம் அம்மனீ! மிஸ்டர் ‘லை’ தான் அன்று மாறு வேஷ்ட்தில் அந்தக் கப்பவில் சென்றவர்!

“அப்போ உங்க்கெல்லாம் எங்கள் திட்டம் தெரிந்து விட்டதா...?”

இதென்ன தேள்வி, முதல் நாள் புறப்பட்ட கப்பவில் நீலவேணியை நீங்கள் கடத்திக்கொண்டு செல்லவில்லை யென்பதும், அடுத்த நாள் புறப்பட இருந்த கப்பவில் தான் நீங்கள் செல்ல இருந்ததும் எனக்கு நன்றாக தெரியும்! கடைசி நேரத்தில் நீங்கள் ஒரு நன்மையான காரியம் செய்து, என்னைக் ‘கொலைகாரன்’ ஆக்காமல் காத்திருகள்.”

“தனிகாசலத்தைச் சுட்டதைக் குறிப்பிடுகிறீர்களா?”

“ஆம்; அதையே குறிப்பிடுகிறேன். தனிமையில் இருந்த நீலவேணியுடன் சல்லாபம் செய்ய வந்த தனிகாசலத்தின் நடவடிக்கைகளை நான் மறை

விலிருந்து கவனித்துக்கொண்டிருந்தேன். நல்லவேளை நல்ல தருணத்தில் நீங்கள் தோன்றினீர்கள். என் நன்றி !'

வெடிபட்ட தணிகாசலம் முன்கினான்.

நிழல் மனிதன் அவனருகே சென்று, "உன் கொடுமை கஞ்சு உனக்குச் சரியான தண்டனை கிடைத்தது. தொலைந்து போ! நீ யாரை நம்பி வந்தாயோ, அவள் கையாலேயே அழிவைத்தேடிக்கொண்டாய்" என்றான்.

குற்றுயிராய் கிடந்த தணிகாசலம், மெள்ளத் தலையை நிமிர்த்தி, "உன்னமை. எனக்குத் தகுந்த தண்டனை கிடைத்துவிட்டது. கட்டிய மனைவியை ஈவிரக்கமின்றி எள் கையாலே நக்கிக் கொன்ற எனக்கு இந்தத் தண்டனை போதாது, போதவே போதாது!" என்றான்.

"அஜந்தாவின் கொலைக்கும் நீ தான் காரணமா?"

"ஆமாம்...!"

அஜந்தாவின் கொலை சம்பந்தமாக கைது செய்யப் பட்ட வைத்தியின் ஞாபகம் நிழல் மனிதனுக்கு வந்தது. தன் கையோடு கொண்டு வந்த 'ரீகார்மங் மெஷினி' ன் உதவியினால் தணிகாசலத்தின் வாக்கு முல்தைப் பதிவு செய்து கொண்டான்.

தணிகாசலம், தனக்கிருந்த கடைசி ஆஸ்கை நிழல் மனிதனிடம் தெரிவித்தான்.

"இத்தனை மகத்தான் ஜாலங்கள் புரிந்த உண்ணை நான் யார் என்று அறியலாமா?" கெஞ்சும் தொனியில், மரண அவஸ்தையோடு கேட்டார்ஸ் தணிகாசலம்.

அவனுடைய இறுதி வேண்டுகோளை நிராகரிக்க நிழல் மனிதனுல் முடியவில்லை.

தன் வேஷ்ட்தைக் கலைக்க முன்னர் தன் எதிரே திக் பிரமை பிடித்துப் போய் நின்ற மியூறியலை நோக்கினான் அவன்.

விவரிக்க வொன்றை ஆர்வத்தோடு தன்னையே பார்த்துக் கொண்டிருந்த மியூறியலை பார்த்ததும் அவனுக்குச் சிரிப்புத்தான் வந்தது.

“நான் யார் என்பதை, என் மதிப்பிற்குரிய மிஸ் மியூறியல் அம்மையார் அவசியம் அறிந்து கொள்ளத்தான் வேண்டும்!”

“அம்மையாரே, ஏடன் துறைமுகத்தில் வைத்தே உங்களைக் கைது செய்வதற்கான ஏற்பாடுகள் யாவும் மிஸ்டர் ‘லீ’ அவர்களால் செய்யப்பட்டுவருகின்றன. அதற்குள் நீங்களும் என்னையார் என்று கண்டு கொள்ளுங்கள்” என்று கொல்லிக்கொண்டு மயங்கிக்கிடந்த நீல வேணியின் பக்கம் தன் பார்வையை ஒடிவிட்டான் நிழல் மனிதன்.

அன்றலர்ந்த செந்தாமரையை பழித்துக் கொண்டு அவளின் முகத்தாமரை பிரகாசித்த வண்ணமிருந்தது.

நிழல் மனிதன் தன் மர்ம உடையைக் களைந்தான்!

அந்த உருவத்துக்குள் மறைந்திருந்த மனிதனைக்கண்ட தும் மியூறியனின் தலை சுழன்றது. தனிகாசலம் அந்த மரணப் படுக்கக்கிலும் ஆச்சரியத்தால் தன் கண்களை அகல விரித்தான்.

இருவரும் ஏக் காலத்தில் “நீயா நிழல் மனிதன்?” என்று கேட்டனர்... மனிதனிறவோடு கண்களை மூடினால் தனிகாசலம்.

37. நான்தான் நிழல் மனிதன்!

ஓ திர்பாராத விதமாக அழகேசனுக்குக் கிடைத்திருக்க கடல் தந்தி. அதன் பிரகாரம் தன் தங்கை நீல வேணியை வரவேற்பதற்காக அவன் ரத்மலானை விமான நிலையத்தில் காத்து நின்றான்.

குறித்த நேரத்தில் விமானம் தரை தட்டியது. விமானத்திலிருந்து நீலவேணி கீழே இறங்கினால்.

அழகேசன் அவளை எதிர்கொண்டமைத்து கேள்விமேல் கேள்வியாகக் கேட்கத் தோடங்கி விட்டாள்.

தனக்கேற்பட்ட பயங்கர அனுபவங்களை ஒன்று விடாமல் நிலவேணி கூறினால்.

“எல்லாமே பயங்கரமாகத்தானிருக்கின்றன. நல்ல வேளை உனக்கு எந்த ஆபத்தும் வரவில்லை. அந்தவகையில் சேஷம். அதுசரி; திட்டரென்று தோன்றிய நிழல் மனிதன் என்னவானான்? மியூறியல் பாடு என்ன? இவை ஒன்றையுமே நீ சொல்லவில்லையோ!” என்று தங்கையைப் பிழிந்தான். பொல்லாத அழகேசன்.

“அவற்றைப்பற்றி நான் என்னத்தைச் சொல்வது? எல்லாமே கண்கட்டி வித்தையாக இருக்கின்றன!”

“அப்படியென்றால்?”

“ஏடன் துறைமுகத்தில் மியூறியலைக் கைது செய்வதற்கான ஒழுங்குகள் செய்யப்பட்டுள்ளன என்று நிழல் மனிதன் சொன்னாதான் காமதந், திட்டரென்று அவள் பாய்ந்து சென்று, கடலுக்குள் குதித்து விட்டாள்.”

“அவளைப் பின்தோடர்ந்துபோன நிழல் மனிதன் சிறிது நேரத்தில் தனியனுக திருக்கிப் பந்தான்!?”

“இப்போ எங்கே அந்தமாயர்விடி”

“அவளை எங்கே என்று காட்டுகிறேன். அன்றை! அவளை உனக்கு யாரென்று தெரியுமோ, அதை முதலில் சொல்லு”

“அந்தக் கண்ணரானியை ஏன் கேட்கிறுய்? எனக் கொரு காதலியைப் பிடித்துத் தருவதில் அவன் காட்டிய ஆர்வத்தை நான் என்றும் மறக்க முடியாது!”

“நீ பலதடவை என்னைச் சந்தேகக் கண்கொண்டு பார்த்திருக்கிறுயல்லவா? -நான் திட்டரென்று தோன்றுவதும், திட்டரென்று மறைவதும் உன்னை இவ்வாறு சந்தேகங் கொள்ளக் கேட்கிறது.”

“நீயே அந்த நிழல் மனிதனுக என் இருக்கக்கூடா தென்று நான் நினைத்ததுண்டு” என்றால் நிலவேணி.

“நீமட்டுமா அப்படி என்னிக்கொண்டு மனதைக் குழப்பிக் கொண்டாய்? பரிதாபத்துக்குரிய நம் மியூறியலும், தனிகாசலமும்கூட என்மீது தவறான கண்ணேட்டம் செலுத்தினார்கள்.”

“அதுகூட எனக்குத் தெரியும் அன்றை!”

“நீலா!” என்று அழைத்தான் அழகேசன்.

“சொல் அண்ணை.”

“ஒன்று சொல்கிறேன். எனக்கே அந்த நிழல் மனிதன் யாரென்று உண்மையில் தெரியாது!”

“உண்மையாகவா?”

“நூற்றுக்கு நூறு உண்மை! அவனுடன் கதைத்திருக்கிறேன் என்பது உண்மை. அவன் எனக்கு ஒரு காதலியைக் கூடப் பிடித்துத் தந்திருக்கிறோன். ஆனால், நிழல் மனிதனை நேரில் இதுவரை சுந்திக்கவில்லை.”

“அன்றை! உன் காதலி யார் என்பதை நான் அறியலாமா?”

“தசராளமாக அறியலாம். உன் கல்யாணத்தின்போது அவளையும் அழைத்து வருகிறேன்.”

கல்யாணம் என்ற சொல்லீக் கேட்டதும், என்கிருந்தோ நானாம் வந்து நீலாவின் முகத்தில் குடிகொண்டு விட்டது!

“அன்றை! ஒன்று சொல்லட்டுமா?”

“சொல் அம்மா!”

“நான்...வந்து...”

“என்னிடம் சொல்வதற்கு என்ன வெட்கம்? கஸாமல் கொல்ல!”

“நான்...நிழல் மனிதரையே எனது கணவராக ஏற்றுக் கொள்ளப் போகிறேன்!”

“அப்போ ஈங்கரன்?”

அவன் கூறி முடிப்பதற்குள், குமரென்று நிழல் மனிதன் அவன் முன்னே நோன்றினான்.

“பேய் அழகோ! நான் உனக்கு செய்த உதவிக்கு உன் தங்கையைத் தருவதில் உனக்கு என்னடா கஸ்டம்?” என்று உறுமினை நிழல் மனிதன்.

அழகேசனுக்கு சப்தநாடிகளும் ஒடுங்கிவிட்டன.

“பாவம்! அன்றை ரொம்பவும் பயந்துவிட்டான். வேஷ்டத்தைக் களையுங்கோ!” என்று கெஞ்சினான் நீலவேணி.

“நான்தான் நிழல் மனிதன்” என்று சொல்லிக் கொண்டு வேஷ்டத்தை நீக்கினான் அந்த மாய மனிதன்.

“அட நீயா?” என்று கத்திக்கொண்டு அவனை இறுகத் தழுவினான் அழகேசன்.

அழகேசனின் அன்புப் பிடியிலிருந்து விடுபட்ட டாக்டர் சங்கரனின் பக்கத்தில்போய் உரிமையோடு நின்று கொண்டாள் நீலவேணி!

“நீயும் இதே விமானத்தில்தான் வந்தாயா?” என்று சங்கரனிடம் கேட்டு வைத்தான் அழகேசன்.

“இதே விமானத்தில்தான் வந்தேன், உன் பொல்லாத தங்கைக்குத் துணையாக! தங்கையைக் கண்ட குதாகலத்தில் நீதான் என்னைக் கவனிக்கவில்லை” என்றான் நிழல் மனிதன் என்ற டாக்டர் சங்கரன்.

சங்கரனை நிழல்போல் பற்றிக்கொண்டு நடந்தாள் நீலவேணி.

ஒருவார்த்தை

இத்தின் பிரபல நாவலாசிரியர்களில் தறம்மிக்க படைப்புக்கள் “வீரகேசரி பிரசர்” மாக மாதந்தோறும் வெளிவருகின்றன:

பஸ்லாயிரக்கணக்கான வாசகர்கள் படித்துப் புகழும் வீரகேசரி பிரசரங்களை நிங்களும் படிக்கிறீர்களா?

இதுவரை படிக்காவிட்டால் இன்றே உள்ளூர் விற்பனையாளரிடம் சென்று ஒரு “வீரகேசரி பிரசர்” த்தை வாங்கிப் படித்துப் பாருங்கள்!

அந்துள்ள “வாசகர் பரிசுத் திட்டம்” உங்களுக்கு இவை நூல்களை பெற்றுக்கொள்ள உதவுகின்றது.

ஆறு வீரகேசரி பிரசரங்களை அடுத்து நிங்கள் வாங்கி எல் ஏழாவது வீரகேசரி பிரசரம் உங்களுக்கு இலவசமாக வழங்கப்படும்.

ஒவ்வொரு வீரகேசரிப் பிரசரத்திலும் “வாசகர் பரிசுத் திட்டம்” கூப்பன் உண்டு.

அறிவை விருத்தி செய்யவும், ஆற்றலை வெளிப்படுத்தவும் வீரகேசரி பிரசரங்களைத் தவரூது படிவுங்கள்.

குறிப்பிட்டனவு பிரதிகளே வெளிவருவதால், முன்கூட்டுத்தேய உள்ளூர் விற்பனையாளரிடம் உங்கள் பிரதிக்கு ஆட்ட செய்யுங்கள். அல்லது நிர்வாசி, புத்தக இலாகா, ஸ்ரகேசரி, த. பெ. 160, கொழும்பு எந்த விலாசத்திற்கு எழுதுங்கள்.

ஜன-மித்திரன் வாசகர்களுக்கு மட்டும் இச்சலுகை!

யாவராலும் தரமிக்கவை எனப் போற்றப்படும் ‘வீரகேசரி பிரகநம் கண்’, ஜன மித்திரன் வாசகர்களுக்கு அறிமுகப்படுத்தும் தொக்கமாக சுழத்தின் பிரபல நாவலாசிரியர் ரஜாவி எழுதிய நவாசக காளியம் ‘ஆஹா’ எல்லாற்று நவீனத்தை, விற்பனை விஸெயினிருந்து ரூபா 1.00 கழித்து, ரூபா 2.90க்கு அளிக்க முன்வருகின்றோம்.

390 பக்கங்கள் கொண்ட சுவையான நவீனம் ஆஹா. பக்கத்திற்குப் பக்கம் திமர் திருப்பங்கள், விறுவிறுப்பான சம்பவங்கள்; உங்கள் வாழ நாளில் மறந்த முடியாத நவீனம்!

அத்துடன் துபாற செலவு இரும்.

புத்தகத்தைப் பெறவிரும்புவோர் கீழ்க்காணும் கூப்பிள நிசப்பி; ரூபா 2.90க்கான காசக் கட்டளையை இணைத்து, நிர்வாகி, புத்தக இலாகா, வீரகேசரி, த.பெ. 160, கொழும்பு என்ற விலாசத்திற்கு அதுபீசைவக்க வேண்டும்.

ஒரு சில பிரதிகளே கைவசமுள்ளன. முந்தங்கள்!

(கூப்பன்)

நிர்வாகி,

புத்தக இலாகா,

வீரகேசரி.

இந்தி.

சலுகை விஸெயில் “ஆஹா” நவீனம்

இத்துடன் இணைத்துவது ரூபா 2.90க்கான காசக் கட்டளையை ஏற்றுக் கொண்டு, ‘ஆஹா’ நவீனம் அனுப்புமாறு முட்டுக்கொள்கின்றேன்.

பெயர்

விலாசம்

ஏகவோப்பம்.

நழுத்தில் இலக்கியப் புரட்சியை ஏற்படுத்திய வீரகேசரி பிரசுரங்களைப் படிக்கிறீர்களா?

நெஞ்சைவிட்டகலா எழுத்தோவியங்கள்!

* தூரத்துப் ப்ச்சை	* நிலக்கிளி
எழுதியவர்	எழுதியவர்
கோகிளம் கப்பையா	அ. பாலமஞ்சேரன்
விலை ரூ. 3-40	விலை ரூ. 2-25
* வாணக்காற்று	* செல்லும் வழி
	இருட்டு
எழுதியவர்	எழுதியவர்
செங்கை ஆழியாண்	சொக்கன்
விலை ரூ. 2-60	விலை ரூ. 2-60
* ஆஷா	* புயலுக்குப் பின்
எழுதியவர்	எழுதியவர்
ரஜனி	பொ. பத்மநாதன்
விலை ரூ. 3-90	விலை ரூ. 2-25.

வீரகேசரி பிரசுரங்களைப் படிப்பதுடன்
இலக்கியப் போட்டிகளிலும் பங்கு பற்றி
ரொங்கப் பரிசுகளை நீங்கள் வெல்லலாம்!

